Dacă imaginea lumii pe care am înregistrat-o ieri diferă de cea de azi, eu nu-i aduc modificări şi păstrez totul aşa cum a fost. Nu ştiu cum se va încheia această expunere însă conştienta importanţei cercetărilor mele mă impulsionează să merg mai departe.

Mulţi cititori au înţeles deja că falsurile care au apărut n-au nici o legătură cu mine. Dacă voi scrie şi o a patra carte, mă gândesc că acest lucru s-ar putea întâmpla nu mai devreme de trei-patru ani.

Stimaţi cititori, înainte de lectura acestei cărţi ar fi bine să lăsaţi deoparte orice supărare pe Dumnezeu, pe părinţi, pe lumea înconjurătoare, pe dumneavoastră înşivă şi pe destin. Dacă cititorului i se va crea impresia că lucrarea este din bucăţele, îl asigur că acestea compun întregul.

Cu cât este mai perfecţionat un sistem, cu atât este mai puternică tendinţa lui de a se izola de lume, de a se orienta numai către sine. înseamnă că perfecţiunea adevărată presupune autonegarea, ceea ce reprezintă chezăşia supravieţuirii ei.

în ultima vreme, am început să observ că mai toate problemele încerc să le rezolv numai prin metoda purificării spirituale.

INTRODUCERE

Teoretic, am perfectă dreptate, însă nu întotdeauna dispun de timpul necesar pentru purificarea spirituală. Pentru aceasta se impun nişte acţiuni corecte.

Un pacient îmi povestea odată o întâmplare:

— Unei femei au început să-i apară plăgi în cavitatea bucală, şi nici un fel de medicamente nu-i erau de folos. A umblat pe la cei mai buni doctori din Moscova, dar în zadar. S-a adresat şi unor somităţi medicale din străinătate, însă fără nici un rezultat. Au încercat să o ajute şi bioenergeticienii. După ce a umblat pe la diverşi vindecători, situaţia ei s-a îmbunătăţit întrucâtva, dar în scurt timp, toate problemele i-au reapărut. Toate încercările ei de a scăpa de boală au fost sortite eşecului.
După un timp, într-o discuţie s-a plâns de suferinţa sa unei cunoştinţe, iar aceasta i-a spus:

— Ai coroane metalice care oxidează şi îţi provoacă iritaţii.

Când femeia şi-a înlocuit coroanele dentare, i-au dispărut şi plăgile.

Am întâlnit o situaţie similară. Patronul unei mici firme m-a rugat să-1 ajut.

— V-am citit cartea. Nu sunt ataşat de bani. îi plătesc pe angajaţii mei cu mult mai mult decât merită şi nu mă zgârcesc la bani când e vorba de sănătate. Cu toate acestea, în ultimul timp mă urmăreşte sentimentul neîmplinirii.

— Aveţi o bună intuiţie, i-am răspuns eu. Bunăstarea fami lială este singurul ataşament pe care-1 remarc la dumneavoas tră, adică neplăcerile care vin pe linia destinului le primiţi cu o oarecare rezistenţă. Acest program se transmite angajaţilor dumneavoastră.

Am cercetat câmpul angajaţilor firmei şi am văzut la ei aceleaşi dereglări. Cazul era banal şi am şi uitat de el, însă, după câtva timp, m-am reîntâlnit cu patronul firmei.

— Ştiţi, îmi spune el, angajaţii mei au început să aibă neplăceri. Aş fi vrut să ştiu ce se întâmplă. La scurt timp după aceasta, am constatat la mine o agresivitate inexplicabilă faţă de angajaţii mei.

întâi am analizat biocâmpul oamenilor care veneau în contact cu el şi am văzut o puternică agresivitate. La baza ei stătea ataşamentul faţă de un destin favorabil şi dispreţul faţă de

oameni. La nivelul câmpurilor se vedea clar cum li se încrâncenează sufletele, şi toate erau în legătură cu şeful lor. înseamnă că agresivitatea lui crescuse din cauza unei nerealizări sau pentru că nu trecuse cu bine peste încercările ce i-au fost trimise. îl supun diagnozei şi spre totala mea surprindere nu descopăr la el nici urmă de agresivitate. Reieşea că starea lui sufletească nu avea nici un amestec. Am stat de vorbă cu el aproape o oră, încercând cu înfrigurare să descopăr cauza. Prezenta două, trei, variante a unor posibile probleme, dar acestea, după cum îmi apăreau mie, n-aveau nici o legătură cu situaţia creată. Analizam în gând zeci de variante, dar de fiecare dată o dădeam în bară. Când mi s-au năruit toate stereotipurile şi au încetat să mai funcţioneze, s-a creat în mintea mea un vid. Rezolvarea a venit elegant şi pe neaşteptate.

— îi răsfăţaţi pe angajaţii dumneavoastră cu salarii mari.

Interlocutorul meu a rămas surprins.

— Şi ce legătură are asta cu situaţia creată?

— Când omul face greşeli şi nu este pedepsit pentru ele, creşte ataşamentul său faţă de destinul favorabil. Sufletul îi devine trufaş şi agresiv. Dacă omul primeşte un salariu mare conştientizând faptul că nu-1 merită şi văzând că pentru aceeaşi muncă alţii primesc mult mai puţin, acest lucru duce de aseme nea la creşterea ataşamentului de un destin favorabil. într-o asemenea situaţie este foarte greu să-ţi păstrezi echilibrul. Pentru oamenii de creaţie este mult mai uşor. Pentru un executant obişnuit este mai dificil.

îi mai spun managerului:

— Le doriţi binele angajaţilor dumneavoastră, şi în viziunea dumneavoastră acest lucru înseamnă neaplicarea sancţunilor pentru nerealizări şi acordarea de salarii maxime, ceea ce înseamnă crearea unui înalt confort fizic şi spiritual pentru subordonaţi. în acest fel îi ataşaţi din ce în ce mai puternic de bunăstare şi stabilitate. De aceea, la nivelul subconştientului, ei trebuie să demoleze această stabilitate pentru a putea supravieţui. în mod normal ei trebuiau să distrugă activitatea, adică sursa pericolului, însă dumneavoastră aveţi o intuiţie şi o energie de excepţie. De aceea se deteriorează nu atât activi-tatea, cât destinul subordonaţilor.

— Priviţi, îi arăt eu, la unul din angajaţii dumneavoastră situaţia evoluează către moarte, iar un altul prezintă în biocâm-pul său hieroglifa morţii. însă dacă ei vor muri, cel care va fi pedepsit veţi fi dumneavoastră. înainte mulţi părinţi considerau că sensul pedagogiei consta în crearea condiţiilor de maxim confort pentru copil şi în îndoctrinarea lui perma-nentă cu pilde morale. Dar copilul niciodată nu recepţiona pildele, şi nici măcar faptele sau comportamentul părinţilor nu au, în asemenea cazuri, mare importanţă. Starea interioară, sufletească a părinţilor este cea care-1 guvernează şi-1 educă pe copil. Pedagogia este, pe de o parte iubirea pentru copil, iar pe de altă parte punerea lui în situaţii cu care el se va întâlni în viaţă, pentru a-1 pregăti să le facă faţă. Dacă părintele îşi va pedepsi aspru copilul pentru o greşeală, demonstrându-i în acelaşi timp iubirea sa, va fi cu mult mai bine decât trecerea ei cu vederea de teamă de a nu-i produce suferinţă fizică şi spirituală. Bunătatea fără disciplină nu-i mai puţin periculoasă decât constrângerea şi cruzimea.

Mă sună o pacientă, o veche cunoştinţă. îmi amintesc că atunci când i s-a pus diagnosticul de „cancer la rinichi" şi i s-a propus extirparea, am avut cu ea o discuţie foarte serioasă.

— Dacă cel de-al doilea rinichi ar fi, din punct de vedere bioenergetic mai bun, operaţia ar fi avut rost. însă acesta este atât de dezechilibrat energetic, încât operaţia ar avea puţine şanse de succes.

Mai târziu diagnosticul a fost revocat, însă am păstrat legătura şi vorbeam periodic cu ea la telefon. Eram absorbit de rezolvarea unor probleme creative, adică mă preocupa nu atât problema sănătăţii, cât analiza diferitelor situaţii.

De data asta pacientei mele i s-a ridicat în mod inexplicabil temperatura, până aproape de 40 de grade Celsius. Constat ata-şamentul faţă de latura spirituală şi faţă de un destin favorabil.

— Renunţaţi la orice nemulţumire faţă de momentele când aţi avut neplăceri. Sunaţi-mă mâine.

A doua zi mă sună : nici o schimbare. îi cercetez din nou câmpul şi îmi continui explicaţiile.

— Iritarea, nemulţumirea şi frustrările le-aţi transmis fiicei şi viitorilor nepoţi. Rugaţi-vă pentru ei.

A doua zi mă sună din nou şi cu vocea epuizată mă anunţă că starea ei s-a înrăutăţit şi mai mult.

— N-aţi reuşit să eliminaţi ataşamentul fiicei dumneavoa stră faţă de spiritual şi faţă de destinul favorabil. Spiritualul nu este doar moralitate şi echitate, el presupune şi planuri, ţeluri, probleme, ordine. Ataşamentul faţă de ordine se vindecă prin distrugerea ordinii, printr-o atitudine incorectă a altor oameni.

— Ce tot vorbiţi de ordine? geme femeia. Sunt deja câteva luni de când ne-am mutat într-un apartament nou şi trăim într-un
haos pe care nu-1 mai pot suporta. Mi-am luat special concediu ca să fac ordine şi, netam-nesam, m-am îmbolnăvit.

Dintr-o dată totul îmi devine clar.

— De asta v-aţi şi îmbolnăvit, pentru că aţi vrut să faceţi ordine. Dacă aţi fi reuşit, putea să se îmbolnăvească de acum, fiica dumneavoastră. Programul ataşării de stabilitate şi ordine s-ar fi intensificat vertiginos. înţelegeţi: viaţa nu înseamnă ordine.
Schimbul de substanţe înseamnă distrugere, însă controlată. Dacă va fi eliminată oricare formă de distrugere, vom avea de-a face cu un cadavru, fără schimb de substanţe. Viaţa este un proces oscilant între haos şi ordine. Ordinea este adesea mai periculoasă decât haosul. Când vă iritaţi din cauza celor ce aveau
un comportament discordant cu planurile dumneavoastră, atentând la stabilitatea şi la reprezentarea dumneavoastră asupra bunăstării, într-atât v-aţi ancorat în ele, încât în jur s-a declanşat degradarea, întâi a situaţiei, după aceea a sănătăţii, îndreptându-vă către Dumnezeu, rugaţi-vă pentru iertarea faptului că aţi absolutizat ordinea şi pentru faptul că acest lucru l-aşi transmis urmaşilor.

A doua zi, temperatura femeii a revenit la normal.

Mă sună doi pacienţi, soţ şi soţie:

— A dat necazul peste noi în acelaşi timp, mi se plâng ei. Totul părea a fi normal cu soţia mea şi dintr-o dată totul s-a năruit.

— E toamnă, le explic eu, se intensifică foarte mult contactul cu lumea de dincolo de mormânt, unde se găseşte depozitul conştientei noastre. Iese la suprafaţă „murdăria" insesizabilă înainte şi brusc, se acutizează problemele.

— Dumneavoastră, îi explic eu bărbatului, sunteţi ancorat în momentele telurice, în bani şi în destinul favorabil. Banii nu

numai ca bunăstare materială ci şi ca simbol al stabilităţii şi puterii, unde stabilizarea teluricului de cele mai multe ori s-a realizat, în cazul dumneavoastră, prin intermediul soţiei. Refuzul purificării s-a materializat sub forma supărării. Prin supărare v-aţi ataşat fiul de valorile pămînteşti. Are biocâmpul degradat şi dumneavoastră, din această cauză, aveţi dureri de inimă. Soţia este ataşată de spiritual. Asemenea oameni au senzaţia că ei au întotdeauna dreptate şi ţin să le impună tuturor modul lor de percepere a lumii. Adesea li se pare că oamenii şi întraga lume sunt nedrepţi. Ei nutresc un permanent dispreţ şi irascibilitate, faţă de oamenii care le strică planurile şi stereotipurile comportamentale. Prin agresivitate, soţia dumneavoastră a ancorat-o în spiritual pe fiică şi de asemenea, pe fiu. Pentru a supravieţui, fiica dumneavostră trebuie să se ridice deasupra spiritualului, sau să renunţe la acesta, adică să încalce principiile morale şi etice prin comportamentul ei.

— Dumneavoastră, îi explic eu prin telefon femeii, în ultimile câteva luni aţi condamnat-o şi aţi dispreţuit-o pe fiica dumneavoastră, neînţelegând că eraţi de fapt autoarea morală a acestui comportament. Prin urmare în loc s-o ajutaţi pe fată, fără voia dumneavoastră, i-aţi făcut rău. De aceea aveţi probleme cu sănătatea. Acum aceste probleme, o ajută pe fiica dumnea voastră să scape de moarte.

Soţul mă întreabă:

— Acum am o durere sălbatică în inimă. Trebuie să chem salvarea şi să iau medicamente?

Agresivitatea dumneavoastră subconştientă poate acum s-o ucidă pe soţie. Această agresivitate se blochează prin dureri cardiace, de aceea medicamentele vă vor alina durerea, dar o vor strivi pe soţia dumneavoastră. Este recomandabil să acţionaţi în paralel, mai bine zis concomitent, rugându-vă şi purificându-vă sufletul.

După câteva zile, cei doi soţi mă sună din nou. Situaţia s-a îmbunătăţit, însă nu cu mult.

— A sosit timpul, le explic eu, când nu i se permite nimănui să fie materialist sau idealist. înainte omul se ancora în teluric şi se depărta de Dumnezeu. Trupul său se îmbolnăvea şi murea. El respingea tot ce era pământesc şi se îndrepta către spiritual. în

această perioadă, era fericit cam 98%. După aceea omul se ataşa de spiritual şi începea să-i fie bolnav spiritul.

Multă vreme savanţii disociau raţionalul de iraţional, gândirea de sentimente. Dar nici o descoperire serioasă nu se făcea fără ceea ce noi numim, explozie a intuiţiei, „iluminare". La baza ştiinţei stă experimentul. Prin experiment se verifică o anumită idee sau concepţie, sau cum spun oamenii de ştiinţă, experimentul naşte descoperirea. Dar ca să efectuezi un experiment trebuie să intuieşti rezultatul. La nivelul emoţional profund, experimentul şi descoperirea s-au produs deja, rămânând doar să le materializezi. La baza tuturor acestor realităţi stau noile moduri de percepere a lumii. Ele sunt date de artă, filozofie şi religie; de asemenea, de situaţiile de viaţă ce survin zilnic. Trecerea cu iubire peste toate coliziunile vieţii este cea care determină bogăţia simţurilor noastre. De multe ori ştiinţa se află în faţa unor situaţii fără ieşire, atunci când încearcă să unească* verigile rupte numai prin intermediul logicii.

— Nu demult m-a abordat cu o problemă interesantă, un prieten de-al meu, medic urolog. îmi poţi explica un lucru? Un om face un tratament
împotriva infecţiei cu Tricomonas. Nimic nu-i este de folos. Repetă tratamentul, acelaşi rezultat. După câtva timp i se repetă analizele iar acestea prezintă acelaşi tablou. După aceea, fără nici un motiv aparent, infecţia dispare. I se fac analizele, totul e curat. Trec câteva luni. în urma analizei se evidenţiază în urină microorganisme Tricomonas moarte. Aspectul lor microscopic sugerează că pacientul ar fi urmat un tratament puternic.

— în acest caz, logica obişnuită lipseşte. O logică există totuşi, numai că trebuie aplicată o altă concepţie. Concepţia iniţială presupune că medicamentul acţionează asupra infec ţiei, asupra microorganismelor patogene. Omul, starea lui, nu erau luate în considerare. în ultimul timp a început să fie luată în calcul imunitatea, şi pentru ridicarea eficienţei acţiunii medicamentoase se administrează în prealabil preparate imunitare. Concepţia însă nu s-a schimbat: infecţia este doar un rău. în realitate, orice infecţie blochează agresivitatea subconştientă de diferite tipuri. Această agresivitate deformea ză structurile câmpurilor şi diminuează imunitatea locală şi

generală. Se pot administra preparate imunitare iar după aceea să se stingă infecţia cu antibiotice însă, vindecând într-un loc, producem prejudicii în altul.

Recent a fost la mine la consultaţie un bărbat. Are cincizeci de ani însă se simte total impotent. De obicei impotenţa apare din cauza geloziei, a supărărilor şi a dispreţului faţă de femei. Această agresiune se dezvoltă şi programul de autodistrugere afectează sistemul urogenital. îi explic pacientului:

— V-aţi supărat pe dumneavoastră înşivă. Altele sunt punctele dumneavoastră vulnerabile: aptitudinile, perfecţiunea, destinul, viitorul. Programul dumneavoastră de autodistrugere depăşeşte cu o dată şi jumătate nivelul mortal. Asta înseamnă că, fie are loc o scădere bruscă a potentei, fie apar hemoroizi, fie se infectează căile urogenitale. Dumneavoastră trataţi cu succes infecţia şi vă alegeţi cu impotenţă. De aceea trebuie să începeţi cu ceea ce este mai important. în general o noţiune ca „îmbătrânirea" este în mare măsură rezultatul acumulării reproşurilor faţă de lumea înconjurătoare, faţă de sine şi faţă de Dumnezeu.

Să revenim la infecţie. în funcţie de starea internă, de orientarea emoţională a omului, agresivitatea lui subconştientă răbufneşte sau scade. Când omul înghite pastile şi este supus procedurilor terapeutice, are loc o inhibare subconştientă a desfătării sexuale, a relaţiilor sexuale. Sexul se asociază cu durerea şi boala. Se produce o ruptură forţată faţă de plăcerile pământeşti. Dacă omul se închină, posteşte şi se abţine de la mâncare, are loc acelaşi proces, însă bazat pe voluntariat. Programul de umilire intră încetul cu încetul în subconştient, şi de îndată ce coboară până la un anumit nivel, agresivitatea subconştientă scade. Acest lucru se explică prin faptul că legătura dintre suflet şi plăcerile sexuale, slăbeşte brusc. Infecţia devine inutilă, iar organismul o lichidează rapid. Dar în cazul în care omul se aruncă din nou în plăcerile sexuale, uitând de toate, organismul păstrează într-o anumită zonă informaţia proaspătă. Când agresivitatea e mică, analizele sunt negative. Când agresivitatea creşte, dintr-o zonă limitată a organismului încep să prolifereze tricomonas, însă zonele înconjurătoare sunt încă destul de active şi microorganismele n-au şanse de supravieţuire. Agresivitatea creşte brusc, şi atunci, după un contact sexual care intensifică de multe ori ataşamentul de

plăcerile trupeşti, zona se deschide şi are loc o puternică extindere a infecţiei, iar omul crede că s-a contaminat prin cotactul sexual.Dacă bărbatul prezintă o ridicată agresivitate subconştientă împotriva femeilor, atunci intuitiv, el va alege dintr-un grup femeia cu cel mai respingător caracter sau una care este infectată. îl va conduce spre o asemenea alegere dublul său sau destinul. Supărarea pe o anumită persoană este echivalentă cu o dorinţă disimulată ca acea persoană să moară. Iar consecinţele unei asemenea dorinţe sunt cât se poate de limpezi: când degetul vrea să distrugă mâna sau organismul, de obicei este amputat.

— Te-am înţeles, îmi răspunde prietenul. Activitatea spiri tuală este, desigur, un lucru minunat, dar nu fiecăruia îi este dat să se schimbe dintr-o dată. Medicamentele sunt totuşi de mare ajutor. Eşti de acord ?

— Sunt.

— Vreau să te verific. Ai putea, după denumirea medica mentelor, să stabileşti care dintre ele sunt mai eficiente pentru tratarea clamidelor? Acum medicii urologi le tratează prin metoda „încercărilor". Prescriu un tratament, dacă nu dă rezultate, încearcă un altul. Iar faptul că pacientul devine verde şi i se distruge ficatul, nu interesează pe nimeni. Eu recoltez flora pacientului şi o dau la laborator, unde se verifică sensi bilitatea la diferite medicamente. Asta îmi dă posibilitatea să economisesc timp şi să nu atentez la sănătatea pacientului. Acum vreau să verific sensibilitatea clamidelor recoltate, faţă de paisprezece feluri de noi preparate.

El începe să numească preparatele, iar eu, la nivel intuitiv, le calculez utilitatea. Numai două preparate, conform cu ceea ce simţeam eu, puteau avea un oarecare efect. După o săptămână am vorbit la telefon. Medicii au verificat eficacitatea medicamentelor pe culturi. Rezultate pozitive au dat numai două, cele numite de mine.

— E de-a dreptul fantastic, s-a mirat prietenul meu.

— Nu-i nimic fantastic, i-am răspuns eu. Oricare dintre noi dispune de această informaţie, însă nu toţi ştim s-o utilizăm corect. Dacă noi, acceptând ceva, nu includem de prima dată şi calculul variantelor şi analiza consecinţelor ce pot surveni, acel "ceva", poate avea urmări tragice. Cu cât un medicament va acţiona mai eficient, cu atât mai intensă trebuie să fie

munca pacientului cu sine însuşi. In cazul de faţă ajută rugă ciunea permanentă, postul îndelungat, eliminarea contactelor sexuale. La asta am mai putea adăuga exerciţiile fizice şi respiratorii. Numai aşa, medicamentul nu ne va face rău, ci ne va ajuta.

— Bine, dar dacă am recurge la acupunctura?

— Aici totul depinde de personalitatea acupunctorului. Doi medici diferiţi, acţionând exact în acelaşi fel cu acele, obţin rezultate absolut diferite. Şi nu oricărui om i se permite de sus, să devină medic, fără a mai vorbi de acupunctura. Chiar pre scriind tablete, medicul îşi pune la contribuţie propria bioenergie. De aceea el trebuie să fie într-o oarecare măsură duhovnic. Şi numai cu o mare rezervă de iubire în suflet poţi deveni medic. Dând bolnavului o pastilă pentru vindecarea trupului, medicul tratează în mod intuitiv sufletul. Dacă rezerva de iubire este mică, el tratează numai corpul, provocându-i sufletului prejudicii, iar după aceea plăteşte pentru asta cu propria sănătate şi cu sănătatea celor dragi lui. Conform statisticilor, durata medie de viaţă a medicilor este mai scurtă decât a oamenilor cu alte profesii. Pentru ca ea să devină mai mare, ei trebuie nu numai să acumuleze mereu rezerve de iubire în suflet, dar să şi înţeleagă un adevăr simplu: nici un medic şi nici un vindecător nu au vindecat, şi nu vindecă niciodată; ei doar îl ajută pe bolnav să se facă bine.

Nu de mult, m-am decis să mă supun unui mic examen. Mi s-a spus că sucul extras din plante, după o prelucrare corespunzătoare, capătă proprietăţi terapeutice. într-un asemenea mediu a fost pusă o cultură de celule canceroase. într-unui din medii celulele au murit, iar într-altul s-au înmulţit activ.

— Daţi-mi voie să încerc să stabilesc eu.

în faţa mea au fost aduse cinci sticle. între acestea erau două cu al căror conţinut se efectua experimentul.

— Iată, în aceste două sticle se poate observa o creştere activă a celulelor canceroase, iar în celelalte trei, celulele moarte.

Examinatorii mei zâmbeau.

— Totul e în regulă.

într-una din cele două sticle se dezvoltau celule canceroase în extract de sfeclă. In alte două, se găsea extract de varză, unde se observa scăderea numărului de celule canceroase. în

celelalte două sticle erau extract de morcov şi de pătrunjel. Trebuiau verificate şi acestea. în principiu totul era asemănător. Dacă mănânci morcov se va îmbunătăţii vederea, iar morcovul diminuează gelozia. Adică problema nu stătea în microelemente ci în bioenergie. Celor geloşi, li se recomandă să mănânce păsat, varză, morcovi, pătrunjel, mai puţin roşii, în loc de carne de porc să consume carne de oaie. Carnea de porc intensifică gelozia. Apropo, în prima carte scriam că un om bea sângele porcilor tăiaţi şi că acest lucru s-a răsfrânt asupra fiului său. In sângele porcului exista informaţia nu atât în legătură cu spaima, cât în legătură cu ataşamentul faţă de linia destinului: plăcerile sexuale, mâncarea, ataşamentul, adică toate plăcerile trupeşti care împing sufletul spre pământ.

Când omul se hrăneşte întotdeauna copios, gustos şi divers, se deschide tot mai mult informaţia conţinută în hrană. Omul începe să depindă de ea. Judecând după toate acestea, hrana trebuie să devină, periodic, monotonă. Pâinea şi terciurile, în această privinţă, sunt unele dintre cele mai bune alimente.

M-am obişnuit să consider că obţinerea unei noi informaţii vine ca un dar neaşteptat. Omul a fost iluminat - unul a fost mai norocos, altul mai puţin, cel puţin aşa citeam înainte în cărţi. S-a dovedit că noua informaţie vine întotdeauna cu durere şi chin. Ea vine ca o forţă a răului şi ca o distrugere. Dacă nu apare înrăirea şi omul păstrează iubirea, atunci încercarea a fost trecută cu bine şi a doua etapă a însuşirii informaţiei decurge cu uşurinţă. Şi această etapă este recepţionată ca o iluminare, ca o nouă idee. Abia după aceea am înţeles despre ce este vorba, şi am început să le explic pacienţilor: „Structura de bază a lumii este iubirea. Universul este rezultatul interacţiunii a tei entităţi: una creează, a doua distruge, iar a treia stabilizează. Forţele haosului sau ale distrugerii reprezintă o ordine superioară. înseamnă că în ea stă marea iubire faţă de Dumnezeu. De aceea, dacă drept răspuns la distrugere noi mărim cantitatea de iubire în suflet, atunci distrugerea devine creatoare. Ura interioară faţă de distrugere constituie lipsa dorinţei de dezvoltare. Astfel, cu cât nutrim mai multă iubire faţă de Dumnezeu în cazul neplăcerilor, cu atât mai profund înţelegem ceea ce este creat de El".

Una din cele mai serioase etape ale cunoaşterii mele a început la sfârşitul lui 1994. Am simţit că încep să pierd

controlul asupra situaţiei. Lucram după o schemă elaborată de mine. Există teluric, există divin. Ancorarea în teluric dă naştere agresivităţii, iar după aceea nenorocirilor şi bolii. Şi eu, le explicam pacienţilor de ce Moise îi omora pe cei care se închinau viţelului de aur. Moise încerca să-i oprească pe aceia pentru care banii şi Dumnezeu erau unul şi acelaşi lucru. Le spuneam: Iată teluricul, dar iată şi spiritualul şi divinul. Spiritualul şi divinul erau pentru mine unul şi acelaşi lucru. De îndată ce concepţia privind teluricul a fost complet formulată şi am decis că poate fi editată a doua carte, au început să se întâmple cu mine lucruri ciudate. In primul rând, a crescut brusc numărul bolnavilor pe care nu aveam cum să-i ajut. Oamenii au început să mă păcălească în modul cel mai neaşteptat. Am scris despre asta în cartea a doua. în plus, acest val era în creştere. Am vrut să ajut un om. El îmi strângea mâna şi îmi era foarte recunoscător. După aceea am aflat că în acelaşi timp, el împreună cu un prieten elaborau planuri cum să mă stoarcă de cât mai mulţi bani. Dacă asta ar fi fost o simplă înşelătorie, aş fi acceptat-o cu uşurinţă, însă m-a trădat un om în care am avut încredere şi pe care voiam să-1 ajut. Sistemul meu nu-mi putea da răspunsul la întrebarea de ce se întâmplau toate astea. Totul era prestabilit de Dumnezeu şi simţeam că această poveste sălbatică şi absurdă era necesară pentru ceva. Pentru ce anume însă, nu eram în stare să înţeleg. Singurul lucru pe care l-am putut face a fost să renunţ la supărări şi reproşuri la adresa acestor oameni. Am făcut acest lucru destul de rapid. Mai greu a fost să scap de respingerea iubirii pentru cei care m-au trădat.

„Nu-i rău, mă gândeam eu." Am fost trădat, iar eu trebuie să-i iubesc". Am reuşit să depăşesc acest moment şi reproşurile mele au dispărut în totalitate. N-au dispărut însă şi problemele. După un anumit timp, roţile din stânga ale Moskvic-ului meu au intrat mai întâi în nisip, iar apoi într-o groapă cu noroi. Maşina mi-a fost aruncată pe trotuar hârşâindu-se de copaci. Mi-am pierdut întâi aripa stângă, iar apoi pe cea dreaptă. Dacă maşina nu s-ar fi lovit de aripi ci ar fi avut loc un impact frontal, pe locul meu ar fi ajuns motorul. Dar toate acestea au fost neplăceri mărunte. Cel mai greu lucru pentru mine era să văd că, la un anumit pacient, sistemul meu, elaborat cu minuţiozitate până în cel mai mic amănunt, nu dădea nici un rezultat. Era o senzaţie

comparabilă cu situaţia când, un om se îneacă şi în loc să-1 salvezi, îi faci semn cu mâna de pe mal.

îmi amintesc o întâmplare. A venit la mine un pacient care era sănătos din punct de vedere fizic, însă la nivelul biocâmpurilor se profilau mari probleme.

— Sufletul dumneavoastră este ataşat de bani şi de un destin favorabil, îi explic eu. Agresivitatea dumneavoastră subconştientă depăşeşte nivelul mortal, adică este o mină cu efect întârziat care e plasată în dumneavoastră şi poate expusă în carte. Iar în acest timp piaţa cărţii era inundată de falsuri, piraterii, în care se scriau asemenea lucruri încât cititorilor li se făcea părul măciucă, şi toţi credeau că astea le scrisesem eu. Mi s-a propus să scot cartea a doua pe părţi, pentru a stopa întrucâtva pirateriile de pe piaţa cărţii, însă nu am vrut să risc. Mai mult decât atât, lumea citise nu a doua, ci a treia carte. Adevărata carte a doua a fost scrisă în anul 1993. Am luat din ea un singur caz, iar restul l-am aruncat la coş şi am început să scriu cartea de la capăt. N-am vrut ca ea să fie un fel de repetare a primei cărţi. De aceea în cea de a doua a şi apărut senzaţia unui „salt brusc", de parcă ar fi scris-o un alt om, spuneau cititorii. în toată această tevatură, ca să fiu cinstit, am văzut un singur lucru: sistemul meu era imperfect, dar cale de întoarcere nu exista, iar în faţă era un perete de care nu puteam trece. Nici nu l-aş fi trecut dacă n-aş fi ştiut cât de importante sunt cercetările mele pentru cei care în curând se vor îmbolnăvi şi vor fi pe moarte, neînţelegând pentru ce toate astea şi ce se întâmplă de fapt.

Acum nu ţin minte în amănunt cum s-au întâmplat toate astea, însă mergând pas cu pas înainte, înţelegeam încetul cu încetul în ce constă greşeala mea. Am început să pricep că spiritualitatea şi Dumnezeu sunt lucruri diferite, că aptitudinile şi intelectul reprezintă primul strat al spiritualului, că la baza acestuia stau straturi mai fine: moralitatea, seriozitatea, echitatea, idealurile. încercând zi şi noapte să rezolv situaţia, ajungeam la înţelegerea faptului că spiritualul este o valoare cu mult mai mare decât teluricul, materialul. însă dorinţa de a face un ţel din spiritual, este o negare şi mai mare a lui Dumnezeu .

IUBIREA FAŢĂ DE OAMENI ŞI LUME

Acum e ianuarie 1996. Mă uit pe geam la crengile pomilor pudrate cu zăpadă şi-mi revin în minte evenimentele ultimelor

luni. Aşadar, am scris cartea a doua. Prin ea am mers mai departe încercând să-mi dezvolt concepţia. în cartea întâi totul era foarte simplu: există agresivitate, există boală. Am scăpat de agresivitate, a dispărut şi boala. în cartea a doua am încercat să aflu de unde vine agresivitatea. în cele din urmă am ajuns la următoarea concluzie: sistemul incorect al priorităţilor generează agresivitate. Ataşamentul prea puternic faţă de valorile telurice, dorinţa de a face din acestea ţelul şi sensul vieţii, au dus inevitabil la acumularea de agresivitate. Asta înseamnă că pe Dumnezeu trebuie să-1 iubim mai mult decât orice este pământesc. După aceea mi-am dat seama că descoperirile mele nu constituiau o noutate. Toate astea puteau fi găsite în Biblie. Şi nu numai în Biblie, dar şi în scrierile filozofice indiene se spunea acelaşi lucru. Un ataşament prea mare de teluric generează pasiuni, iar pasiunile duc la boală. Am înţeles că merg pe un drum care a mai fost parcurs înaintea mea, dar întrucât nu eram dependent de nici un fel de izvoare şi nu respingeam nici un fel de cercetare, puteam să înaintez. Islamismul, creştinismul, iudaismul, au apărut mai târziu comparativ cu religia şi filozofia indiană. Aveam senzaţia că depăşind momentele cheie ale acestor religii, generalizându-le, nu numai că mă voi apropia de religia şi filozofia indiană, dar voi fi nevoit să mă ocup de practicile spirituale. Dar înainte de asta trebuia să înţeleg, din perspectiva propriului meu sistem, de ce în mitologia indiană Dumnezeu este creatorul, de ce acest Univers este declarat iluzie şi de ce n-are sens să-1 iubeşti. Realitatea mă împingea într-acolo mult mai repede decât credeam. Când încheiam cartea a doua, sistemul meu de reprezentare a lumii s-a modificat brusc. Ştiam exact, şi am demonstrat-o pe sute de cazuri, că valorile pământeşti nu-s Dumnezeu şi nu te poţi închina la ele. însă pentru mine Spiritualul şi Dumnezeu se contopeau într-unui singur. Printr-un efort chinuitor de reconsiderare a sensurilor, am reuşit să previn o dramă ce s-ar fi putut derula într-un viitor apropiat. S-a dovedit că valorile spirituale nu pot constitui nici ele ţelul şi sensul vieţii. Când sufletul se ataşează de acestea, agresivitatea răbufneşte mai puternic şi pe arii mai întinse. Am reuşit să introduc această corectare în cartea a doua şi eram convins că acest lucru e suficient, că acum cursa demenţială poate înceta şi câţiva ani de aici înainte, îi voi putea dedica cercetărilor

libere. Mai mult, apăruse o temă interesantă legată de factorul timp. Simţeam că în spatele acestuia se ascund multe.

Ce este acela timpi De ce el este indisoJubil legat de spaţiu şi de materie? Timpul este întotdeauna exprimat prin durată. înseamnă că este în legătură cu particularităţile spaţiului. Dacă spaţiul l-am comprima într-un punct, se va comprima într-un punct şi materia, iar atunci se va comprima şi se va opri şi timpul. Materia, spaţiul, sunt grupări informaţionale constante. Rezultă că prin concentrarea spaţiului şi a materiei se condensează şi informaţia. Asta, pe de o parte. Pe de altă parte însă, condensarea informaţiei trebuie să ducă la concentrarea spaţiului şi la oprirea timpului. Cu cât este mai mare densitatea informaţiei, cu atât mai lent trebuie să curgă timpul. Omul, ca sistem informaţional, poate influenţa caracteristicile spaţial - temporale din jurul său. Dacă am urmări particularităţile acţiunii timpului asupra funcţiilor organismului uman şi conexiunea inversă, am putea atinge noi adevăruri. Prin urmare trebuie să începem cu un lucru elementar: să vedem ce accelerează şi ce încetineşte îmbătrânirea omului. Este un fapt arhicunoscut că o suferinţă puternică poate determina o îmbătrânire bruscă, în consecinţă, incapacitatea de a depăşi un stres accelerează procesele temporare şi se pare că accelerarea timpului este recunoscută fără nici un fel de dubii ca un fapt nefavorabil, însă eu îmi amintesc o discuţie interesantă cu o fată: „Când sunt pusă în faţa unei situaţii periculoase şi mă tem de ceva, îmi accelerez în interiorul meu timpul, şi atunci îmi este mult mai uşor să controlez situaţia, dar în asemenea cazuri îmi vine ciclul cu câteva zile mai devreme." Mi-am amintit că în situaţiile critice, la mulţi oameni are loc accelerarea proceselor interne şi totul pare că decurge cu încetineală. Adeseori acest lucru te ajută să-ţi salvezi viaţa. în acelaşi timp însă, am observat că, în cazul încălcării legilor superioare omul începe să îmbătrânească mai repede. Dacă se manifestă agresivitate împotriva timpului, accelerarea îmbătrânirii decurge foarte rapid şi este însoţită de boli. Regretul pentru trecut este o agresiune directă în raport cu timpul şi duce la boli din cele mai grave. Teama de viitor, la fel. Dar agresivitatea interioară nu duce în mod obligatoriu la o îmbătrânire rapidă. Nu există în acest caz o relaţie directă.

îmi aduc aminte de o pacientă pe care am încercat s-o ajut în 1982. Pe atunci dădeam consultaţii în policlinică, pe Bulevardul

Nevski. Pacienta, la vreo cincizeci şi cinci -cincizeci şi opt de ani, slăbuţă, îmi vorbea despre problemele sale. O ascultam liniştit, fără să mă implic emoţional în nici un fel. Când însă mi-a arătat două fotografii, am fost şocat. în realitate avea sub patruzeci de ani. Diferenţa între cele două poze era de doi ani. într-una era o femeie frumoasă, înfloritoare, iar pe cealaltă, făcută după doi ani, mi s-a părut că văd chipul bunicii sau în cel mai bun caz chipul mamei sale.

— Aveţi o mare agresivitate în raport cu timpul, îi spun eu, şi cauza a ceea ce s-a întâmplat cu dumneavoastră s-a profilat în perioada când aveaţi optsprezece - douăzeci de ani.

S-a chinuit să-şi amintească evenimentele care au avut loc în acea perioadă, însă nu-i venea în minte nimic deosebit.

— înainte să îmbătrânesc, am simţit cum se scurgea ener gia din plexul solar, povestea ea, şi nu ştiu de ce a răbufnit în mine atracţia pentru bărbaţi, dorinţa de amor.

Atunci vedeam doar legătura dintre agresivitate şi boală încercând să găsesc cauza nu numai în ea dar şi în ascendenţii ei pe linie maternă. Dar, oricât m-am zbătut, oricât s-a străduit femeia, nu s-a întâmplat nimic. Mă întorceam des la acest caz, pe măsură ce acumulam mai multă experienţă şi se perfecţi-onau cunoştinţele mele. Când îmi încheiam cartea a doua, şi în afara valorilor telurice am ajuns şi la cele spirituale, cazul acelei femei l-aş fi caracterizat ca pe o blocare a unei incredibile gelozii. Gelozia ei depăşea de nouăzeci de ori nivelul normal. într-o asemenea situaţie, teoretic n-ar fi trebuit să supravieţuiască nici femeia, nici soţul ei. îmbătrânirea bruscă a blocat sentimentul de gelozie. Dar în ce mod este corelată gelozia cu accelerarea timpului nu am putut să înţeleg. în ultimele luni, tot mai des am întâlnit cazuri când omul era ancorat în timp. Dacă în cazul ofensei aduse înaltelor senti-mente de iubire şi nobleţe el manifesta agresivitate, atunci el se ataşa de timp. Adică încălcarea legilor supreme duce la accelerarea timpului şi probabil că în sufletul acelei femei avea loc o gravă încălcare a legilor supreme în legătură cu gelozia.

Am revenit la această temă în toamna lui 1995 când, a început să mă doară şi să-şi piardă sensibilitatea pielea de pe degetele de la picioare. Judecând după dinamica procesului, în scurt timp puteam să rămân fără picioare; în plus, a început să-mi slăbească foarte mult vederea, mi-a apărut prezbiţia pe care

n-o avusesem înainte. Am crezut că e din cauza vârstei şi de aceea nu m-am prea agitat, însă şi celor care trăiau în preajma mea au început să li se întâmple lucruri ciudate cu vederea. Atunci am înţeles că s-a abătut asupra mea un val periculos, dar nu puteam să întreprind nimic. Primele probleme s-au arătat atunci când am încercat să ajut un bolnav de cancer.

— Cauza bolii dumneavoastră este gelozia, i-am explicat eu. Sunteţi ataşat de omul iubit şi de relaţiile cu el. Rugaţi-vă ca iubirea pentru Dumnezeu să fie pentru dumneavoastră fericirea supremă. însă, oricâte eforturi făcea bolnavul, gelozia i se diminua foarte lent.

— Ca să fiţi sănătos - îi explicam eu - trebuie să înţelegeţi că toate sistemele de valori existente sunt mijloace pentru a-1 iubi pe Dumnezeu. în universul nostru există materie, există spaţiu, există timp. Corespunzător materiei există valori pă mânteşti, corespunzător spaţiului există valori spirituale. Ataşamentul dumneavoastră faţă de valorile spirituale este alimentat de cea de-a treia verigă ce este legată de cel de-al treilea sistem de valori, de timp. Este vorba despre iubirea pentru omul drag şi pentru lumea înconjurătoare. Pentru dumneavoastră, iubirea pentru omul drag şi pentru lumea înconjurătoare reprezintă valoarea supremă. începeţi să depindeţi
de iubirea dumneavoastră, iar acest lucru creează agresivitate. Noi depindem de scop şi ne alimentăm cu scopul. Dacă ţelul nostru este Dumnezeu noi ne dezvoltăm armonios, iar toate sentimentele sacre faţă de tot ce a creat Dumnezeu nu pot constitui un ţel. Rugaţi-vă ca iubirea pentru oameni şi pentru lume să devină pentru dumneavoastră un mijloc al iubirii pentru Dumnezeu.

— Aveam senzaţia că am găsit esenţa problemei şi că el se va însănătoşi. Ceea ce eu consideram, până nu demult, ca fiind neesenţial, nişte simple ataşamente de timp, brusc s-au contu rat într-o problemă serioasă, eclipsându-le pe celelalte.

— Oare iubirea pentru oameni este un lucru rău, m-a întrebat cu mirare o pacientă?

— Iubirea pentru oameni este un lucru minunat, i-am explicat eu, dar de îndată ce ea devine ţel unic, se transformă în contrariul său, în ură.

— Priviţi, îi zic eu, acest tânăr plăcut la înfăţişare, cu barbă şi ochelari, cu aspect de savant, filolog. A fost condamnat la moarte, iar apoi, sentinţa i-a fost comutată în închisoare pe viaţă. El a ucis o femeie, iar după aceea a violat-o şi a ucis-o pe fiica ei de nouă ani. Conform diagnosticării, el nu este ataşat nici de valorile spirituale, nici de cele pământeşti. Este ataşat de iubirea pentru oameni. Şi iată că el o pierde, devenind violator şi ucigaş. Victimele lui au programe analoage. De aceea sufletul nu se poate lipi de nimic. Când omul se îndepărtează periodic de bani şi de spiritual, acest lucru îl vindecă. Dacă în acelaşi timp el tinde către Dumnezeu, acest lucru dublează şansa lui de vindecare. Am auzit că Serafim Sarovski mult timp nu putea să se debaraseze de limbajul obscen. El simţea că valorile spirituale nu trebuie să fie intangibile. Periodic, omul trebuie să se îndepărteze de iubirea pentru oameni şi să tindă către Dumnezeu. Am înţeles de ce există bancuri cinice sau sadice, de ce oamenii în timpul actului sexual înjură oribil uneori. întotdeauna le spuneam pacienţilor că sinceritatea nu permite agresivităţii să treacă în suflet, şi astfel, îl scuteşte de boală. Reiese că încă un mijloc magnific este umorul. Acesta demolează stereotipurile şi nu lasă neatins nici un lucru sfânt. Glumele zeflemitoare şi pe faţă, specifice teatrelor populare, vindecau mai bine decât orice medicamente.
Să facem bilanţul. La sfârşitul anului 1985 am ajuns la concluzia că, toate valorile importante în Universul nostru pot fi depăşite. Dincolo de limitele timpului şi spaţiului se află Dumnezeu. înseamnă că, depăşind graniţele timpului, spaţiului şi materiei, noi nu ne vom îmbolnăvi. Materia este o parte din Dumnezeu şi în ea se găseşte o porţie de iubire. Spaţiul este de asemenea o parte din Dumnezeu, şi în el porţia de iubire este mare. De aceea vidul generează materia, sau, mai simplu spus, spiritul dă naştere materiei. în „timp" există o porţie şi mai mare de iubire, de aceea timpul generează spaţiu şi materie. Am crezut că sistemul cercetărilor mele s-a încheiat, dar o schimbare bruscă a evenimentelor mi-a arătat că lucrurile nu stau tocmai aşa. Să începem cu faptul că starea mea la nivelul fin, pe care o controlez tot timpul, spre sfârşitul anului a început să se deterioreze brusc. într-un regim obişnuit, ar fi trebuit să mor la sfârşitul lui noiembrie, începutul lui decembrie. Apărea un strat nou, în faţa căruia eram fără putere. Cel mai interesant a fost că

la începutul lui decembrie au început să sune telefoanele; oamenii întrebau când o să fie înmormântarea mea.

— Ştiţi, îmi povestea o femeie, frecventez nişte cursuri de bioenergie şi lectorul nostru ne-a spus că Lazarev a murit. Eu voiam să mă duc la înmormântare pentru a-i cinsti memoria.

După câteva zile, încă un telefon. Mă suna un vindecător din Nord.

— Transmiteţi-i lui Lazarev să lase totul şi să vină la mine, pentru că eu îl voi salva de la moarte. în curând toţi vor începe să moară de o boală cumplită. Lazarev se va îmbolnăvi şi va muri primul. El însă a făcut mult bine oamenilor, şi eu vreau să-1 salvez.

— Da, chiar! Fă-ţi bagajul şi du-te! mi-a spus un prieten. Singur spuneai că poţi muri în acest timp şi chiar acum am început să primim telefoane cu aceeaşi informaţie. Astăzi îţi cumpăr bilet. Du-te la acest vindecător. Toate acestea păreau a fi adevărate. Eu îl liniştesc:

— Imaginează-ţi că tot ce a spus acel om e adevărat. Eu o să mă duc la el şi mă vindec. Dar ce vor face ceilalţi? Dacă eu încep să mor, şi cu ajutorul metodei mele găsesc soluţia, atunci voi putea ajuta milioane. Aşa că nu ne vom grăbi cu plecarea.

— Sun la o pacientă de-a mea şi mă interesez de starea ei de sănătate.

— îmi este mai rău - spune ea - cu toate că m-am rugat tot timpul.

— Cum v-aţi rugat?

— Am cerut iertare pentru spiritualitatea mea.

Nu pentru spiritualitate trebuie să cereţi iertare - strig eu în telefon - ci pentru faptul că v-aţi ataşat de ea, aţi făcut din ea un ţel. Banii, bunurile materiale sunt fericirea şi către ea trebuie să tinzi. Dar din ei nu trebuie să facem un ţel şi un unic sens al vieţii. Aşa ceva este nociv şi pentru suflet şi pentru trup. Spiritualitatea este o fericire mai mare, este ceea ce-1 face pe om - OM. Dar ea este o nenorocire mai mare dacă o transformi în ţel şi sens al vieţii. Ţelul şi sensul vieţii sunt iubirea pentru Dumnezeu, contopirea cu el. O rugăciune incorectă nu numai că nu te va ajuta, dar îţi va pricinui necazuri. Boala este urmarea agresiunii acumulate, iar agresivitatea este urmarea unui sistem fals de valori. De îndată ce omul îşi face un ţel şi un sens al vieţii din orice în afară de Dumnezeu, în suflet începe să se

acumuleze agresivitatea care duce la nenorociri, boală şi moarte. Acum, din cauza activării bruşte a proceselor amintite mai sus, oricine poate să simtă acest lucru.
După câteva zile s-a întâmplat ceva ciudat la una din consultaţiile mele. Tema era aceeaşi, spiritualitatea. Un tânăr Dumnezeu şi în ea se găseşte o porţie de iubire. Spaţiul este de asemenea o parte din Dumnezeu, şi în el porţia de iubire este mare. De aceea vidul generează materia, sau, mai simplu spus, spiritul dă naştere materiei. în „timp" există o porţie şi mai mare de iubire, de aceea timpul generează spaţiu şi materie. Am crezut că sistemul cercetărilor mele s-a încheiat, dar o schimbare bruscă a evenimentelor mi-a arătat că lucrurile nu stau tocmai aşa. Să începem cu faptul că starea mea la nivelul fin, pe care o controlez tot timpul, spre sfârşitul anului a început să se deterioreze brusc. într-un regim obişnuit, ar fi trebuit să mor la sfârşitul lui noiembrie, începutul lui decembrie. Apărea un strat nou, în faţa căruia eram fără putere. Cel mai interesant a fost că la începutul lui decembrie au început să sune telefoanele; oamenii întrebau când o să fie înmormântarea mea.

— Ştiţi, îmi povestea o femeie, frecventez nişte cursuri de bioenergie şi lectorul nostru ne-a spus că Lazarev a murit. Eu voiam să mă duc la înmormântare pentru a-i cinsti memoria.

După câteva zile, încă un telefon. Mă suna un vindecător din Nord.

— Transmiteţi-i lui Lazarev să lase totul şi să vină la mine, pentru că eu îl voi salva de la moarte. în curând toţi vor începe să moară de o boală cumplită. Lazarev se va îmbolnăvi şi va muri primul. El însă a făcut mult bine oamenilor, şi eu vreau să-1 salvez.

— Da, chiar! Fă-ţi bagajul şi du-te! mi-a spus un prieten. Singur spuneai că poţi muri în acest timp şi chiar acum am început să primim telefoane cu aceeaşi informaţie. Astăzi îţi cumpăr bilet. Du-te la acest vindecător. Toate acestea păreau a fi adevărate. Eu îl liniştesc:

— Imaginează-ţi că tot ce a spus acel om e adevărat. Eu o să mă duc la el şi mă vindec. Dar ce vor face ceilalţi? Dacă eu încep să mor, şi cu ajutorul metodei mele găsesc soluţia, atunci voi putea ajuta milioane. Aşa că nu ne vom grăbi cu plecarea.

— Sun la o pacientă de-a mea şi mă interesez de starea ei de sănătate.

—îmi este mai rău - spune ea - cu toate că m-am rugat tot timpul.

—Cum v-aţi rugat?

—Am cerut iertare pentru spiritualitatea mea.

Nu pentru spiritualitate trebuie să cereţi iertare - strig eu în telefon - ci pentru faptul că v-aţi ataşat de ea, aţi făcut din ea un ţel. Banii, bunurile materiale sunt fericirea şi către ea trebuie să tinzi. Dar din ei nu trebuie să facem un ţel şi un unic sens al vieţii. Aşa ceva este nociv şi pentru suflet şi pentru trup. Spiritualitatea este o fericire mai mare, este ceea ce-1 face pe om - OM. Dar ea este o nenorocire mai mare dacă o transformi în ţel şi sens al vieţii. Ţelul şi sensul vieţii sunt iubirea pentru Dumnezeu, contopirea cu el. O rugăciune incorectă nu numai că nu te va ajuta, dar îţi va pricinui necazuri. Boala este urmarea agresiunii acumulate, iar agresivitatea este urmarea unui sistem fals de valori. De îndată ce omul îşi face un ţel şi un sens al vieţii din orice în afară de Dumnezeu, în suflet începe să se acumuleze agresivitatea care duce la nenorociri, boală şi moarte. Acum, din cauza activării bruşte a proceselor amintite mai sus, oricine poate să simtă acest lucru.

După câteva zile s-a întâmplat ceva ciudat la una din consultaţiile mele. Tema era aceeaşi, spiritualitatea. Un tânăr „Fericirea supremă, desfătarea şi sensul vieţii pentru mine şi pentru urmaşii mei este iubirea pentru Dumnezeu."

— Şi atunci îmi pleacă dracul din suflet? s-a interesat el.

— Nu. Pur şi simplu el va ocupa locul pe care-1 merită. Ceea ce noi numim „diavol" este o infecţie care devorează sufletele imperfecte. Ea este necesară ca element al evoluţiei. Când savanţii au început să studieze celulele organismului s-a văzut că fără un atac permanent al microbilor, celula încetează să se mai dezvolte. Microbii devorează celula imperfectă, care se dezvoltă într-o direcţie greşită. înseamnă că organismul trebuie să supravieţuiască, nu pe seama distrugerii totale a microbilor, ci pe seama perfecţionării orientării morale. Ne-am obişnuit să considerăm că răul este diavolul, iar binele - Dumnezeu. întrucât Dumnezeu este peste tot, el este şi bine şi rău în acelaşi timp. Diavolul este o infecţie care trăieşte în sufletul fiecărui om. Distrugerea ca fenomen, la nivelul orga nismului este asociată cu moartea, dar schimbul de substanţe este
este

de asemenea distrugere, ce-i drept controlată. Dacă am opri total schimbul de substanţe, adică distrugerea, atunci omul s-ar transforma în cadavru. De aceea, esenţa distrugerii constă nu în a o stopa ci, în a o controla. Cum se poate optimiza controlul? Foarte simplu. Cu cât este mai apropiat omul de Dumnezeu, cu atât obţine mai multă forţă şi o mai mare posibilitate de a controla situaţia. Dumnezeu este iubire; cu alte cuvinte, cu cât există mai multă iubire în sufletul nostru, cu atât mai puternic noi supunem lumea înconjurătoare transformând după un anumit timp, răul în bine. La exterior poţi să te superi, să te cerţi, să disperi, asta nu-i de speriat. Important este ca sufletul, în interior, să emane iubire. Este o artă pe care nu o deprinzi dintr-o dată.

Când după o oră de activitate cu sine însuşi tânărul a intrat din nou în cabinet, am văzut cum sufletul începe să i se echilibreze şi încetul cu încetul încep să se lumineze sufletele urmaşilor săi. Acum sunt liniştit.

La una din consultaţii, o femeie mi-a pus o întrebare interesantă:

— Bunicul meu a fost omorât de trăsnet. Peste câtva timp bunicii i s-a făcut rău şi a fost dusă la spital. Peste o oră, în cameră a intrat un fulger globular şi a lovit patul unde cu puţin înainte era bunica. în camera de alături a rămas pe oglindă o urmă în zigzag a fulgerului. Toate astea n-au fost întâmplătoare, nu?

— Nu - îi spun eu - după ce îi cercetez câmpul. Fulgerul, ca şi radiaţia, îl atacă mai puternic pe acela care s-a ataşat de spiritualitate. Spiritualitate înseamnă şi control asupra situaţiei. Dacă eu fac din spiritualitate un ţel, atunci, la cea mai mică destabilizare a situaţiei câmpul meu devine agresiv. Corespunzător, el va atrage agresiunea. Bunicul dumneavoastră avea o înaltă agresivitate subconştientă faţă de oamenii care îi umileau valorile lui spirituale. La fel şi la bunica dumneavoastră, numai că într-o măsură mult mai mică. înseamnă că, dacă dumneavoastră îi priviţi cu îngăduinţă pe oamenii proşti şi

lipsiţi de aptitudini şi vă rugaţi ca pentru dumneavoastră spiritualitatea şi perfecţiunea să fie mijloace pentru iubirea faţă de Dumnezeu, fulgerul şi radiaţia vă vor afecta mai puţin.

Un om puternic, energic, având voinţă, experienţă şi intelect, poate suferi un eşec total din cauza necunoaşterii legilor care guvernează universul. Mă gândeam la toate acestea, examinând următorul pacient. El îmi spunea povestea sa într-un ritm lent, cu pauze.

— Până nu demult, aveam mulţi prieteni. Rulajul între prinderii mele era de câteva sute de mii de dolari, lunar. Totul mergea minunat. Acum nu am prieteni, am aproape o sută de mii de dolari datorie şi mi s-a născut un copil bolnav. Şi n-am făcut niciodată nimănui vreun rău. Am trăit după legile biblice. Unde-i echitatea?

— Legile biblice sunt legile iubirii, iar dumneavoastră le-aţi încălcat. Foarte des i-aţi dispreţuit şi i-aţi condamnat pe cei care nu au bani. Când începi să te rogi pentru bani, începi să-1 dispreţuieşti pe cel care nu-i are. De aceea Cristos spunea că „mai uşor va trece cămila prin urechile acului decât va intra bogatul în împărăţia cerurilor". Asta înseamnă că bogatul este ispitit să facă din bani un sens al vieţii. Dar Cristos mai spu nea: „Fericiţi acei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăţia cerurilor". Asta înseamnă că cel bogat spiritual este ispitit să facă din spiritualitate ţel şi sens al vieţii. Iată deci, că nu este permis să-i dispreţuieşti pe cei lipsiţi de bani şi pe cei săraci cu duhul. Iar dumneavoastră asta aţi făcut.

— Da, aprobă bărbatul. întotdeauna i-am dispreţuit pe proşti şi pe trădători.

Iar copilul dumneavoastră este deja pregătit să-i ucidă.
Şi sufletul lui este plin până la refuz cu ură faţă de lume.
De aceea este bolnav. Cultura generează civilizaţie. Adică spiritualitatea generează bani, bunuri materiale. Dumnea voastră faceţi din bani un ţel şi îi pierdeţi, faceţi un ţel din spiritualitate şi o pierdeţi de asemenea. Spiritualitatea este generată de moralitate. Moralitatea provine din iubirea pentru oameni. Iar acea iubire, cu care îi iubim pe oameni, noi o primim de la Dumnezeu. Iubirea pentru Dumnezeu generează iubirea pentru lume şi pentru oameni, după aceea apare moralitatea, apoi spiritualitatea, iar după aceea, ceea ce noi numim

„binefaceri ale civilizaţiei". Dacă dumneavoastră vă fixaţi ca ţel una din treptele care duc spre Dumnezeu, scara dumneavoastră se va nărui.

— Spuneţi-mi ce înseamnă în practică iubirea pentru Dumnezeu, mă întreabă pacientul

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră. Totul depinde de El. Dar Dumnezeu nu depinde de nimic. Dumnezeu este iubirea. Imaginaţi-vă că iubiţi un om şi că iubirea dum neavoastră nu poate fi influenţată de nimic: nici bani, nici situaţie familială, nici situaţia socială, nici lipsa de talente, moralitate, şi aşa mai departe. Să depinzi de ceva înseamnă să primeşti. în iubire principalul este nu să iei, ci să dai. Dacă dumneavoastră continuaţi să iubiţi un om care v-a trădat şi v-a jignit, înseamnă că dumneavoastră iubiţi în el pe Dumnezeu. Dacă nu vă temeţi să fiţi sincer, şi în nici un fel de împrejurări nu atentaţi asupra senti mentului de iubire din suflet, vă apropiaţi de Dumnezeu. Mai este un moment foarte important: cu cât te apropii mai mult de Dumnezeu, cu atât e mai periculos.

Faţa interlocutorului meu s-a alungit:

— Cum să înţeleg, aceasta?

— Cu cât este mai performant alpinistul, cu atât este mai periculoasă calea pe care el va merge! Logic. Cu cât este mai aproape de Dumnezeu, cu atât omul primeşte mai multă fericire, şi cu atât va fi mai puternică durerea când va pierde această fericire. Cu alte cuvinte, în cazul intensificării iubirii către Dumnezeu nu trebuie să ne orientăm numai asupra bogăţiei sentimentelor, asupra fericirii şi desfătării, dar şi asupra unor mari suferinţe. De aceea în icoanele Maicii Domnului se reflectă nu numai fericirea unei imense iubiri pentru pruncul născut, ci şi suferinţa viitoarei pierderi a acestuia. Mai simplu spus, Dumnezeu nu este numai fericire, ci şi suferinţă. Iar mai corect, Dumnezeu este dincolo de fericire şi suferinţă.

în noiembrie 1995 trebuia să plec la New York. Acolo trebuia să mă ocup în exclusivitate de terapie. Simţeam că era absolut necesar să mă rup de treburile mele şi să echilibrez situaţia care începuse să se deterioreze văzând cu ochii. Credeam că cea de a doua carte era perfect echilibrată. Acum, desprinzându-se de teluric, omul nu se va arunca spre spiritual şi nu va face din acesta un ţel. El va tinde către Dumnezeu.

Credeam că mă voi limita doar la a doua carte şi că, pentru jumătate de an sau un an, voi uita de orice psihologie. Dar, judecând după ceea ce se petrecea în jur, am înţeles că nu voi avea parte de odihnă. O temă de o importanţă majoră nu a fost epuizată. într-un anumit fel, ea este legată de timp, dar eu nu înţeleg în ce mod. O detaşare totală de treburile mele, după cum nădăjduiam, mă va ajuta să prind această temă. înainte de plecare au venit la mine doi pacienţi în stare gravă pe care am încercat să-i ajut. Primul, un băieţel de vreo nouă ani, bolnav de leucemie. Al doilea, un bărbat de asemenea cu probleme oncologice şi încă în stadiul al patrulea. Cauza îmbolnăvirii celor doi era absolutizarea spiritualităţii. La băiat era vorba de aptitudini şi intelect. Ataşamentul generează aroganţă şi dispreţ faţă de cei mai puţin dotaţi şi mai puţin inteligenţi, ură faţă de cei care îl umilesc. Şi, oricât m-am străduit să-1 ajut pe el şi pe părinţii lui pentru a le schimba orientarea, nu s-a înregistrat nici o ameliorare. Ceva se opunea. Dar, oricât am încercat să-mi dau seama despre ce este vorba, n-am reuşit. Situaţia băiatului se agrava. Părinţii acţionau cu conştiinciozitate asupra lor înşişi. Dar alunecarea în prăpastie continua. Acelaşi lucru şi în privinţa celuilalt pacient. îi explicam că pricina bolii lui este gelozia.

— înţelegeţi că gelozia este un sentiment exacerbat al proprietăţii. Familia este un bun pământesc. Dacă omul, din cauza unui lot de pământ, începe să invidieze, să dispreţuiască şi să blameze, în acest fel se ancorează în valorile pământeşti, şi atunci acest comportament îl va avea şi în familie. Dar, familia nu este numai un bun pământesc ci şi unul spiritual. Teritoriul spiritual nu trebuie nici el transformat în ţel. Imaginaţi-vă următoarea situaţie: eu am un lot de pământ şi îl alung pe acela care ar vrea să se stabilească pe el. O fac pentru că este proprietatea mea şi acest lucru e normal. Acum imaginaţi-vă că eu îl urăsc pe omul care a trecut peste teritoriul meu. Acest lucru deja nu mai e normal. Deci, dacă pentru mine lotul este valoare absolută, atunci eu sunt gata să ucid pe oricine, dar, dacă pentru mine lotul este doar un mijloc, atunci nu va mai exista agresiune.

Bărbatul care avea cancer, mă privea şi încerca să înţeleagă ceea ce îi spuneam. El a început să muncească cu sine însuşi, a început să se roage, dar ataşamentul lu faţă de sotie si

respectiv, agresivitatea faţă de ea, nu se diminuează. M-am întâlnit zilnic cu el şi am încercat febril să îndrept situaţia, dar nimic nu ajuta. Este ceva ce-i mai presus de spiritualitate. Şi acest ceva alimentează ataşamentul faţă de soţie. Am sucit pe toate feţele, de sute de ori, diverse variante, şi astfel am ajuns la o singură concluzie: iubirea pentru omul apropiat este deja o valoare de sine stătătoare în acest Univers. Şi familia include toate aspectele: familia, ca valoare pământească; familia, ca teritoriu spiritual; familia, ca teritoriu al iubirii.

— Pentru dumneavoastră, teritoriul iubirii reprezintă, deocamdată, valoarea absolută. Iar omul drag şi iubirea pentru acesta, ca şi iubirea pentru familie şi copii, sunt doar un mijloc pentru iubirea faţă de Dumnezeu. Ţel suprem poate fi doar ceea ce nu este destructibil, ceea ce este veşnic, altfel, în mod inevitabil, apare agresivitatea. Ne luăm rămas bun şi stabilim o întâlnire după întoarcerea mea.

Mi se pare că deja am găsit ceea ce era mai important, cel de-al treilea sistem de valori - iubirea faţă de oameni şi lume. înţeleg că oamenii care au citit prima şi a doua carte nu se vor mai ataşa de valorile pământeşti şi spirituale, dar ei se pot ancora de iubirea pentru oameni. Sentimentul de iubire faţă de oameni este legat de structurile temporale. Cât este însă de periculoasă absolutizarea timpului, adică a iubirii faţă de oameni, pe atunci încă n-o ştiam. M-am lămurit în America. în Manhatan, sunt doi zgârie nori gemeni aparţinând centrului economic mondial, construit de japonezi. Dacă mergi pe Brodway, care se găseşte la o sută de metri depărtare de aceste lădiri, pe una din faţade, în stânga, poţi să vezi un panou pitoresc - un grup de oameni alergând pe patine cu rotile. în această clădire, la etajul al cincilea, dădeam consultaţii. Acum, când am început să-i diagnostichez pe pacienţi mult mai profund, am înţeles care este esenţa psihologiei americane.

Unul din emigranţi descrie totul în felul următor: americanii sunt un popor absolut tâmpit. Ei au două-trei ţeluri în viaţă. Cel mai important îl constituie banii. Aici toată lumea se închină la ban. Al doilea ţel: să facă sex, să mănânce şi să bea; de toate celelalte, pe americani, îi doare-n cot.

— Nu vi se pare ciudat că, în ciuda unor asemenea interese, poporul nu trăieşte rău şi că prosperă?

El dă din umeri.

— Să faci ţel din bani este un păcat. Aşa-i? îi spun eu.

— Desigur, spune el, dar eu nu fac din bani un ţel.

— Bineînţeles. Dar priviţi: dacă pentru mine banii repre zintă o valoare absolută, ei sunt mai presus de toate. înseamnă că ei sunt mai presus decât iubirea pentru Dumnezeu, mai presus de viaţa omenească. Prin urmare, în cele din urmă, am să fiu pregătit să omor doi-trei oameni pentru bani. De asemenea eu voi fi gata să omor pe oricine, dacă el va atenta la banii mei. Pentru că ţelul trebuie să fie intangibil, totul acţionează pentru acest ţel. Iar acum imaginaţi-vă: eu fac un ţel din spiritualitate. înseamnă că acel rai pe care l-am creat, moral şi echitabil, trebuie să fie veşnic. Ideea, morala şi legile create pe baza lor reprezintă valoarea supremă, sunt situate deasupra iubirii pentru Dumnezeu, deasupra iubirii pentru oameni şi deasupra vieţii omeneşti. Şi atunci voi fi pregătit să omor nu unul, doi sau trei, ci milioane. Asta s-a şi întâmplat în timpul socialismului şi fascismului când, pentru o idee oarecare, ţara era transformată în maşină de tocat carne. în concluzie, spiritualitatea este o fericire mult mai mare, dar şi o nefericire la fel de mare, dacă ea devine unic ţel. Cea mai mare fericire este iubirea pentru oameni şi lume - aşa cred mulţi. Dar dacă eu iubesc toată omenirea iar ea mi-a dezamăgit aşteptările, atunci eu voi fi gata să omor toată omenirea. Aşadar, cel care îşi face din iubirea pentru oameni o.valoare absolută, merge spre apocalipsă.

Acum să analizăm din acest punct de vedere America. Aici se nasc şi vin acei oameni ale căror suflete sunt pregătite să-şi facă drept ţel absolut valorile spirituale şi iubirea faţă de aproape. Adică, vin oameni plini de iubire şi bogaţi spiritual. Şi pentru a-şi salva sufletul de o colosală agresivitate, dacă nu există suficientă dragoste şi credinţă în Dumnezeu, îi ajută renunţarea la iubirea pentru oameni şi la valorile spirituale. De aceea totul începe să se clădească pe bani şi pe câştig. Oamenii nu comunică unul cu celălalt deoarece, comunicarea şi contactele dezvoltă spiritualitatea. Banii devin mai importanţi decât iubirea faţă de alt om. Şi, oricât ar părea de straniu, acest lucru se justifică dintr-un punct superior de vedere. însă aici este un mic „dar". Să te dezici de iubirea pentru oameni şi de spiritualitate se poate, atunci când asemenea bogăţii sunt multe. Să se gândească numai la bani şi la bunăstarea

pământească poate numai cel care are o mare rezervă de iubire Şi de valori spirituale. Acest lucru se cheamă „din trei rele să-1 a'egi pe cel mai mic". Acum însă aceste timpuri sunt pe sfârşite. înainte, în Orient se acumulau valori spirituale, iar în Occident ele erau fructificate. Dacă înainte rezervele spirituale îi ajungeau omului nu doar pentru o singură viaţă, acum ele pot fi epuizate în doar câţiva ani. Aici la New York, din ce în ce mai des îmi vin pacienţi care s-au dezis de spiritualitate şi de iubirea pentru oameni, şi au reuşit să se ancoreze în valorile telurice, în bunurile pământeşti. La ei încep forme grave de depresie, iar apoi bolile fizice. .în subconştient ei simt că a-ţi face ţel din spiritualitate şi iubire pentru oameni este periculos. Ei încep să trăiască numai prin valorile telurice şi din nou apar problemele. Şi de orice s-ar apuca, totul se năruie, apare sentimentul de deznădejde. Unor asemenea pacienţi le explic că se impune să-şi formeze un sistem corect de valori, că fără o noţiune precum iubirea pentru Dumnezeu, ei nu vor putea supravieţui.

Stau într-un mic cabinet pe Jo-street şi discut cu o nouă pacientă.

— Peste câtva timp asupra dumneavoastră poate să se abată o mare nenorocire; plus bolile, îi explic eu, ei. La dum neavoastră acţionează acum un uriaş program de autodistru gere. Nu aţi trecut încercările şi aţi refuzat purificarea dată de Dumnezeu.

— Ştiţi - îmi spune femeia - niciodată în viaţă nu am avut un sentiment puternic de iubire pentru cineva. Cu câteva luni în urmă m-a chemat la New York o cunoştinţă. Am început să lucrez la ea ca menajeră, şi nu demult am fost cuprinsă de un sentiment puternic. M-am îndrăgostit nebuneşte de un om, eram cu adevărat fericită iar mai departe a început un teatru al absurdului. Cunoştinţa mea, netam-nesam, m-a azvârlit în stradă, fără să am mijloace de subzistenţă. Mai mult, ea a

sunat-o pe mama mea în Rusia şi i-a spus că am cancer şi că voi muri în curând.

— Şi iată - pacienta mea îşi ţine cu greu lacrimile - exact în acest moment, omul iubit m-a trădat. Nu numai că nu m-a ajutat, dar pur şi simplu a dat bir cu fugiţii. Cum să suport toate acestea?

Oricât ar părea de ciudat, autorul a tot ce s-a întâmplat sunteţi dumneavoastră - îi spun eu femeii. Mai precis, modul dumneavoastră incorect de a recepta lumea. Iubirea pentru omul drag o constituie pereţii, iar iubirea pentru Dumnezeu este temelia pe care se clădeşte totul. Nu vi s-au dat pereţi mari pentru că ei v-ar fi îngropat. Temelia dumneavoastră este prea mică. în America, ataşamentul faţă de iubirea pentru oameni este mai mic, de aceea aici puteaţi să încercaţi acest sentiment fără să pieriţi. Dar o parte din pereţi, oricum s-au surpat. Dacă iubiţi această lume mai mult decât pe Dumnezeu, pentru ca dumneavoastră să vă întoarceţi către El lumea trebuie să fie crudă şi inechitabilă faţă de dumneavoastră. Dacă vă păstraţi iubirea fără să manifestaţi agresivitate faţă de alţii şi faţă de sine, contactul cu Dumnezeu se intensifică şi are loc purificarea. Iubirea pentru un alt om a devenit într-atât ţelul dumneavoastră încât, contactul cu Dumnezeu a început să se micşoreze dramatic, iar acest lucru vă ameninţa sufletul. Pentru a vă salva viaţa, trebuia să pierdeţi imediat iubirea şi să aveţi parte de o atitudine crudă din partea lumii înconjurătoare. Mama dumneavoastră a primit răuvoitorul telefon pentru că, v-a transmis dorinţa de a face din omul iubit ţel suprem şi fericire. Cea ce dumneavoastră aţi considerat drept catastrofa şi nenorocire a fost, de fapt, o operaţie de anvergură pentru salvarea sufletului dumneavoastră şi a dumneavoastră înşivă. Uneori oamenii se întâlnesc în viaţă, simt o uriaşă iubire unul faţă de celălalt, iar după aceea fie mor, fie se îmbolnăvesc, fie se jignesc unul pe celălalt şi se despart, după care încep să bolească ori să moară. Şi în tot acest timp, în structurile câmpurilor lor se formează sufletul copilului lor. în suflet există o scânteie dumnezeiască veşnică şi straturi superficiale care se formează prin iubirea părinţilor pe parcursul câtorva vieţi. Şi, pentru ca sufletul să se formeze corect, părinţii trebuie să piardă periodic toate valorile, pentru ca sufletele copiilor lor să se purifice prin iubirea pentru Dumnezeu. Cu cât există mai

multă iubire pentru un alt om, cu atât mai perfect poate fi copilul şi, în acelaşi timp, cu atât mai dureroasă va fi destabilizarea sau pierderea temporară a acestei iubiri. Dar aceasta este o condiţie necesară pentru ca iubirea pentru omul drag să nu se contopească cu iubirea pentru Dumnezeu. în momentele de pierderi, suferinţe, rugăciunea în care omul îi cere lui Dumnezeu să i se dea iubirea pentru Dumnezeu, ca fericire supremă, este deosebit de eficientă.

Nu demult, m-a rugat o femeie să-i explic cauza morţii fiicei ei.

— Spuneţi-mi, în ce a constat vina mea?

— în faţa lui Dumnezeu nu există vinovaţi. Asta este una. Şi a doua, programul din cauza căruia a murit fata, nu a venit de la dumneavoastră. Era propria ei karmă. Fiica dumnea voastră a murit, nu pentru că ar fi făcut ceva, ci pentru a nu comite anumite fapte care i-ar fi putut aduce prejudicii sufletului ei. Moartea a fost o protecţie pentru sufletul ei. Peste un anumit timp, ea s-ar fi putut îndrăgosti de un alt om, dar perceperea incorectă a lumii, ar fi anulat totul. Cu o jumătate de an înainte de moarte i s-a trimis o încercare prin jignirea sentimentului de iubire şi de încredere, însă ea nu a trecut-o. Acea iubire uriaşă, care i-a fost predestinată fetei, în loc să-i dezvolte sufletul, i l-ar fi mutilat. De aceea fiicei dumneavoastră i s-a interzis accesul la acest sentiment şi, în general, la viaţă.

Un episod interesant mi-a arătat încă o dată, destul de clar, că bolile canceroase se vindecă prin iubirea pentru Dumnezeu când aceasta devine un ţel, şi apar atunci când ţelul devine iubirea pentru om.

— Ştiţi, îmi spune unul dintre pacienţi, eu locuiesc în Florida iar fiica mea la New York. Cu câteva luni în urmă i-au apărut dureri sub coaste, în partea stângă. S-a dus la centrul medical şi a făcut o radiografie. I-a fost depistată o tumoare canceroasă pe pancreas, de mărimea câtorva pumni. Fiicei i s-a propus operaţia şi chimioterapia. Rămăseseră două săptămâni până la începerea tratamentului. Ea a citit prima dumnea voastră carte. A început să se roage în fiecare zi şi nu mânca aproape nimic. După două săptămâni i-au făcut o nouă radio grafie. Nu mai exista nici o tumoare. Medicii erau şocaţi. N-au putut să explice nimic şi au decis că s-au încurcat filmele.

— Am să vă explic ce s-a întâmplat, îi spun eu tatălui fetei, în primul rând este foarte bine că nu a ajuns la mine la consultaţie, pentru că ar fi sperat numai în intervenţia mea şi asta ar fi împiedicat-o să lucreze cu sine însăşi. în al doilea rând, pancreasul este legat de comunicarea cu omul iubit. Pancreatita, diabetul zaharat, cancerul pancreatic sunt semne ale faptului că omul iubit şi iubirea pentru el au devenit o valoare absolută. La fiica dumneavoastră, din cauza sistemului eronat al valorilor, a început să crească brusc agresivitatea subconştientă şi, în consecinţă, s-a format tumoarea. în al treilea rând, ea a înţeles că poate să moară şi a renunţat la tot ceea ce până atunci constituia fericirea supremă. Când a început să se roage lui Dumnezeu, ea a simţit în mod intuitiv că, fericirea supremă şi sensul vieţii înseamnă de fapt, iubirea pentru Dumnezeu. Dispărând agresivitatea, a dispărut şi tumoarea. Când discut cu pacienţii, adeseori repet faptul că nici un medic, nici un vindecător nu vindecă, ci doar ajută pacienţii să se însănătoşească. Se vindecă omul însuşi, pe baza intensificării impulsului volitiv care, prin iubire, îl apropie de Dumnezeu.

Acum câteva zile m-am confruntat cu o situaţie la care am devenit părtaş fără voie. M-a sunat o cunoştinţă din Roma spunându-mi că a venit la ea omul iubit şi că, dintr-o dată, el a început să se simtă rău.

— Starea lui se înrăutăţeşte cu o rapiditate alarmantă, mi-a spus ea. Nu mi-aţi putea explica din ce cauză?

— Cauza e foarte simplă, îi explic eu. S-a îndrăgostit foarte tare de dumneavoastră.

— Şi pentru asta ar putea să moară?

— Şi încă cum! i-am răspuns eu. Cu cât mai puternic este ataşamentul, cu atât mai intensă devine agresivitatea. Ea poate să vă ucidă pe dumneavoastră, şi de aceea se desfăşoară şi începe să-1 ucidă pe el.

— Şi ce-i de făcut?

— în primul rând trebuie să vă rugaţi amândoi. în al doilea rând, mai puţină iubire şi contacte sexuale, iar dacă le veţi avea, folosiţi prezervativul. Acest lucru duce la scăderea sen sibilităţii şi ataşamentului faţă de iubirea pentru un alt om. Dealtfel ritualul circumciziei este legat exact de acest lucru.

— A fost la mine la consultaţie un cuplu tânăr, îi povestesc eu cunoştinţei mele. Femeia suferea de o mastită cronică de care n-a putut în nici un chip să scape. La bărbat, în timpul contactului sexual începeau nişte dureri acute în zona canalului urinar şi a vezicii.

— Trebuie să vă rugaţi nu numai înainte de masă, ci şi înainte de contactul sexual, le-am explicat eu. Renunţaţi la reproşurile reciproce care vă leagă unul de celălalt. Iubitul dumneavoastră să-şi amintească şi să-şi retragă toate reproşuri le pe care le-a avut împotriva femeilor. După aceea receptorul 1-a preluat el şi eu i-am explicat că valoarea supremă nu este omul iubit, ci iubirea pentru Dumnezeu. Simt că partenerul meu de dialog este interior, şocat. Situaţia lui este foarte gravă, în câmpul său se află hieroglifa morţii.

— Profitaţi de şansa dumneavoastră, rugaţi-vă. Pun recep torul în furcă.

A doua zi cunoştinţa mea mă sună din nou.

— Prietenului meu îi este şi mai rău, spune ea pe un ton pierdut. Abia m-am întors acasă iar el a stat în pat patru ore fără cunoştinţă. Mă tem că va muri. N-am cum să-1 internez aici în spital, iar eu trebuie să plec pentru câteva zile în Germania şi mă tem să-1 las singur.

— In primul rând starea lui s-a îmbunătăţit, îi spun eu, în structurile câmpului iubitului dumneavoastră nu există moarte, în al doilea rând cu cât vă temeţi mai mult pentru el, cu atât îi produceţi un rău mai mare şi-1 împiedicaţi să supravieţuiască. Mergeţi către Dumnezeu. Iubitul vă va urma şi se va face bine. Nu vă temeţi. Plecaţi în Germania. Dacă plecaţi, îi va fi folositor. Şi apoi, dacă îi este scris să moară, nu-1 va salva nimeni, nici măcar eu.

— N-aţi putea să vă uitaţi? Mă întreabă ea cu disperare.

— N-am voie să mă uit la aşa ceva, îi răspund eu. Daţi-i receptorul, vreau să vorbesc cu el.

In timp ce ea-i transmite receptorul, eu mă chinui să găsesc soluţia. Pentru a cunoaşte lumea şi a atinge noi trepte, eu trebuie să mă perfecţionez. Periodic îmi iese la suprafaţă „murdăria" karmică. Scăpând de ea ajung, cu mare greutate, şi cu destule chinuri la noi generalizări.

Dar omul este acum în pragul morţii iar eu sunt pentru el singura speranţă de supravieţuire. El se agaţă de mine, face din

mine un ţel şi momentan îmi preia „murdăria" karmică, înmulţind-o. Eu trebuie să-i dau o informaţie precisă şi în acelaşi timp să-1 resping, deoarece orientarea către mine ar putea să-l coste viaţa. Când el lua receptorul, eu deja găsisem soluţia corectă.

— Ascultaţi-mă atent, îi spun eu, sunteţi pe moarte acum, pentru că principalele valori pentru dumneavoastră le constituie lucrurile pe care le vedeţi în jurul dumneavoastră. Moartea confiscă toate valorile, şi noi, purificaţi, mergem către Dumnezeu. înseamnă că, dacă dumneavoastră veţi face ceea ce se întâmplă în cazul morţii, nu va mai avea sens să muriţi. Renunţaţi la tot ce vă ţine legat şi cereţi-vă iertare în gând. Dacă vă este sortit să muriţi, veţi muri, iar eu n-am cum să vă ajut. V-am dat tot ce am putut. De acum nu vă mai sunt util. A doua zi, tânărul mă sună din nou.

— Mă simt normal. Este pur şi simplu incredibil - recu noaşte el.

Eu ridic din umeri.

— Dumneavoastră aţi început să construiţi un sistem ade vărat de valori, de aceea nu este necesar să muriţi. Vă rog să nu uitaţi un lucru important - îi spun eu - între dumneavoastră şi femeia iubită trebuie să existe o oarecare distanţă. La început o iubire dumnezeiască, iar apoi iubirea dintre bărbat şi femeie. Simţiţi că o iubiţi ca pe o soră, ca pe o fiică, ca pe mamă, cum iubiţi păsările şi animalele, natura din jurul dum neavoastră, lumea creată de Dumnezeu. Cel dintâi sentiment trebuie să fie acela că iubiţi în ea pe Dumnezeu, iar după aceea tot ceea ce v-am enumerat. Şi atunci când iubirea va pleca, omul va muri, va trăda, va înşela, va jigni, va minţi, senti mentul dumneavoastră de iubire va rămâne invulnerabil. Vă mai reamintesc: nu vă orientaţi asupra mea.

— Da, acest lucru deja l-am înţeles - respiră el uşurat.

— Slavă Domnului!

Ne-am luat rămas bun.

Iubirea pentru oameni este o valoare colosală. Ea generează aptitudini, talente. Şi când omul începe să-şi valorifice aptitudinile, talentele, în el răsună întotdeauna glasul iubirii pentru oameni; dar după acest glas, întotdeauna trebuie să răsune neauzitul, dar importantul glas al iubirii pentru Dumnezeu. Dacă el nu există, omului nu i se va permite să-şi

descopere talentul, pentru ca el să nu-i înşele şi să nu-i ademenească pe admiratorii săi. Am înţeles în ce consta atracţia vocii lui Edit Piaf când am auzit despre istoria copilăriei ei. La vârsta de şapte - opt ani era oarbă şi, după cum am văzut eu, cauza orbirii a fost iubirea pentru oameni şi lume. Iar când iubeşti lumea mai mult decât pe Dumnezeu, atunci începi să-ţi pierzi vederea ca să te ataşezi mai puţin de ea. Mulţi la bătrâneţe îşi pierd vederea, pentru că se leagă prea mult de această lume. Când femeile din orăşelul unde locuia fetiţa au început să se roage aşteptând o minune, atunci efortul lor unit, puternic, a vindecat sufletul fetiţei şi ea a început să vadă. Ignorarea tuturor sistemelor de valori, în intenţia de a ajunge la Dumnezeu, ne permite să simţim şi să descriem lumea înconjurătoare.

Aveam la consultaţie un tânăr care mi-a povestit multă vreme despre problemele sale.

— La cine n-am fost eu?! Şi la babe şi la bioenergeticieni. în cel mai bun caz simţeam pentru un timp o oarecare uşurare, dar farmecele nu mi le-a putut dezlega nimeni.

— Nu e vorba de farmece - îi explic eu. Aveţi o imensă agresivitate subconştientă faţă de femei. Mai simplu spus, sunteţi un om incredibil de gelos. Sufletul vă este prea ataşat de familie, de omul iubit, de dorinţa de a avea copii de la femeia iubită. De aceea, când pierdeţi toate acestea, apare agresivitatea. Revizuindu-vă viaţa, schimbaţi-vă atitudinea faţă de oameni, schimbaţi-vă caracterul.

După o lună a venit din nou la consultaţie.

— Sunt în al nouălea cel - îmi povesteşte el. îmi este mult mai bine. Simt că nu mai sunt ataşat de relaţii. îmi imaginez că toţi s-au certat cu mine, m-au trădat, dar eu nu mai manifest agresivitate, iar iubirea se păstrează în suflet.

— Da. Nu mai sunteţi ataşat de relaţiile cu omul apropiat, adică de spiritualitate, însă sufletul dumneavoastră este prea mult legat de iubirea pentru oameni.

— Am considerat întotdeauna că acesta este un lucru bune, se miră el.

— Iubirea pentru oameni este o uriaşă fericire şi o mare bogăţie. Dar dacă noi o situăm deasupra lui Dumnezeu, ea se inversează în nefericire. Iubirea pentru oameni nu poate fi un ţel ci doar un mijloc al iubirii pentru Dumnezeu. Dacă omul

face un ţel din bani, copiii lui se vor naşte cerşetori spre a-şi purifica sufletele. Dumnezeu nu le va da bani, sau chiar ei îi vor respinge pentru a supravieţui. Dacă părinţii îşi fac un ţel din spiritualitate, copiii se vor naşte fără spirit ori vor respinge spiritualitatea, nu vor dori să-şi dezvolte intelectul, capa citățile, etica. Dacă omul îşi face un ţel din iubirea pentru oameni, şi-i dispreţuieşte şi-i judecă pe cei care i-au înşelat încrederea, Dumnezeu îi va priva pe copiii săi de iubirea faţă de oameni. în sufletul lor îşi va face sălaş diavolul. Sau ei înşişi vor respinge iubirea pentru oameni şi vor deveni nişte netrebnici şi violatori. Toţi aceştia prezintă ataşament faţă de iubirea pentru oameni. După o lună tânărul a venit din nou la mine.

— Totul e normal la mine dar mi-a apărut senzaţia că am devenit vampir energetic în raport cu femeile. Este oare adevărat?

— Da, aşa este, îi răspund eu. Pentru dumneavoastră femeia iubită continuă să fie ţel şi nu mijloc. Iar noi ne alimentăm prin ţel, luăm putere de la ţel. Dacă ne facem ţel din Dumnezeu, atunci puterea şi dragostea o luăm de la El. Dar dacă ne facem ţel din omul iubit, atunci forţa şi iubirea le răpim de la acesta, iar asta înseamnă deja jaf. In acest fel mamele, iubindu-şi nebuneşte copiii, în mod inconştient le fură sănătatea şi fericirea.

— Ce înseamnă asta? Că e un păcat să iubeşti un alt om?

— Totul se desfăşoară în funcţie de raportul dintre iubirea faţă de om şi iubirea faţă de Dumnezeu. Universul a apărut ca o desprindere, ca o ruptură din Dumnezeu. Şi cu cât ruptura e mai mare, cu atât mai puternică trebuie să fie iubirea pentru Dumnezeu, dorinţa de reunificare cu El. In ce constă sensul mitului lui Adam şi Eva? Pe de o parte iubirea bărbatului şi femeii creează urmaşi, iar pe de altă parte această iubire poate fi considerată păcătoasă. Caracterul ei de păcat ar consta în aceea că, ea ar putea întrece iubirea faţă de Dumnezeu. Dacă ne facem ţel din orice din acest Univers, atunci iubirea noastră faţă de obiectul ce ni l-am fixat ca ţel va întrece iubirea pentru Dumnezeu. Dacă orice fel de fericire pe care o încercăm nu-i decât un mijloc al iubirii pentru Dumnezeu, atunci, oricât de intens am iubi lumea înconjurătoare, iubirea pentru Dumnezeu

va fi întotdeauna mai puternică, şi prin urmare, în locul distrugerii se va produce dezvoltarea.

Odată, la consultaţie, un bărbat m-a întrebat:

— Când încerc să mă rog la Dumnezeu, imediat în partea dreaptă a capului îmi apare o durere care parcă se aşează pe cap. Nu mi-aţi putea spune din ce cauză?

— V-a rămas în suflet încă mult dispreţ pentru oamenii imperfecţi şi multe reproşuri faţă de lumea înconjurătoare. Nu puteţi sta în faţa icoanelor fiind supărat pe cineva şi condamnându-i pe alţii. Rugăciunea nu are efect dacă sunteţi plin de supărare şi dispreţ. începeţi cu pocăinţa.

El a dat din cap iar eu mi-am amintit un caz interesant pe care mi 1-a povestit o cunoştinţă. Ea a început să se roage şi să repete iarăşi şi iarăşi.

— Doamne, Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Şi de fiecare dată îi trecea prin cap o durere sălbatică. Şi aşa două luni la rând. Odată ea a rostit:

— Doamne, oricum te iubesc mai mult decât orice pe lume, numai nu-mi pricinui asemenea dureri. Boala i-a dispărut şi nu a mai simţit-o niciodată.

în octombrie, înainte de a pleca la New York am avut doi pacienţi dificili. Am vorbit deja despre asta. Un băiat excepţional de inteligent avea leucemie. Cauza: ataşamentul faţă de aptitudini, faţă de spiritualitate. Cel de-al doilea cu cancer în ultima fază. încercând să-i ajut pe ei, în mod special, am descifrat ceea ce alimenta ataşamentul faţă de spiritualitate: dorinţa de a face unic ţel din iubirea pentru oameni şi lume. Eram convins că acum totul se va sfârşi cu bine, însă m-am înşelat. După plecarea mea, starea bărbatului s-a înrăutăţit. Epuizată, soţia lui m-a sunat la New York câteva zile la rând, dar nimic nu i-a fost de folos. Era pe moarte şi după o săptămână, a şi murit. Atunci mi-am pus o întrebare. Dacă el nu era ancorat în cele trei sisteme principale ale valorilor pe Pământ, atunci de ce a murit?

Ei bine, sunt mai multe cauze: el putea transmite copiilor foarte multă „impuritate" spirituală de care n-a putut să se debaraseze, sau e posibil ca, în această viaţă să fi comis o faptă pentru care a fost nevoit să plătească. O altă cauză ar fi aceea că, nu m-a crezut până la capăt şi n-a reuşit să-şi convingă sufletul de faptul că iubirea pentru Dumnezeu este fericirea supremă în viaţă. La urma urmelor, peste un an, doi, el trebuia să se nască undeva şi plecarea lui de pe Pământ era strict

hotărâtă. Toate acestea erau cât se poate de probabile, însă eu simţeam că era încă ceva care alimenta boala. El n-a putut să renunţe până la sfârşit la gelozie, însă în acest caz trebuiau abordate structurile situate deasupra timpului... Aceste structuri creează timpul ca atare. Ele pot fi de asemenea sisteme de valori de care te poţi ataşa făcând din ele ţelul şi sensul vieţii. Ce trebuie făcut însă ca să ieşi din timp, spaţiu şi materie, nu puteam să înţeleg. E drept că în ultimul timp am început să simt structura care se opune timpului şi, periodic, îmi ieşeau la suprafaţă programe de ataşament faţă de aceasta. încerc să clasific această structură. Desenez un cerculeţ. Acestea sunt valorile pământeşti, materia. în dreapta, un alt cerculeţ. Acestea sunt valorile spirituale, spaţiul. Spaţiul generează materia şi, concomitent, ele trec din unul în altul. Dacă se schimbă structura spaţiului, se schimbă structura materiei. Masele mari de materie modifică structura spaţiului. Desenez deasupra lor un al treilea cerculeţ. Acesta este timpul, adică iubirea faţă de oameni şi lumea înconjurătoare. Această iubire o generează valorile spirituale şi fizice. Şi iată că recent am desenat deasupra timpului un al patrulea cerculeţ.
Prin urmare există fapte. Am intrat în contact emoţional cu esenţa care se găseşte dincolo de timp. Ea trece în timp, timpul trece în această esenţă. Prin ceva, ea este opusă timpului. Acum apare întrebarea: prin ce este opusă? încerc să găsesc situaţii similare de interacţiune a materiei cu spaţiului. Cel mai bun exemplu aici este omul. Toate procesele se desfăşoară rapid. Corpul se distruge, sufletul trăieşte. Adică structurile câmpurilor sunt mai longevive decât structurile materiale. Stabilitatea câmpului este superioară stabilităţii materiei. După cum le spun pacienţilor mei: îmbrăcămintea, apartamentul, banii, reprezintă apărarea corpului nostru, adică condiţiile stabile care îi permit să se dezvolte. Cu cât există mai mulţi bani şi este mai mare bunăstarea materială, cu atât sunt mai multe condiţii de stabilitate şi apărare împotriva lumii înconjurătoare. Dar numai stabilitatea fizică duce la degradare. Dinozaurii au dispărut, iar broaştele ţestoase ascunse în carapacea solidă au încetat să se mai dezvolte. Au început să biruie mamiferele, pentru care greutatea enormă şi carapacea dură şi dinţii ascuţiţi au trecut pe planul al doilea. Adaptarea rapidă la noile condiţii, schimbările la nivelul reflexelor le-a permis să transforme

adaptarea fizică, într-una funcţională. Cu cât mai multe funcţii avea un organ sau un grup de organe luate împreună, cu atât mai înaltă era adaptabilitatea organismului. Apărarea informaţională s-a arătat mai puternică decât cea fizică. Dezvoltarea structurilor spirituale a decurs mai activ în grupurile de organisme. Grupele stabile aveau mai multe şanse de supravieţuire, dar s-a dovedit că gândirea colectivă are minusurile ei. Ea tinde către monotonie, este mult mai statică decât cea individuală. De aceea albinele, furnicile şi alte colectivităţi unde colectivismul a sugrumat total individualitatea, şi-au încetat, ca şi broaştele ţestoase, dezvoltarea. Direcţia cu cele mai bune perspective a fost aceea în care se întâlneau două spirale, unde gândirea colectivă era îmbogăţită de cea individuală. Astfel, lumea materială tinde către diversitate, către schimbare, lumea spirituală către unitate şi uniformitate. Valorile spirituale, comparativ cu cele pământeşti, reprezintă un factor de mult mai mare stabilitate, înseamnă că ele îl pot apăra mai bine pe om, adică intelectul, capacităţile, etica, echitatea, idealurile înalte. Dacă toate acestea s-ar acumula cu prioritate într-un om, atunci acesta va fi mai adaptat la viaţă decât cel care se orientează numai spre bani şi bunuri materiale. Timpul, în raport cu spaţiul şi materia reprezintă o stabilitate şi mai mare. Adică, în acest Univers, stabilitatea supremă înseamnă că blocurile informaţionale de bază se găsesc în structurile temporale. Mai simplu zis, iubirea pentru oameni şi pentru această lume, mai precis pentru acest Univers, creează în final cea mai mare stabilitate şi prin urmare cea mai înaltă fericire.

Iar acum să trecem din nou la cea de-a patra structură pe care am descoperit-o de curând. Dacă ea se opune timpului, înseamnă că ea trebuie să-1 distrugă, şi în acelaşi timp trebuie să aibă o mai mare stabilitate în comparaţie cu timpul. M-am chinuit să găsesc denumirea acestei esenţe. După aceea, am decis s-o numesc „haos", distrugere. „Haosul este gradul cel mai înalt al ordinii", se spunea în antichitate. Haosul distruge, pentru că gradul lui de regularizare este superior regularizării cosmice. Tabloul rezultat era straniu: deasupra iubirii pentru oameni şi pentru lumea înconjurătoare se situează forţele distrugerii. Era un zid pe care nu-1 puteam trece. Nu aveam putere. De aceea, am decis să amân această temă pentru mai târziu.

Şi iată-mă în cabinetul din Manhatan. Printre jaluzele se văd crâmpeie de soare. Dau consultaţii pacienţilor şi toate cazurile sunt de o simplitate elementară. Doar sunetul telefonului venit din Peterburg mă scoate din ritmul obişnuit. Mă sună colaboratorul meu:

— Ascultă, fiul meu a început să aibă probleme cu plămânii şi nici un fel de medicamente nu-l ajută.

Analizez câmpul băiatului şi abordez acea structură pe care acum o numesc „haos".

— Ştii, îi spun eu colaboratorului, este vorba aici de ataşa mentul de nişte structuri superioare cărora nu le-am găsit încă, o denumire. Mai încearcă şi tu ceva, iar eu la rândul meu voi încerca să stabilizez situaţia.

După două zile el m-a sunat din nou:

— M-am adresat unei clarvăzătoare. Ea mi-a spus că băia tul trebuie să facă o baie cu usturoi. După o asemenea baie, a vomat şi se părea că a început să fie mai bine, dar după aceea s-a năruit din nou totul, starea lui continuă să se înrăutăţească. Toată această situaţie semăna cu un ştreang care îmi sugruma capacităţile şi posibilităţile într-un ghem inert şi lipsit de putere. Iarăşi m-am trezit în situaţia în care tot ce dădea rezultat înainte, a încetat acum să mai funcţioneze. Iar dinamica înrăutăţirii stării copilului îmi amintea, nu ştiu de ce, de starea pacientului meu bolnav de cancer care murise de curând.

In situaţiile critice mă salva capacitatea mea de a-mi subordona toate forţele obiectivului principal, de a comprima la maximum informaţia, concentrând într-un singur punct tot trecutul şi prezentul. Dacă densitatea informaţiei depăşea un anumit nivel, atunci cantitatea trecea în calitate şi se năştea o nouă idee. în conformitate cu această idee, am clasificat lumea înconjurătoare creând noţiuni şi cu ajutorul acestora controlam situaţia. Am început să-mi amintesc febril orice fapte legate de timp şi de forţele distructive, adică de haos.

Am avut o discuţie interesantă în Siberia. Interlocutorul meu îmi descria experimentul său în legătură cu timpul.

— Am observat de multă vreme că scurgerea timpului este inegală. Imaginativă de pildă, că se află pe pământ un număr mare de ţevi de metal. Când treci pe lângă ele, timpul se contractă. După aceea îi întrebam pe alţi oameni, comparând senzaţiile noastre subiective. Acelaşi segment de drum, când

oamenii treceau pe lângă o mare cantitate de ţevi, conform senzaţiilor lor, le lua mult mai puţin timp. Reieşea că o mare cantitate de elemente tubulare, reunindu-se, încetinesc timpul. Am făcut experimentul nu numai cu obiecte circulare. Ştiţi ambalajele de carton pentru ouă? Am aşezat douăzeci de astfel de ambalaje unul peste altul iar sub ele un om. în acest moment, aparatele înregistrau modificarea stării fiziologice. Se observau şi modificări exterioare. Sângele se urca la cap şi faţa se înroşea. Singura problemă pe care nu am putut-o lămuri, era cauza pentru care astfel de configuraţii schimbă cursul timpului.

Am spus că pentru mine totul este destul de simplu. Materia, spaţiul, timpul sunt o singură formaţiune. înseamnă că schimbarea unui element atrage după sine schimbarea celorlalte. Cantităţile mari de materie modifică în mod considerabil caracteristicile spaţiului şi timpului. Schimbarea densităţii timpului duce la apariţia sau dispariţia obiectivelor materiale şi la schimbarea caracteristicilor spaţiului. Orice obiect, prin suprafaţa sa, are influenţă asupra spaţiului şi timpului. De aceea prin intermediul sistemului suprafeţelor, noi putem acţiona asupra timpului. Ce fapte îmi mai aminteam? Iată-le:

Odată, din curiozitate, m-am dus la o babă care vindeca prin rugăciuni şi descântece. Ea se uita în ochii omului, începea să-i povestească despre viaţa lui, după care îi spunea ce i se poate întâmpla. Oricât ar părea de ciudat, în pofida limbajului ei primitiv şi grosolan, ceea ce spunea ea corespundea cu diagnosticarea mea. Să spunem că eu vedeam o uriaşă gelozie internă la o fată şi din această cauză, probleme mari în viaţa personală şi şanse minime de a avea copii. Baba reda această idee în felul următor:

— Deochiul zace în tine, drăguţă, n-ai să ai copii, vin' la mine să bei apă de-a mea şi-o să-ţi fie mai uşor.

După cum am văzut eu, această babă, în viaţa anterioară a trăit în Tibet şi s-a ocupat acolo de practici spirituale. Asta, a dus în mod spontan la deschiderea aptitudinilor ei în această viaţă.

— în fiecare an mă duc în Altai, povesteşte ea. Acolo trebuie să mergi pe jos şaizeci de kilometri ca să te închini într-o biserică. Şi noi, cei de aceeaşi credinţă, ne adunăm şi mergem încolo, pe jos, mult timp. Data trecută am fost, ne-am

rugat şi am plecat cu Dumnezeu înapoi, şi după două ore am ajuns. Reiese că noi am parcurs treizeci de kilometri, într-o oră. Nimeni nu a înţeles nimic, iar noi am considerat că Dumnezeu ne-a dat o menire.

După aceea am verificat, să văd de ce s-au întâmplat toate acestea. Am ajuns la concluzia că timpul este ritm, şi prin ritm ne este mai uşor să controlăm timpul. Când omul merge ritmic câteva ore, ceea ce gândeşte el atunci trece mult mai profund în subconştientul său. Dacă însă omul, pe parcursul întregului drum, îl are în gând pe Dumnezeu şi începe să se roage în sinea sa, pregătindu-se pentru rugăciunea pe care o va rosti la capătul drumului, timpul lui încetineşte brusc. Iată de ce pelerinii mergeau pe jos spre locurile de rugăciune. Şi se încetinea nu numai timpul subiectiv ci şi cel obiectiv. De aceea lumea interioară, în care trăieşte, respiră, mănâncă şi se mişcă omul, influenţează procesele temporale, prin urmare şi sănătatea. De aceea îmbrăcămintea ca suprafaţă, formă şi croială, poate influenţa sănătatea omului. Prin urmare şi spaţiul în care trăieşte omul, organizarea extinsă şi superficială a acestuia, are o influenţă pozitivă sau negativă asupra sănătăţii omului. Mai simplu spunând, forma ferestrelor, aşezarea mobilei în apartament, dispunerea camerelor în care locuim, sunt în legătură nemijlocită cu starea de sănătate. înseamnă că nu numai spaţiile interioare, dar şi cele exterioare, faţadele clădirilor, dispunerea cartierelor şi parcurilor, bisericilor şi clădirilor publice, pot să influenţeze soarta şi sănătatea fizică a oraşului. Dar toate acestea sunt legate de timp, de regularizare.

Cum rămâne însă cu distrugerea ? Cum poate fi legată distrugerea de sănătatea omului?

Am început din nou să analizez. Boala reprezintă o destabilizare a organismului, o dereglare a funcţiilor acestuia, în copilărie, sufeream mai tot timpul de răceală. Am observat că în timpul bolii are loc o îmbunătăţire considerabilă şi o acutizare a mirosului şi a gustului. Organismul părea că se reînnoieşte, devenea mai sensibil. Odată, pentru întărirea imunităţii, mi s-au făcut injecţii cu piroganal. Mi s-a ridicat brusc temperatura, au început dureri fizice, dar după aceea am simţit în mine un fel de întinerire. Când organismul s-a obişnuit cu acest medicament, senzaţia a dispărut. înseamnă că destabilizarea frânează timpul şi are ca efect întinerirea. Cât timp organismul creşte, se

produce o puternică regrupare fizică. Acest lucru influenţează în mod corespunzător procesele temporale. Deosebit de puternic sunt influenţate procesele temporale în momentul maturizării sexuale. Atunci densitatea temporală este maximă. Ca urmare, în aceşti ani se cristalizează interior principalele aptitudini şi întregul drum al vieţii adolescentului. De aceea, dacă noi vom practica tehnicile destabilizărilor profunde ale omului, vom putea să încetinim considerabil procesele de îmbătrânire. Dar pentru o astfel de destabilizare este nevoie de control, care să transforme distrugerea în creaţie, iar acest lucru reprezintă cantitatea de iubire din sufletul nostru. Dumnezeu a creat Universul. Dumnezeu este iubirea. înseamnă că pentru controlul oricărui proces al destabilizării trebuie să ne apropiem de Dumnezeu şi să mărim cantitatea de iubire din suflet. Deci, mai întâi iubirea, apoi destabilizarea. Lucrurile stau cam aşa: sufletul viitorului copil până la concepţie, unindu-se cu Dumnezeu, primeşte o cantitate de iubire în conformitate cu karma sa. Şi dacă acea destabilizare care se produce la naştere depăşeşte, în timpul dezvoltării sau în interacţiune cu lumea înconjurătoare, cantitatea iubirii aduse în această viaţă, atunci încep infirmităţile, bolile, moartea. înseamnă că distrugerea o reprezintă pereţii, iar temelia o constituie iubirea.

încă un fapt: în primăvara lui 1955 am plecat împreună cu prietenii în nordul Caucazului, la Teberda. Ne-am dus acolo pentru izvoarele de Narzan. într-o seară a început o discuţie despre faptul că oamenii tratează diferite boli cu ape minerale. M-am gândit că atunci când voi parcurge toate treptele purificării spirituale, va trebui să mă ocup şi de influenţarea fizică. Să spunem aşa: în afară de acţiunea verbal-emoţională, va trebui să găsesc şi alte metode. Să presupunem că un om se roagă în biserică. Asupra schimbării stării lui interne are influenţă nu numai rugăciunea, ci şi forma lăcaşului, spaţiul din interiorul acestuia, dispunerea lui, forma obiectelor, miresmele, ş.a.m.d.

înseamnă că, în afară de revizuirea sistemului de valori, omul poate stimula acumularea de iubire în suflet prin schimbarea ritmului de gândire, de respiraţie, de mişcare, de alimentaţie.

Tovarăşul meu de drum, după întoarcerea de la băi, mi-a spus o poveste despre nişte ape minerale neobişnuite dintr-o localitate de munte din Caucaz. Acolo sunt câteva izvoare de

apă minerală dispuse unul lângă altul şi fiecare vindecă o anumită boală. Unul vederea, altul articulaţiile, altul tractul intestinal. Rezultatele sunt cutremurătoare. în câteva zile, oameni care aproape îşi pierduseră vederea, şi-o recăpătau. L-am rugat să-şi imagineze apa pe care a băut-o, pentru ca prin intermediul câmpului său să ajung la structura câmpului izvorului. Ştiam că informaţia pe care o voi obţine va fi superficială, însă pentru mine era important să înţeleg principiul de bază.

Apa este un minunat acumulator de informaţie. Străbătând rocile muntoase, ea acumulează o anumită informaţie, care apoi vindecă. în Caucaz sunt roci sedimentare. Acestea sunt fundul fostului ocean. Nu este exclus ca programele pe care le conţine apa să fie legate de viaţa organismelor în apă şi pe fundul oceanului. Rezultatul a fost neaşteptat pentru mine. Credeam că apa este purtătoare de mai multe vieţi şi de aceea omul se vindecă. Apa însă, purta informaţia despre moarte. S-a dovedit că aceste izvoare purtau informaţia despre moartea multor fiinţe, adică în apă era codată acceptarea morţii.

Vin dimineaţa la „Academia de Parapsihologic":

— Ascultă, este aici pentru tine un anunţ important, îmi spune unul dintre colaboratori. După tratamentul tău, o fată a ajuns la clinica de psihiatrie. A sunat mama fetei . A lăsat datele pe robot.

„Trebuie să ştiţi ce se întâmplă cu pacienţii lui Lazarev. Am venit de multe ori la tratament, iar de curând fiica mea a ajuns la o clinică de psihiatrie."

— A lăsat un număr de telefon? m-am interesat eu.

— Da. Numărul de telefon este aici.

O sun pe femeie iar ea îmi spune numele fetei, după care încerc să-mi dau seama de situaţie. Cauza bolii fetei este legată de situaţia fiului ei. El poate muri. Cauza: gelozia. Privesc câmpul tinerei femei. Acesta în principiu este armonios, înseamnă că toate problemele pornesc de la faptul că nu este purificat sufletul fiului.

— V-am spus că fiica dumneavoastră e geloasă.

— Da, mi-aţi spus. Ea a muncit cu sine însăşi şi starea ei a devenit mult mai bună. Dar de curând s-a înrăutăţit brusc.

— V-am spus să vă rugaţi atât pentru fiică cît şi pentru nepot?

— Da. Eu şi cu fiica mea ne-am rugat.

— Ascultaţi-mă cu atenţie. Dacă eu v-am spus că revizu irea întregii vieţi şi rugăciunea sunt o muncă grea, să ştiţi că aşa este. Dacă v-am spus că, pentru purificarea nepotului dumneavoastră va fi nevoie de un efort mult mai mare, să ştiţi că într-adevăr aşa stau lucrurile. Aţi avut o atitudine de neseri ozitate faţă de spusele mele. Şi fiica dumneavoastră, la fel. Tot ce dumneavoastră şi fiica dumneavoastră nu aţi reuşit să purificaţi, fie că vă va ucide nepotul, fie că se va întoarce împotriva autorilor, adică împotriva mamei şi bunicii. Dacă v-a fost lene să purificaţi sufletul, nu căutaţi cauza în alţii. Continuaţi să acţionaţi.

Femeia pune receptorul în furcă, iar memoria mea, încetul cu încetul, trece în revistă toate cazurile. Când omul se tratează la bioenergeticieni, pot apărea înrăutăţiri ale sănătăţii legate de rezonanţele programelor. Dacă sufletul vindecătorului este ancorat în ceva, iar cauza bolii pacientului o constituie un ataşament similar, un asemenea vindecător nu-1 va putea ajuta pe pacient. întemeietorii multor religii au fost oameni pentru sufletele cărora ţelul a fost doar Dumnezeu. Şi acest lucru armoniza şi vindeca sufletele şi trupurile discipolilor lor.

Recent, la una din consultaţii, am avut un dialog interesant cu o fată.

— Sufletul dumneavoastră are drept ţel dorinţa de a avea copii, creaţia, omul iubit şi de asemenea iubirea pentru el. Nu puteţi accepta umilinţa în această privinţă. în existenţa trecută, din această cauză v-a murit fiul. Şi în această existenţă, el din nou trebuie să apară pe lume. Dacă el va muri în stadiul de embrion sau după naştere, veţi răspunde pentru asta şi deja v-a fost hărăzit ca, înainte de concepţie şi în timpul sarcinii să primiţi jigniri şi umilinţe. Pregătiţi-vă pentru asta din timp. Cu cât sufletul dumneavoastră va aspira mai puternic către Dumnezeu, cu atât mai uşor vă va veni să treceţi prin toate aceste încercări şi să vă salvaţi copilul.

Fata îmi pune o întrebare surprinzătoare:

— Am fost la consult la o femeie bioenergetician şi ea mi-a spus că pot vindeca copiii. Iar o dată am reuşit să pun un diagnostic şi să spun ce tratament trebuie urmat, un lucru neaşteptat pentru mine. Apoi un alt vindecător, la care am ajuns întâmplător, mi-a spus că am aptitudini deosebite. M-aş putea perfecţiona în tratarea bolnavilor?

— Eu v-aş sfătui să nu vă grăbiţi. Orice procedură de tra tament este un tratament prin iubire şi dacă omul nu are suficiente rezerve în această privinţă, el nu poate fi vindecător. Vreau să spun în plan profesional.

— Spuneţi-mi, are fiecare om aptitudini de a vindeca aşa cum are aptitudini de a iubi?

Orice om are două straturi de iubire, primul superficial, când iubirea apare în contact cu ceva şi pare să depindă de obiectul care a determinat-o. Acest sentiment, ca şi toate celelalte, purcede din sentimentul de iubire a Divinităţii, care nu depinde de nimic şi care naşte totul. Numai Dumnezeu nu depinde de nimic şi această iubire radiază ca soarele, nesupunându-se nimănui. Iubirea dumneavoastră interioară depinde însă de omul iubit, de dorinţa de a avea copii, de a creea. Această „impuritate" o veţi lua asupra dumneavoastră. „Impuritatea" se va sedimenta exact în locul în care prezentaţi ataşamentul. înseamnă că orientarea dumneavoastră spre pro- creare şi creaţie, spre iubirea faţă de oameni şi lume va fi şi mai puternică. Şi atunci vi se va bara posibilitatea de a avea copii şi de a crea. Poate fi vorba de sterilitate, de pierderea aptitudinilor

pentru tratarea bolnavilor, de o boală gravă, ş.a.m.d. Fiecare om are momente când, în condiţiile oricăror ataşamente, sufletul i se înalţă deasupra acestora şi începe să radieze iubire. în acest timp omul îi poate ajuta pe alţii fără să ia asupra sa nici un fel de „impuritate". Dar acest lucru nu se întâmplă foarte des.

Mă întorc din nou la tema mea. îmi mor pacienţii şi eu nu-i pot ajuta. Colaboratorilor mei li se îmbolnăvesc copiii iar eu nu pot înţelege ce se întâmplă. Situaţia se înrăutăţeşte. Aici este nevoie de o concentrare extremă, să adun o cantitate maximă de informaţie iar după aceea, brusc, să o comprim. Prin compactarea informaţiei are loc distrugerea ei. Dacă nu există suficientă iubire, într-un asemenea moment îţi poţi ieşi din minţi. Dacă însă există destulă iubire, atunci distrugerea se transformă în creaţie, în idei noi. Pentru a cumula o cantitate mai mare de iubire, trebuie să-ţi desprinzi sufletul de tot ce s-a legat el în această lume. înainte de o nouă furtună cerebrală, deasupra mea pogoară numeroase neplăceri, insuccese şi umilinţe. Un efect deosebit îl au situaţiile care presupun un pericol de moarte. După o asemenea accelerare, care ţine o lună-două, pot rezolva problema dintr-o dată. Analizând toate acestea, am înţeles de ce oamenii de creaţie tind către risc şi situaţii extreme; de ce oamenii de creaţie renunţă adesea la regimul lor obişnuit de muncă şi viaţă, de ce sunt ei atât de plini de iubire. Cu cât se desprinde mai puternic sufletul omului de toate de care este legat, cu atât se eliberează mai multă iubire. Iată de ce, în multe din şcolile secrete, oamenii, cu ajutorul halucinogenelor, privaţiunilor severe şi încercărilor vecine cu situaţiile mortale, erau pregătiţi în aşa fel încât erau capabili să înfăptuiască un nou salt calitativ înainte. Dacă omul avea suficiente rezerve naturale de iubire, de pildă dacă într-o existenţă anterioară el fusese foarte credincios şi bun la suflet, el trecea peste aceste încercări şi dobândea rezultate excepţionale. Astfel de oameni erau însă foarte puţini. De aceea selecţia candidaţilor era dură şi mulţi, fie că erau alungaţi, fie că mureau.

Tema timpului şi distrugerii era peste puterile mele şi eu simţeam acest lucru. Trebuia să rezolv problema, măcar în plan general. îmi vin din nou în minte izvoarele de apă minerală, prin întrebuinţarea căreia survine vindecarea. Prin intestin, informaţia influenţează straturile profunde ale subconştientului.

Pe de o parte, omul primeşte informaţii în legătură cu distrugerea, ceea ce-i blochează ataşamentul faţă de lumea înconjurătoare, iar pe de altă parte, el primeşte informaţii despre iubire, în structurile care se distrug. în subconştient încep aceleaşi procese care au loc în momentul morţii şi în timpul rugăciunii. Toţi consumăm alimente din care majoritatea sunt rezultatul fermentaţiei. O femeie mi-a povestit despre ouăle negre - o delicatesă. Oul, îngropat în pământ mai bine de un an, capătă un gust deosebit, devenind o trufanda. Când omul bea propria lui urină, după toate probabilităţile informaţia distrugerii acţionează în mod analog apei minerale. Am auzit că unele boli s-au vindecat când omul stătea îngropat în bălegar, sau în pământ. Nămolurile curative se pare că au acelaşi efect.

— Au început să mă cam doară încheieturile şi nu pot în nici un fel să scap de guturai, îmi spune un prieten stând alături de mine la baie.

— Gelozia, îi explic eu.

— Asta-i bună! Se miră el. N-am băgat de seamă aşa ceva la mine.

— Ţi se pare, e ascunsă în interiorul tău.

— Şi pancreasul din ce cauză mă mai supără uneori ?

— Pancreasul reprezintă relaţiile cu omul iubit.

Se bate peste partea inferioară a cefei.

— Dar ceafa de ce mă doare?

— Supărarea pe femei.

— Bine, dar uite când pictez un tablou, după aceea mă doare îngrozitor şoldul.

— Este reprimarea propriei iubiri, din cauza supărărilor pe femei.

— Şi de ce tocmai acum?

— Se apropie de tine sufletele viitorilor tăi copii. Şi-s multe chestii dintr-astea acolo. Acum e primăvară şi se intensifică legătura cu viitorul. Toamna e cu trecutul. Dacă acolo este vreo „impuritate" sau sunt păcate, vor apărea problemele. Şi, judecând după toate aparenţele, ce am scris eu în cartea întâi despre declanşarea programului de autodistrugere a omenirii, la sfârşitul lui 1995 a început cu adevărat. întrucât fenomenul este

la scară mare, nu este sesizabil la prima vedere. Se observă însă, o creştere a proceselor negative.

— Să le lăsăm în plata Domnului! spune amicul meu. Tu spuneai că ataşamentul faţă de omul iubit, de familie, se pare că generează gelozie. Iar ataşamentul faţă de creaţie şi gelozia, la nivel bioenergetic, sunt unul şi acelaşi lucru. Dacă voi deveni gelos, mă voi ataşa de creaţie şi-mi voi pierde aptitudinile creatoare?

— Desigur.

— în afară de ceea ce-ai scris în carte, ce aş mai putea să fac?

— Să te deconectezi periodic din situaţii, pentru ca sufletul să nu ţi se lege de valori. Să zicem că un pictor lucrează, apoi lasă totul şi se apucă de beţie şi bine face! Dacă însă el va lucra permanent, îşi poate pierde potenţialul creativ, să-şi iasă din minţi, sau să i se năruiască viaţa personală, adică femeia iubită şi oamenii cei mai apropiaţi. Nu degeaba în epoca Renaşterii pictorii făceau legământ de celibat. Periodic trebuie să ne despărţim de oamenii dragi şi de serviciul preferat. Cu cât mai puternică va fi „decuplarea", cu atât mai bine va merge după aceea munca de creaţie.

— Şi cu viaţa cum rămâne? îşi exprimă curiozitatea priete nul meu.

în yoga este o poziţie care se cheamă "Shavasana" - Poziţia cadavrului. Cea mai bună poziţie pentru meditaţie. Nu degeaba se cheamă aşa. Practicarea tehnicilor de relaxare, limitarea respiraţiei, izolarea, artele marţiale unde respiraţia, mişcările, deconectarea maximă de situaţiile obişnuite prin intermediul concentrării asupra altor obiecte, sunt de folos în activitatea de creaţie şi în viaţa particulară. Şi desigur, baia.

— Păi noi ne aflăm într-o baie cu aburi! Exclamă el cu bucurie; şi începe să se lovească temeinic cu măturoiul*.

— De ce după baie se bea vodcă? Pentru ca să te deco nectezi complet de situaţie.

încep să povestesc cum, cu vreo douăzeci de ani în urmă, ne adunam un grup de şase - opt oameni şi mergeam la baie. Primele două ore, fiecare stătea la abur cum voia. După aceea făceam o pauză de o jumătate de oră, beam suc şi discutam. Apoi îl puneam pe unul din noi pe prici în Saună şi cu rândul, îl loveam sub abur cu măturoiul până la epuizare. După aceea, concomitent, cinci - şase oameni îi făceau masaj relaxându-i

total muşchii. Când el nu-şi mai putea ridica nici măcar mâinile, era dus la bazin şi susţinut pentru vreo cinci minute. Apoi îl întindeam pe prici şi cu ligheanele turnam peste el apă abia călduţă, apoi mai rece, după care, apă fierbinte şi iar rece. După aceea, procedeul continua cu apă aproape clocotită urmată imediat de apă rece ca gheaţa, şi tot aşa de câteva ori la rând. Mai turnam peste el, în încheiere, de câteva ori apă caldă şi numai după aceea omul era lăsat în pace. Cam o jumătate de

* Există un adevărat ritual al băii la ruşi. Mai întâi se dă drumul la abur, apoi se loveşte întreg corpul cu ajutorul unui măturoi, confecţionat special în acest scop, din ramuri de stejar sau de pin. Această procedură se repetă de câteva ori, alternând cu duşuri reci şi cu pauze pentru odihnă.

oră, el stătea întins aproape fără cunoştinţă. în cele şase ore cât dura baia, printr-o asemenea procedură trecea doar jumătate din grup. însă simţeai că parcă te-ai fi născut a doua oară. Intră şi alţi cetăţeni în discuţie:

— Ştiţi că un om care a făcut baie cu mult abur a murit?

— Flăcăi, ţineţi minte trei momente importante - le spun eu solemn. Ca să nu te lase inima la baie şi organismul să reziste la efort, înainte de a intra în baie trebuie să-ţi laşi la uşă proasta dispoziţie, regretul în legătură cu trecutul şi frica de viitor. în saună nu trebuie să înjuri şi trebuie să te decuplezi de la absolut tot. Aceasta îţi va economisi energia. Un al doilea principiu capital: la baie trebuie să mergi cu regularitate şi atunci organismul va fi pregătit pentru suprasolicitări şi le va suporta cu uşurinţă, fapt ce duce la creşterea imunităţii faţă de alte suprasolicitări şi suferinţe în viaţa obişnuită. Al treilea: a muri în baie, este o cinste.

Toţi cei din baie râd. Cineva adaugă în hârdău câteva picături mentolate şi dă drumul la abur.

îmi aduc aminte de o întâmplare ce mi s-a povestit nu demult. O femeie îşi frecţiona soţul paralizat, apoi îl căra în spinare la baie şi îl lovea cu măturică fără milă. După două luni, el s-a ridicat şi a început să umble. Această întâmplare se poate înţelege chiar fără să o diagnostichezi. Boala este un stres pe care omul nu 1-a putut depăşi. Iar de depăşit stresul, nu putem când avem prea puţină iubire în suflet. Această femeie îi dădea soţului ei maximum de iubire şi maximum de stres. în acest fel şi-a învăţat soţul să păstreze iubirea în orice situaţie. Eu cred

că, cu cât ne vom gândi la iubire mai mult, cu atât mai puţin vom fi nevoiţi să ne gândim la pastile. îmi amintesc de o discuţie interesantă care a avut loc în cabinetul meu în primăvara anului 1995. A venit la mine un om care locuia în Kamceatka şi a început să-mi povestească despre nişte fenomene ciudate care se petrec des acolo. In perioada izbucnirii vulcanului, noţiunile ca timp, spaţiu, gravitaţie, se schimbă considerabil. Am un film video unde se vede cum un vulcanolog încearcă se salvează din faţa unei pietre care se rostogoleşte la vale. Vulcanologul fuge în jos, apoi în stânga descriind un arc, pe urmă, în sus, în pantă. Piatra are aceeaşi traiectorie. După câteva secunde ea începe să se mişte în sus, în pantă şi-1 omoară pe vulcanolog.

— Avem izvoare - povesteşte bărbatul - care restabilesc vederea. Este un izvor în care, dacă face baie, chiar şi un paralitic începe să umble. Există un loc unde nu poţi înnopta. Acolo omul este chinuit de halucinaţii şi poate să-şi iasă din minţi.

Mă uit să văd de ce este legat fenomenul. Cauza se află sub pământ. Am încercat să văd despre ce e vorba, la nivelul fin. Rocile magnetice, pe lângă masa lor mare şi densitate, au şi o orientare informaţională. Informaţia este de multe ori un vector. Când rocile se răsucesc în spirală sau într-un sistem de structuri inelare, ele încep să schimbe caracteristicile spaţial -temporale. Se modifica intensitatea câmpului magnetic şi încă destul de considerabil. Dacă aceste roci sunt dispuse în apropierea suprafeţei terestre, atunci organismele vii nimeresc în zona lor de acţiune.

— Ştiţi - îmi spune interlocutorul meu - avem locuri unde timpul curge cu totul altfel. Acolo ceasurile se opresc; şi cele electronice şi cele mecanice. Populaţia locală, itelimenii, la început se temeau de astfel de locuri, considerându-le bântuite de tot felul de duhuri rele. Dar apoi au început să profite de ele în propriul lor interes. Să spunem că trebuia rezolvată o problemă foarte importantă pentru viaţa tribului. Câţiva oameni mergeau într-un anumit loc, în care aveai nevoie de mult curaj. Spre dimineaţă, li se deschidea clarviziunea şi începeau să vadă viitorul. După multiple vizite în asemenea locuri, unii oameni căpătau aptitudini neobişnuite. De exemplu, trebuia păscută turma acolo unde erau mulţi şerpi şi animalele aveau frică să

meargă în acea zonă. Omul se apropia de acel loc unde se adunau şerpii şi, prin blesteme, îi ademenea după el. Pentru câteva ore păşunea se curăţa de şerpi. Apoi, tot prin blesteme, omul aducea şerpii înapoi după ce turma termina de păscut. Am cercetat de ce prin blesteme se poate acţiona asupra comportamentului fiinţelor vii. Informaţia pe care o exprimăm în cuvinte, dacă este susţinută de un efort de voinţă, în principiu, acţionează asupra întregului Univers. Gradul ei de acţiune este determinat de apropierea noastră de Creator. La nivelul profund interior, contactul cu Dumnezeu, este acelaşi la toţi oamenii. La cel exterior însă, diferenţa este destul de mare. In mod corespunzător, stratul exterior al iubirii omului poate avea un grad diferit de dependenţă faţă de lumea înconjurătoare, însă în interior nu depinde de nimic. La nivelul principal profund, toţi suntem în comuniune cu Dumnezeu şi absolut perfecţi. La nivel exterior, perfecţiunea noastră este determinată de nivel, independent de lumea înconjurătoare. Cu cât este mai puternică independenţa, cu atât mai multă distrugere poate suporta omul. Omul este compus din corpuri cu densităţi diferite. Cu cât este mai subţire stratul cu atât el este mai stabil, dar, de asemenea, cu atât este mai chinuitoare distrugerea şi destabilizarea lui; şi drept urmare, cu atât mai multă iubire şi energie se eliberează. De aceea, dacă destabilizarea structurilor psihice subconştiente poate fi făcută periodic, dându-i posibilitatea organismului de a se odihni, aceasta duce la mutarea punctului de sprijin şi concentraţie pe straturile mai fine. Omul încetează să mai depindă de acei factori al căror sclav a fost până nu demult. Dependenţa de câmpurile magnetice, gravitaţionale şi temporale se micşorează, iar influenţa şi controlul asupra mediului înconjurător cresc cu câteva nivele. înseamnă că locurile unde caracteristicile spaţial-temporale sunt nestabile, pot duce la deprimare şi boli pentru unii oameni şi la o descoperire şi dezvoltare rapidă a aptitudinilor pentru alţii. Când m-am uitat la principalele zone nestabile ale Terrei în planul fin, s-au evidenţiat zonele Himalaiei şi Braziliei. în Himalaia aceste zone sunt la suprafaţă, pe când în Brazilia ele se află sub pământ. Energetica Pământului este legată de migrarea în interiorul lui a unor uriaşe mase informaţionale. Drept urmare, rezultanta vectorială se mişcă pe suprafaţa circulară a globului pământesc modificând fondul energetic şi informaţional.

NOILE STRUCTURI

Destabilizarea periodică, regruparea legăturilor, este condiţia necesară dezvoltării. Pământul îşi schimbă periodic regimul său gravitaţional, magnetic şi temporal. Soarele are pulsaţii analoage. Când asemenea schimbări de regim pornesc din centrul galaxiei, ele sunt atât de puternice, încât, pe Pământ pier mari grupuri de fiinţe vii. Când bem apă care a trecut prin straturile terestre ale perioadei cataclismelor, probabil noi primim informaţii despre schimbările apărute brusc în structurile spaţial-temporale şi acest lucru ne vindecă. Există săli de antrenament în care omul supus unor eforturi fizice îşi fortifică sănătatea şi sistemul nervos. S-ar putea ca în curând să apară baze de antrenament pentru modificarea, nu a caracteristicilor fizice, ci a celor spaţial-temporale.
în ultimul timp, abordând tema aptitudinilor umane, m-am convins că fără forţele distructive nu este posibilă dezvoltarea. Distrugerea, pentru noi, este reprezentată adeseori sub forma haosului. „Dar haosul este cel mai înalt grad al ordinii" spuneau anticii. înseamnă că structura care se opune timpului şi pe care am studiat-o în cercetările mele, este un sistem de ordin superior. Intrând în universul nostru, ea îl distruge, întrucât omul la nivelurile fine interacţionează cu această entitate, ea poate fi reprezentată ca sistem de valori. Convenţional am numit-o „perfecţiune". Reiese că perfecţiunea trece dincolo de limitele materiei, spaţiului şi timpului, şi poate fi făcută şi ea ţel unic, ceea ce poate determina îmbolnăvirea şi moartea. înseamnă că, pe lângă iubirea pentru oameni şi pentru Univers, mai este o valoare de mari proporţii: iubirea pentru perfecţiune. Dacă omul face din ea o valoare absolută, el se va transforma din creator, în distrugător şi va dori să distrugă întregul Univers, care i se pare imperfect. Acesta este de acum, diavolismul natural. Satana este simbolul distrugerii. Mi-am amintit de Biblie unde se povesteşte cum îngerul a devenit demon. El s-a ancorat în perfecţiune şi a decis că Dumnezeu a creat un Univers imperfect. Prin urinare senzaţia că lumea nu este perfectă, dispreţul faţă de oamenii imperfecţi, atât faţă de alţii cât şi faţă de sine însuşi, sunt vlăstare ale diavolismului. Perfecţiunea este o mare fericire atunci când ea reprezintă mijlocul de acumulare a iubirii pentru Dumnezeu, dar devine tragedie când se transformă în ţel unic. Dacă cineva m-ar fi întrebat cu foarte

puţin timp în urmă în ce constă sensul vieţii, i-aş fi răspuns: în aspiraţia către perfecţiune. De aceea cu cât sunt mai înalte adevărurile şi aspiraţiile umane, cu atât mai mare este responsabilitatea noastră şi cu atât mai mare este ispita de a le transforma în ţel, uitând de Dumnezeu. M-am gândit mult de ce se întâmplă aşa, dar apoi, pe neaşteptate şi cu o uşurinţă incredibilă, am înţeles: în bunurile materiale există o porţie de iubire, căci de acolo ne şi vine satisfacţia. în bunurile spirituale există o mare porţie de iubire, în cele temporale şi mai mare. Cu cât este mai considerabilă entitatea cu care noi interacţionăm, cu atât mai multă iubire apare în sufletul nostru, dar cu atât mai puternică este ispita de a face din această mare şi ultimă porţie de iubire unic ţel, uitând de infinit, de Dumnezeu.

în sufletul fiecăruia din noi există o eternă particulă dumnezeiască, iar în celelalte învelişuri superficiale are loc creşterea cantităţii de iubire şi apropierea de acel ideal pe care îl purtăm în noi. Omului îi este dat să meargă pe treptele unei fericiri tot mai mari, adică, spre Dumnezeu. Ne este dat să acumulăm tot mai multe forţe şi să trecem prin tot mai mari chinuri, rezistând ispitei de a ne opri pe una din trepte, de a ne face dependenţi de ea, de a o face ţel. Aşadar, o anumită etapă a fost depăşită. Am ieşit dincolo de limitele Universului şi am găsit încă un sistem de valori, pe care l-am numit „perfecţiune". Acum, acest model trebuia să se confirme în activitatea cu pacienţii, şi de asemenea prin propria mea experienţă. Şi sistemul a început să funcţioneze. Când descopăr punctul vulnerabil al pacientului, îmi dau seama imediat după reacţia lui. înainte vedeam la pacienţi ataşamentul faţă de imagine şi de aptitudini. Acum totul a început să arate un pic mai altfel.

Vorbesc la telefon cu o femeie:

— înainte vă spuneam că punctul dumneavoastră vulnerabil este imaginea, statutul dumneavoastră. Iar în spatele lui se ascundea ataşamentul de perfecţiune. Pentru dumneavoastră perfecţiunea este ţelul şi sensul vieţii.

— Bineînţeles, se miră ea. Păi cum altfel? Este un lucru absolut normal.

— Nu, nu-i deloc normal, îi răspund eu. Perfecţiunea nu poate fi ţel. Ea este întotdeauna numai mijloc.

A doua zi femeia m-a sunat din nou.

— A început un fel de fantasmagorie, îmi povestea ea. Aparatura cu care lucrez s-a stricat. Deschid uşa dulapului, uşa cade. Tot ce ating începe să se demoleze sub ochii mei...

— Normal, îi răspund eu. Când eu am numit cauza, programul dumneavoastră a ieşit la suprafaţă şi a început să acţioneze. Iar ataşamentul faţă de perfecţiune începe să funcţioneze ca factor de distrugere a lumii înconjurătoare. Rugaţi-vă ca perfecţiunea să fie pentru dumneavoastră doar mijlocul iubirii pentru Dumnezeu şi totul va trece.

La New York a fost la mine la consultaţie un chinez în vârstă. Cinci sute de ani strămoşii lui au practicat acupunctura.

— Mie nu prea îmi merg treburile, mi-a mărturisit el.

După aceea el mi-a povestit despre tinereţea sa. în China a început revoluţia şi el a pierdut totul. După câtva timp s-a îmbolnăvit de tuberculoză.

— Aveam în plămâni găuri de câte trei centimetri, îmi povestea chinezul; şi-atunci m-a vindecat un om. Gimnastica chinezească Thai - Chi - Chuan. Şi-acum mai practic această gimnastică, o jumătate de oră zilnic pentru acumularea de energie.

— Tuberculoza şi insuccesele dumneavoastră de acum, într-un fel, sunt legate între ele. Nu sunteţi ataşat nici de bunurile pământeşti, nici de bunurile spirituale, însă pentru dumneavoastră ţelul şi sensul vieţii l-au constituit iubirea pentru oameni, pentru lumea înconjurătoare şi de asemenea perfecţiunea. Iar în socialism aceste valori sunt înjosite. Oamenii cruzi şi imperfecţi încep să-i conducă pe cei nobili şi perfecţi. Aţi început să gândiţi rău despre lumea înconjurătoare şi aţi fost nedrept cu ea. De aceea v-aţi îmbolnăvit de tuberculoză. Condamnarea lumii înconjurătoare vine de la conştiinţă. Dacă lumea înconjurătoare este rea, atunci această valoare internă a "eu-lui" se dezvoltă cu o uriaşă rapiditate. Acest lucru se poate îndrepta fie printr-o concepţie corectă, fie prin micşorarea „eu-lui" nostru, prin diferite practici. Sau mai bine, concomitent prin ambele metode. Când vă deplasaţi încet şi lin, vă decuplaţi de la ritmul obişnuit al conştiinţei. Iar când se schimbă regimul respiraţiei, atunci aprecierea lumii înconjurătoare încetineşte brusc. Mi-aţi putea arăta cum faceţi această gimnastică?

— Bineînţeles, a încuviinţat el.

Ne aşezăm unul în faţa celuilalt şi începe ritualul deconectării lui, aew-lui său.

— Picioarele se mişcă în pătrat, îmi explică bătrânul.

— înţeleg, asta ajută la menţinerea ritmului.

— Mişcările sunt line, trecând dintr-una în alta. Cu cât sunt mai încetinite mişcările, cu atât e mai bine.

Dau aprobator din cap:

— Cu cât sunt mai line şi mai lente mişcările, cu atât se cere mai multă atenţie şi asta te deconectează perfect de la alte probleme.

— Când vă mutaţi palmele mâinilor, trebuie să vă uitaţi la ele. Când îndepărtaţi palmele de corp, uitaţi-vă la această parte a mâinii, îmi arată chinezul.

Ultima observaţie s-a dovedit a fi foarte importantă. Nici în manuale, nici pe casetele video nu se aminteşte de faptul că privirea trebuie fixată pe palmele mâinilor. Acest lucru contribuie la o şi mai mare încetinire a conştiinţei.

— Când inspiraţi - a continuat bătrânul - vârful limbii apropiaţi-1 de cerul gurii. Când expiraţi, limba coboară.

îl aprob din nou, dând din cap. Tot ce este legat de activitatea conştiinţei, privirea, limba, palmele mâinilor, totul este deconectat în momentul efectuării exerciţiului. După astfel de exerciţii, nivelul terapiei prin acupunctura va fi cu mult mai ridicat, pentru că energia acupunctorului se transmite bolnavului.

— Aşadar, dumneavoastră v-aţi ataşat de perfecţiune şi de iubirea pentru lumea înconjurătoare, îi explic eu bătrânului.

E drept că nu prea arăta a bătrân cu toate că avea şaptezeci şi cinci de ani.

— A apărut o mare agresivitate la dumneavoastră, atunci când lumea s-a dovedit a fi imperfectă şi crudă. V-a salvat bunătatea. Datorită ei, nu aţi făcut cancer la plămâni, ci doar tuberculoză şi aţi reuşit să o vindecaţi repede. Duşul cu apă rece, înfometarea, tehnicile respiratorii, gimnastica chinezească duc la scăderea ew-lui şi a agresiunii subconştiente. Dar dacă nu se schimbă şi concepţia, atunci omul, vindecându-se fizic, are parte de necazuri pe linia destinului. Cu alte cuvinte problema se transferă din corp în alt aspect. Trebuie să vă reparcurgeţi viaţa şi să-1 vedeţi pe Dumnezeu în spatele oricărei situaţii, oricât ar fi ea de ilogică, absurdă şi inechitabilă.

Atunci nemulţumirea internă faţă de lumea înconjurătoare va dispărea şi ca urmare linia destinului se va îndrepta.

Modelul cu denumirea „perfecţiune", trebuia să-1 verific în cel mai scurt timp pe mine însumi. Această posibilitate mi s-a dat după câteva zile. Lângă clădirea unde dădeam consultaţii, la primul etaj era o încăpere unde se putea paria pe curse de cai. Niciodată n-am jucat la loterie dar acum nu ştiu de ce m-am simţit atras. Am ieşit din cabinet, am făcut la stânga şi după cincisprezece minute, am ajuns la uşa în spatele căreia zeci de oameni făceau pariuri. Televizoarele, fixate în pereţi, redau ce se întâmpla pe hipodrom. Dar eu, din păcate, nu ştiam cum să spun în engleză: „vreau să pariez la cursa cutare, pe calul cutare", şi cinci minute m-am plimbat prin încăpere observând plin de curiozitate ce se întâmpla. După aceea am făcut stânga-mprejur şi m-am întors la mine în cabinet. „Excursia" mea a observat-o unul din angajaţii firmei unde dădeam consultaţii.

— Te interesează cursele de cai? Vrei să-ţi încerci puterile la curse ? m-a întrebat el.

Am fost de acord.

— Facem aşa: spune-mi caii care au participat la cursele anterioare şi eu am să încerc să ghicesc care a câştigat, i-am propus eu.

Am început experimentul. Energia calului câştigător trebuia să se modifice. Starea jokeului se transmite calului. Am făcut câteva încercări dar am dat greş. Când am început să caut de ce nu pot să obţin informaţia corectă, am descoperit senzaţia de groază, nesiguranţă, compătimire, care sunt rezultatul ataşamentului faţă de ceva. Acest ceva, era chiar structura de distrugere a perfecţiunii. Câteva ore la rând, am acţionat pentru renunţarea la orientarea către perfecţiune. Am rugat-o apoi pe noua mea cunoştinţă, să repetăm experimentul. El îmi spune din nou numărul cursei şi numerele de concurs ale cailor.

— în a treia cursă a câştigat numărul 9, îi spun eu.

— Exact, exclamă cu mirare interlocutorul meu.

După aceea el îmi spune fără grabă numerele cailor din cursa a patra.

— A câştigat calul cu numărul 3, anunţ eu.

El mă aprobă cu mirare.

— Hai să vedem a cincia cursă, continui eu.

Din nou, enumerarea fără grabă a numelor.

— A câştigat numărul 7.

El se uită zâmbind la mine.

— Perfect adevărat.

— Mergem mai departe. Mi-am intrat în mână. A şasea cursă.

Ascult numele cailor pe care el mi le dictează rar.

— In cea de-a şasea cursă a câştigat calul cu numărul 4.

— Cea de-a şasea cursă începe peste un sfert de oră.

— înseamnă că va câştiga numărul 4.

— Hai, cursa a şaptea. Ascult din nou concentrat numele pe care le pronunţă interlocutorul meu. în cursa a şaptea va câştiga numărul 8.

— Cât vrei să mizezi pe cursa a şasea ? mă întreabă cunoştinţa mea.

Douăzeci de dolari - răspund eu.

Peste vreo cinci minute el s-a întors. Am mizat douăzeci de dolari. Numărul 4 are o cotă de unu la patru. Dacă el iese primul vei avea optzeci de dolari, câştig curat. Dacă va câştiga numărul 4, cât vei miza pe numărul 8, din cursa următoare?

— Optzeci de dolari.

— Numărul 8 are o cotă de unu la zece. Dacă va câştiga, vei primi opt sute de dolari. Dar eu nu cred că se va întâmpla aşa ceva.

— De ce? mă interesez eu.

— Pentru că eu din asta trăiesc şi ştiu care cal trebuie să câştige. Calculez în mod analitic ce cal va câştiga. Pe lună am în medie cinci mii de dolari. Caii îmi dau să mănânc destul de bine.

— Bine. Atunci ce cal trebuie să câştige în cursa a şaptea?

— Oricare numai nu numărul 8.

— M-ai întărâtat. Mergem jos să vedem cursa la televizor.

Am ajuns la cursa a şasea. în încăperea aceea mare erau câteva zeci de oameni care se uitau încordaţi la ecrane. Am văzut grupul de cai ai celei de-a şasea curse, iar jos o bandă pe care erau înscrise numele primilor patru. Numărul 4, pe care mizasem, era în frunte. Am simţit un flux de mândrie şi de satisfacţie. Dar deodată, calul a început să piardă teren. La început a trecut pe locul al doilea, apoi pe al treilea. Am înţeles că diagnosticarea mea a fost corectă relativ la trecut, dar nu valora nimic relativ la viitor. în acest moment, numărul 4 a

început din nou să câştige teren, şi chiar înainte de finiş, întrecându-1 pe lider cu o treime de corp, el a ieşit primul.

— Ce faci? Pui optzeci de dolari pe numărul 8? şi-a expri mat curiozitatea cunoştinţa mea.

— Evident, i-am răspuns eu.

După ce am mizat, au mai rămas zece - cincisprezece minute pentru următoarea cursă. Ne-am dus într-un bar vizavi şi am mâncat, după care ne-am întors. Când am ajuns, a şaptea cursă deja începuse. Calul cu numărul 8 era al patrulea, dar pe mine nu m-a părăsit convingerea că el va sosi primul, şi a sosit primul.

— Opt sute de dolari din primul foc nu-i rău, a observat însoţitorul meu.

Am primit în mână opt sute optzeci de dolari.

— Şi cum rămâne cu pronosticul tău analitic? l-am întrebat eu sarcastic.

— La cursele de astăzi terenul a fost argilos şi eu nu ştiam despre asta. Caii se comportă complet diferit pe aşa teren. Apropo, dacă ai fi mizat pe câştigători în două curse consecu tive, ai fi putut avea acum treizeci şi două de mii de dolari.

— Vom medita mâine pe această temă, i-am răspuns eu.

în principiu eram mulţumit. în toate variantele, tema perfecţiunii funcţiona fără reproş. înseamnă că în tratarea bolnavilor acest lucru îmi poate fi de mare folos. Seara am început să-mi fac planuri pentru a doua zi. „Am să câştig vreo cincizeci de mii de dolari şi deocamdată mi-ajunge", am hotărât eu. Dar după o oră am început să simt senzaţii stranii. Mi-a apărut o depresie stabilă. Viaţa, nu ştiu de ce, îşi pierduse sensul. Am simţit cu acuitate că nu se cade să obţin astfel de câştiguri. Cercetările mele şi de asemenea tratarea bolnavilor este o muncă grea, periculoasă, chinuitoare. Dacă aş fi obţinut o sumă mare de bani, nu aş fi renunţat la ocupaţia mea, dar nu m-aş fi suprasolicitat şi nici n-aş mai fi riscat. însă progresul nu se poate obţine altfel. Am înţeles că mâine mi se va închide viziunea viitorului ca să nu pot câştiga sume mari de bani. Dar viitorul nu mi s-a închis. A doua zi am văzut ce cal va fi primul, dar bani nu am câştigat. înainte să mizez, dădeam pronosticuri, însă primul ieşea un cu totul alt cal. Pentru a cincia sau a şaptea oară, interlocutorul meu a observat cu uimire.

— Am urmărit la televizor cum aleargă caii. Din zece - doisprezece cai, tu-l numeşti cu exactitate pe acela care pe o anumită distanţă va fi primul. Tu într-adevăr îl vezi pe lider, dar nu la finiş ci înainte de acesta. La tine parcă se deplasează timpul.

în continuare informaţia mea plutea exact aşa. Experimentând încă un anumit timp, m-am liniştit. Faptul că nu am să mai câştigat bani pentru mine devenise clar. în principiu am obţinut ce era mai important, mi-am însuşit o temă nouă şi am experimentat cu succes interacţiunea cu ea.

Când mi s-a adus în cabinet un bărbat orb, am putut să văd cauzele profunde ale bolii lui.

— Am orbit când mi s-a declanşat o meningită post tuberculoasă, îmi povestea el.

înainte aş fi zis că prezintă ataşament faţă de aptitudini şi de un destin stabil. Acum vedeam în plus dorinţa de a face din perfecţiune ţelul şi sensul vieţii lui. Acest lucru îi provoca creşterea pretenţiilor şi a supărării pe lumea înconjurătoare. Ca urmare, a apărut tuberculoza. Aceasta nu i-a blocat până la capăt supărarea, care a trecut într-un program de autodistrugere. A început al doilea blocaj: meningita. Dar nici aceasta nu a stopat total programul de autodistrugere. Atunci au început complicaţiile, determinând pierderea vederii.

— Aveţi o uriaşă trufie - i-am spus acestui om. Cea mai mică nereuşită, cea mai mică neplăcere, vă provocau nemulţumirea faţă de sine şi de lumea exterioară. Aceasta s-a întâmplat pentru că, tendinţa către perfecţiune, a devenit la dumneavoastră valoare absolută. Dar perfecţiunea nu este Dumnezeu. De aceea, ea niciodată nu poate fi ţelul şi sensul vieţii. Din orice veţi face un ţel, în afară de Dumnezeu, se va transforma în opusul său. Parcurgeţi-vă întreaga viaţă şi mulţumiţi-i lui Dumnezeu pentru toate insuccesele, umilinţele, neplăcerile de pe linia destinului. Repetaţi că pentru dumneavoastră perfecţiunea este un mijloc al iubirii pentru Dumnezeu. în afară de rugăciuni, puteţi practica exerciţiile de respiraţie. în cazul dumneavoastră, ele vă pot ajuta de minune. Mâncaţi mai mult usturoi, dar cel mai important lucru este acela că trebuie să vă schimbaţi la nivelul profund orientările valorice, deoarece ele sunt hotărâtoare. Iar toate celelalte: exerciţiile de

respiraţie, duşul cu apă rece ca gheaţa, băile de usturoi şi aşa mai departe, sunt mijloace ajutătoare.

Cu câteva pagini în urmă am descris procesul descoperirii unui nou sistem de valori, dincolo de limitele Universului, pe care l-am numit „perfecţiune". Desigur totul este foarte relativ. In realitate totul a fost mai complicat şi mai dramatic, însă nădăjduiesc că cititorul îşi va face o părere generală.

Da! Apropo, am început această temă cu întâmplarea legată de problemele de sănătate ale fiului colaboratorului meu.

Starea plămânilor lui se înrăutăţea indiferent de medicamente. Sistemul meu n-a dat nici un rezultat. Dar de îndată ce am ajuns la noţiunea de „perfecţiune", starea copilului a început să se amelioreze brusc şi după două zile, era sănătos. Am reuşit să găsesc răspunsul la problema pe care mi-o pusesem.

înainte, după ce rezolvam o anumită problemă, aveam trei - cinci luni, de răgaz. în ultima lună, timpul a început să se comprime. Numai peste o săptămână au început să vină la mine pacienţi cu ataşamente pentru trepte superioare. Dar acum, când am depăşit limita Universului, al doilea şi al treilea pas îi făceam mai uşor.

Dacă există forţă distructivă, atunci trebuie să existe şi forţă constructivă. Eu am numit-o „creaţie", spirit creativ şi imediat am început să aplic modelul pe pacienţi.

îi explic unei femei care stă în faţa mea.

— Cauza apariţiei problemelor dumneavoastră este gelozia. Femeia este geloasă pentru că îi este frică să nu piardă bunurile materiale legate de situaţia familială. Gelozia poate fi generată şi de absolutizarea aspectului spiritual: frica de a-şi pierde relaţiile şi comunicarea spirituală cu omul apropiat. Se poate absolutiza şi cel de-al treilea strat, mult mai înalt, iubirea pentru omul drag şi teama de a nu îl pierde. S-a văzut însă că deasupra lor mai există un strat: "creaţia", „spiritul creativ". Şi de acesta este legată, după toate aparenţele, naşterea copiilor.

— în a doua lună de sarcină - îi explic eu femeii - v-aţi supărat pe soţ. Acest lucru v-a ataşat de „spiritul creativ".

Ochii femeii se umplu de lacrimi.

— Când eram în luna a doua, soţul mi-a spus că nu vrea copilul. N-am putut să nu mă supăr.

încep să înţeleg despre ce este vorba. La baza oricărui sentiment stă iubirea venită de la Dumnezeu. Ea nu depinde de

nimic şi creează totul. Cu resturile acestei iubiri noi iubim oamenii şi lumea înconjurătoare. Sentimentele superficiale depind de evenimentele care ne înconjoară. De aceea, când noi îl întâlnim pe omul drag şi în conştiinţă se aprinde iubirea, nouă ni se pare că ea a venit în sufletul nostru, din afară. Când femeia se îndrăgosteşte de cineva, ea doreşte la nivel subconştient să nască un copil de la acest om. Dorinţa de a naşte un copil generează iubirea faţă de un alt om. Această iubire generează relaţiile spirituale şi, în final, apar roadele materiale ale relaţiilor. Aceştia sunt copiii şi tot ceea ce noi numim „bunăstare familială". Cu cât mai perfect trebuie să se nască copilul, cu atât va fi mai mare porţia de iubire pe care trebuie să o primească părinţii, în special mama. Această porţie de iubire vine de la Dumnezeu. Pentru a o primi, trebuie zdruncinat tot ceea ce este omenesc. Nu e vorba numai de valorile pământeşti sau spirituale, de iubirea pentru lume şi pentru oameni. Trebuie să fie jignită dorinţa de a avea copii şi toate sentimentele sfinte. Dacă în această situaţie, sentimentul iubirii se păstrează şi nu există agresivitate, atunci iubirea nu mai depinde de nimic şi chiar în acest moment are loc intensificarea comuniunii cu Dumnezeu şi creşterea iubirii în sufletele copiilor.

Peste câteva zile a venit la mine o altă pacientă, la prima vedere cu o cu totul altă problemă, ce nu avea nimic de-a face cu sănătatea.

— Din copilărie am avut aptitudini muzicale excepţionale, iar calităţile mele vocale, după cum afirmau specialiştii, erau extraordinare. Nici acum nu pot să înţeleg ce s-a întâmplat. în momentul când am început să mă realizez şi când înaintea mea se deschidea o carieră strălucită, am început încetul cu încetul să-mi pierd aptitudinile. Cel mai straniu lucru, este că m-a părăsit dorinţa de a-mi pune în valoare calităţile. Mi s-a spus că e vorba de farmece, dar nici babele şi nici bioenergeticienii nu au reuşit nimic. Nici până acum nu-mi dau seama pentru ce m-a pedepsit Dumnezeu.

— Eu cred că Dumnezeu nu v-a pedepsit, ci v-a recompensat. Problema este că procesele de naştere a copiilor şi procesele de creaţie sunt la bază aceleaşi. Ceea ce noi absolutizăm şi transformăm în ţel, în afară de Dumnezeu, trebuie să pierdem. Dacă femeia şi-a făcut un ţel şi o raţiune a

vieţii ei din dorinţa de a avea copii, ea va deveni foarte geloasă, se va umple de agresivitate, iar copii nu va avea. Absolutizarea procreării poate duce la sterilitate. Dar şi absolutizarea creaţiei poate duce de asemenea la sterilitate. Aveţi capacităţi şi posibilităţi creative uriaşe. Acestea v-au înălţat deasupra altora. Şi întrucât iubirea pentru Dumnezeu nu a fost pentru dumneavoastră un ţel, aţi făcut din creaţie un ţel. Vă sunt hărăziţi copii şi sufletele lor sunt senine. Ab solutizarea creaţiei, a procreării, trebuia să vă ducă la o pierdere. Existau doar două alternative:ori ajungeaţi la sterilitate şi vă păstraţi potenţialul creator, ori dâdeaţi naştere copiilor şi vă pierdeaţi aptitudinile. Dacă veţi suferi, veţi regreta şi vă veţi teme din cauza insucceselor artistice, veţi pierde nu numai aptitudinile creatoare, dar şi posibilitatea de a avea copii. Iar pentru faptul că v-aţi atras sterilitatea şi nu v-aţi permis naşterea copiilor, peste un timp aţi putea să vă îmbolnăviţi grav. Ca să ajungă iubire şi pentru copii şi pentru creaţie, iubirea dumneavoastră pentru Dumnezeu trebuie să fie de câteva ori mai înaltă. Dacă omul îşi face un ţel din creaţie şi acest lucru este pentru el fericirea supremă şi sensul vieţii, sufletul său începe să piardă rezervele de iubire. Şi atunci, pentru a păstra potenţialul creator, el renunţă şi la familie şi la copii, atât la cei prezenţi cât şi la cei viitori.
Ataşamentul pentru creaţie şi procreare, generează gelozie iar în acest caz gelozia pătrunde foarte adânc. Pentru a stopa viitoarea explozie de agresivitate, omul îşi schimbă orientarea sexuală în mod intuitiv. Pentru un timp, aceasta blochează agresivitatea şi permite păstrarea potenţialului creator, dar după aceea, va fi şi mai rău. Uneori oamenii de creaţie, ca să-şi blocheze într-un fel gelozia, duc o viaţă sexuală dezordonată, dar şi aceasta este doar o amânare cu circumstanţe agravante în viitor. Dacă omul este nefericit în viaţa personală, atunci posibilităţile lui creatoare cresc. în acest caz se blochează ataşamentul de creaţie şi de procreare. Privite din afară, aceste legi par adeseori stranii. O suferinţă puternică din cauza insucceselor creatoare, poate duce la scăderea potenţialului creator, dar la fel de bine poate intensifica gelozia şi sterilitatea. Devine clar că principala cauză a impotenţei la bărbaţi este gelozia. Ea este dată în principal de următoarea conexiune: creaţie, procreare, iubirea pentru oameni, spiritualitatea,

plăcerile sexuale. Dacă bărbatul a fost deseori supărat pe femei, a gândit rău despre ele sau despre cei care i-au jignit sentimentele şi i-au înşelat încrederea, el este un viitor impotent. Acţionarea asupra fiecăreia dintre aceste verigi permite evidenţierea altora. De pildă ataşamentul faţă de plăcerile sexuale, adică de plăcerile trupeşti, se poate uşor bloca prin post, prin înfometare şi prin rugăciune. în mod corespunzător se micşorează gelozia şi cresc capacităţile creatoare. Gelosul ajunge nu numai la sterilitatea fizică ci şi creatoare. Femeia geloasă răpeşte aptitudinile copiilor şi nepoţilor ei şi îi împinge la homosexualitate. Aici este foarte important să înţelegem un lucru: noi toţi suntem oameni vii şi întotdeauna ne vom supăra şi vom fi geloşi. Dacă nu ne vom apăra la exterior, adeseori acest lucru echivalează cu aprobarea faptelor incorecte ale unui om. Emoţiile agresive exterioare, nu trebuie să treacă în interior, acolo unde trebuie să fie numai iubire. Dar în situaţii critice, când suntem puşi în faţa situaţiei de a alege ce este mai important pentru noi, iubirea sau gelozia, care adeseori arată ca o condamnare, dispreţ şi supărare, noi trebuie să alegem, fără ezitare iubirea. Dacă jucăm tenis ne vom necăji în cazul înfrângerii, vom invidia şi vom regreta. Dar în interior noi vom fi întotdeauna fericiţi, pentru că principalul nostru sistem de valori este în afara jocului. Şi atunci jocul de tenis, ne va dezvolta, nu ne va mutila. Viaţa noastră e acelaşi joc de tenis în care suntem fericiţi cu adevărat numai atunci când sistemul principal de valori se găseşte dincolo de graniţele unei singure, sau, a mai multor vieţi. Când fericirea supremă va consta în iubirea pentru Dumnezeu, fiecare secundă a vieţii noastre va fi o posibilitate de a răspândi iubirea şi bucuria.
Să ne întoarcem acum la Universul nostru. Dacă există o forţă care îl creează şi o forţă care îl distruge, trebuie să existe o forţă de stabilizare. Am depus multe eforturi pentru a găsi modele de stabilizare în mecanismele valorice. Am constatat că acest lucru este legat de noţiunea de „credinţă". Credinţa în oameni, credinţa în echitatea lumii înconjurătoare, credinţa în Dumnezeu. Prin acestea noi receptăm realitatea înconjurătoare. Pentru mine a fost un lucru neaşteptat că nu numai iubirea pentru oameni şi pentru echitatea superioară a lumii înconjurătoare nu poate fi ţel, dar nici credinţa în Dumnezeu. Iubirea poate fi ţel, credinţa nu. Dacă credinţa în Dumnezeu

devine ţel şi sens al vieţii, atunci ea se ridică deasupra iubirii şi apare fanatismul religios, adică disponibilitatea de a omorî pe cel a cărui credinţă diferă în anumite aspecte de a lui. înseamnă că, credinţa în Dumnezeu îl face pe om fericit. Dar, dacă eu încep să-1 dispreţuiesc pe cel care nu crede în Dumnezeu, şi să-1 urăsc pe cel care mi-a jignit sentimentele religioase, sufletul meu se va ataşa de credinţă şi se va înrăi. Iar eu, pentru a-mi salva sufletul, va trebui să devin ateu. înseamnă că ateismul este o urmare a fanatismului religios. Omul care urăşte pe cineva din cauza convingerilor sale religioase, în viaţa viitoare ar putea lua locul celui pe care 1-a urât.

Odată a fost la mine la consultaţie un om care a trăit câţiva ani în Israel. Era de naţionalitate evreu şi de religie iudaică.

— Recunoaşteţi, dumneavoastră i-aţi dispreţuit pe arabii musulmani, i-am spus eu.

Câteva secunde el m-a privit derutat.

— Da, s-a întâmplat. Dar care-i de fapt, problema?

— Problema este că în două din vieţile anterioare aţi fost arab musulman. Şi atunci când în această viaţă începeţi să-i dispreţuiţi pe arabi, declanşaţi programul de autodistrugere care mai târziu poate duce la boli grave.

în ianuarie 1995, într-o expunere ţinută la Moscova, introduceam noţiuni ca „perfecţiune", „creaţie", „procreare", „credinţa în oameni" şi „credinţa în Dumnezeu". Acum, după câte înţeleg eu, cauza principală a bolilor este dorinţa de a pune valorile omeneşti, fie ele chiar şi cele mai înalte, deasupra iubirii pentru Dumnezeu. Pentru momentul actual văd două linii: prima este dorinţa de a avea copii, iubirea pentru un alt om, relaţiile spirituale, plăcerile fizice. Dacă omul absolutizează aceste valori, apar supărarea, gelozia, ura, dispreţul şi blamarea. Şi atunci el se vindecă prin pierderea acestor valori sau prin pierderea sănătăţii şi chiar a vieţii. Dacă trufia nu este mare, omul se poate vindeca mai uşor. Dacă are loc absolutizarea celei de-a doua linii, adică perfecţiunea, atunci, de regulă, apar boli foarte grave. Cu cât omul este mai perfect, cu atât îi vine mai greu să suporte înjosirea sau pierderea. Şi dacă eu constat la un pacient ataşamentul de ambele linii, atunci ştiu că îi va fi greu să lucreze cu sine însuşi.

Unei fete i-am explicat la consultaţie, în felul următor:

— Sunteţi ataşată de creaţie şi de iubirea pentru un alt om, ceea ce duce automat, la gelozie. Iar, să transformaţi umilinţa în dorinţa de a avea copii nu o să puteţi, deoarece aveţi o uriaşă trufie. Dumnezeu v-a dat multă perfecţiune şi v-aţi ataşat de ea, dar acest lucru generează o imensă agresivitate şi trufie. A devenit demon îngerul care a considerat că Dumnezeu a creat un Univers imperfect. Iuda 1-a trădat pe Hristos când a început să-1 acuze de imperfecţiune. Aşadar dacă vreţi să aveţi copii, învăţaţi să acceptaţi, să primiţi umilinţele. Cu caracterul dumneavoastră, dacă veţi sta cu soţul la masă, luaţi-vă un scaun cu vreo 20 de cm mai scund. Dar lăsând gluma, puteţi folosi alte mijloace de echilibrare: ocupaţi-vă mai des de treburi pentru care nu aveţi talent, pentru a simţi propria imperfecţiune. Tehnicile de respiraţie, oboseala fizică, plimbările în natură, înotul, duşul cu apă rece, diferitele tehnici de blocare a conştiinţei, toate contribuie la micşorarea trufiei. Solicitarea fizică, înfometarea, blochează ataşamentul faţă de corp. Plimbările solitare în mijlocul naturii sau şederea într-o cameră întunecată vă vor diminua ataşamentul faţă de relaţii, legătura cu alte persoane. Iar, dacă aceste proceduri le-aţi adânci imaginându-vă că veţi muri, asta nu vă va permite să vă ataşaţi de iubirea faţă de lumea înconjurătoare şi faţă de oameni. Periodic activitatea monotonă este utilă pentru a se evita ataşarea de creaţie. Puteţi mânca germeni de grâu, să vă puneţi prişniţă cu germeni de grâu la cap, la piept şi chiar la organele genitale. Pentru ca grâul să crească, iubirea lui nu trebuie să depindă de nimic. Momentul creator în această perioadă este uriaş. La bobul care încolţeşte, gelozia este negativă şi prin urmare, are loc echilibrarea energiei dumneavoastră. Dispare ataşamentul faţă de creaţie şi procreare. Soarele are şi el un potenţial creator puternic. De aceea, când vă uitaţi la soare şi îi trimiteţi iubire, pe lângă potenţialul creator de rang superior al Soarelui, dumneavoastră nu vă veţi mai face un ţel din propria dorinţă de a crea.

O pacientă îmi povestea un caz interesant. Ea a fost la unul din cursurile mele şi a stat alături de o femeie în vârstă, care, înainte de curs citea o carte în semiîntuneric.

— Cum puteţi citi pe un asemenea întuneric? s-a mirat in terlocutoarea mea.

— Mi-a revenit total vederea, a răspuns femeia. Am auzit undeva că, dacă te uiţi la Soare şi îi spui vorbe dulci, poţi să-ţi ameliorezi vederea. Eu am început să procedez aşa şi, încetul cu încetul, mi-am recăpătat văzul.

Am cercetat, de la distanţă, câmpul acelei femei. Agresivitatea subconştientă până la tratament era foarte mare. Avea o agresivitate împotriva bărbaţilor, iar cauza era aceeaşi: gelozia. La baza acesteia stătea ataşamentul sufletului pentru creaţie, procreare şi pentru relaţiile spirituale. Comunicarea cu Soarele i-a eliberat încetul cu încetul sufletul de gelozie. Exemplul părea minunat, însă eu mi-am amintit ce mi-a povestit un om în legătură cu experienţa lui de a privi cu o mare concentrare spre soare:

— După asta, câteva zile nu am văzut practic nimic, îmi povestea el. Am verificat să văd despre ce este vorba. Era ataşat de procreare, şi iubirea pentru oameni era uriaşă. Din cauza asta avea daltonism şi alte probleme de sănătate, înseamnă că şi privitul soarelui, adică durata lui, anotimpul şi ora, trebuie să difere considerabil pentru fiecare om. Dacă noi vom reuşi să le transmitem copiilor noştri, de la cea mai fragedă vârstă, că sentimentul iubirii nu trebuie să depindă de nimic, că cea mai mare valoare este rezerva de iubire, adică o cât mai mare comuniune cu Dumnezeu, ei nu vor trebui să se gândească cum să scape de gelozie şi să-şi recapete vederea. Dar până atunci mai sunt destule probleme.

Acum câteva zile au fost la mine nişte reporteri care m-au rugat să-mi spun părerea despre cauzele apariţiei bolii SIDA.

— Ce credeţi? Cât de repede va găsi omenirea un remediu împotriva ei, a întrebat un reporter?

Eu cred că acest lucru nu are o importanţă deosebită la nivelul întregii omeniri. Dacă medicii vor căuta mijloace împotriva virusului SIDA, ei vor pierde. Vor apărea alte boli şi mai grave. Natura îi face pe oameni să înţeleagă faptul că, a vindeca un organ izolat sau o boală izolată nu are nici o perspectivă. Acum deficitul imunitar se poate dezvolta şi în absenţa virusului. Iar medicii tot mai des ajung la concluzia că, la baza tuturor bolilor stă disfuncţia sistemului imunitar. Starea sistemului imunitar, la rândul ei, depinde de starea emoţională profundă a omului. Şi SIDA şi bolile venerice sunt rezultate ale unui ataşament înalt faţă de plăcerile spirituale şi fizice cu

un alt om. De câteva ori au venit la mine venerologi şi urologi cu rugămintea de a-i ajuta, când în cazul tratamentului clamidiazei sau tricomonozei nu dădeau rezultate nici un fel de medicamente. Omul elimina toate momentele de gelozie, pretenţiile şi supărările faţă de oamenii dragi. Se ruga pentru urmaşii săi. Se ruga ca toată viaţa să fie pentru el un mijloc de acumulare a iubirii pentru Dumnezeu. Şi omul iubit, şi familia, şi dragostea pentru copii, sunt de asemenea mijloc. După câteva zile omul mergea la analize şi ele erau bune. Reporterii au continuat să mă interogheze despre cauzele apariţiei bolii SIDA.

— Dumneavoastră afirmaţi că principala cauză a apariţiei acestei boli este gelozia. Atunci de ce se îmbolnăvesc de SIDA în special narcomanii, homosexualii, prostituatele?

— Un homosexual este un om incredibil de gelos în interior. Agresivitatea subconştientă 1-a împins la homosex ualitate. Alcoolismul şi narcomania sunt alte forme de blocare a geloziei. Cel mai adesea devine prostituată o femeie care ar muri dacă ar avea un singur iubit. Faptul că se prostituează nu-i permite să se ataşeze de sentimentul iubirii pentru un singur om.

— Amintiţi-vă de Sodoma şi Gomora. Cataclismul este rezultatul deformării structurilor câmpului. Această deformare este, în acelaşi timp, şi mijlocul deformării unui plan mult mai fin al câmpurilor imuno-protectoare. Iar acestea, la rândul lor, sunt urmarea deformaţiilor emoţionale. Deformarea în suflete are loc atunci când valorile umane devin unic ţel şi oamenii încetează să-1 mai vadă şi să-1 mai iubească pe Dumnezeu. Şi atunci reîntoarcerea la Dumnezeu are loc prin pierderea tuturor celor de care s-a ataşat sufletul omului. Dacă însă înainte erau numai două asemenea oraşe - Sodoma şi Gomora - acum observăm procese analoage la dimensiunile întregii omeniri.

— Pentru a nu arunca vorbe în vânt, le spun eu reporterilor, gândiţi-vă la nişte oameni iar eu am să spun din ce cauză s-au îmbolnăvit ei.

Un tânăr se gândeşte foarte concentrat şi eu culeg informaţia prin intermediul câmpului său. Aici era vorba de un ataşament faţă de două linii dintr-o dată. Pe de o parte absolutizarea iubirii pământeşti, iar pe de altă parte, perfecţiunea ca unic ţel, adică gelozie plus o uriaşă trufie.

Agresivitatea subconştientă faţă de femei era de 1.700 de unităţi. Reporterul mă aprobă din cap. Mergem mai departe. îl analizez pe următorul, dar lucru straniu, în acest caz nu pot să culeg informaţia. Nu vreau să-mi irosesc forţele pentru elucidarea cauzelor. îmi este mai uşor să-1 întreb pe reporter.

— Faceţi ceva greşit. Ce s-a întâmplat?

— M-am gândit la doi oameni - spune el.

— Pătrunderea în straturile profunde ale câmpurilor omului presupune o mare răspundere, îi explic eu. De aceea eu pătrund în biocâmp cu nişte limite severe şi o problemă pusă greşit nu-mi permite să culeg informaţia. Bine. Mai întâi o să mă gândesc la unul din oameni, iar după aceea, la celălalt. Aceasta este o femeie, concubina primului. Cercetez câmpurile lor. Văd numai linia geloziei şi ataşamentului faţă de omul iubit. Prin urmare şi remediile vor avea un mare efect pentru că agresiunea subconştientă e mai mică.

— Straniu, se miră reporterul. în primul caz este vorba de un om instruit, un marinar, iar în al doilea caz, de vagabonzi şi narcomani.

— Mirarea dumneavoastră se explică prin faptul că încer caţi să asociaţi bolile cu încălcarea legilor eticii. Dar etica omenească şi etica divină sunt departe de a fi identice tot timpul. Omul poate fi laureat al premiului Nobel, sau un şomer care doarme pe străzi, nu asta determină îmbolnăvirea lui de SIDA. Este important ce valori sunt puse mai presus, cele omeneşti sau cele divine. Adeseori un intelect superior, şi trufia legată de acesta, pot înrăutăţi situaţia. în cazul unei orientări corecte, intelectul poate ajuta la concentrarea forţelor şi ca rezultat, la schimbarea profundă şi rapidă a omului în direcţia cea bună. Statisticile consemnează un procent nesemnificativ, când boli cum sunt gonoreea, sifilisul, cancerul şi SIDA dispar fără urmă în câteva zile. Resursele sufletului uman sunt nelimitate, dar ele se deschid numai atunci când sufletul începe să se orienteze corect în lumea înconjurătoare şi să respecte cu sfinţenie legea supremă a Universului, legea iubirii pentru Creator.

Procesul de cunoaştere a dezvoltării se desfăşoară impulsiv. Omul ajunge la anumite valori şi interacţionând cu ele, se dezvoltă. După aceea el se îndepărtează de ele şi le pierde. Ca să atingă planurile superioare, trebuiau distruse toate dorinţele

pământeşti. Acesta este principiul filozofiei orientale. Decuplând interacţiunea cu lumea înconjurătoare, cu ajutorul metodelor fizice şi psihice, omul economisea energia pentru contactele cu planurile superioare. Ca urmare, i se deschideau posibilităţi fizice şi psihice. Ataşamentul de valorile lumii înconjurătoare genera boli. Trecerea la trepte superioare ducea la vindecare. Dar ataşamentul de planurile superioare era mult mai periculos. Omului nu-i ajungeau puterile să se ridice deasupra lor, de aceea le respingea şi se întorcea la primele trepte, ale interesului pentru corpul fizic şi valorilor materiale. Orientul a generat Occidentul, iar Occidentul a generat Orientul. Acum ambele tendinţe trebuie să se reunească, fiindcă fiecare din ele, luate separat, au fost epuizate. Cunoaşterea legilor spirituale ale dezvoltării este aici indispensabilă.

— Cred în Dumnezeu, mi-a spus nu demult un pacient. Am înţeles că iubirea pentru Dumnezeu este lucrul cel mai important. Explicaţi-mi de ce am neplăceri şi de ce nu mă vindec?

— Pentru că a-ţi schimba sufletul este o preocupare destul de chinuitoare. Dacă mergeţi cu maşina şi dintr-o dată viraţi brusc în şanţ, atunci, oricât v-aţi ruga la Dumnezeu, oricum veţi avea probleme. Există noţiunea legilor fizice, iar credinţa în Dumnezeu nu exclude cunoaşterea lor. Cunoaşterea legilor dezvoltării spirituale este de asemenea necesară. Ca să-ţi schimbi sufletul prin rugăciune ai nevoie de mai multă forţă. Dar o mare parte din ea se cheltuieşte pentru discuţii cu alţi oameni, pentru mâncare şi pentru controlul situaţiei. Prin urmare, periodic trebuie să te eliberezi de toate pentru ca rugăciunea să aibă un efect mai profund. Aspiraţia către Dumnezeu, prin acumularea iubirii, trebuie să fie permanentă.

— Mi-aţi putea dicta textul rugăciunii?

— Rugăciunea cea mai înaltă, e fără de cuvinte. Ea este pur şi simplu păstrarea şi înmulţirea sentimentului iubirii în orice situaţie.

Nu demult am avut o discuţie complexă cu unul din pacienţii mei. Am început să-1 tratez cândva, dar n-am ajuns la nici un rezultat. Am continuat din curiozitate. La început n-am văzut decât nivelul teluric şi vorbeam numai de gelozie. După aceea s-a dovedit că avea un puternic ataşament de momentele

spirituale (moralitate, seriozitate, echitate, controlul situaţiei), în aceste puncte el a fost lovit toată viaţa. Mai târziu am observat şi absolutizarea iubirii pentru oameni. El făcea tot ceea ce-i spuneam, însă nu se vedea nici o ameliorare. Nu ştiu din ce cauză, caracterul refuza să i se schimbe. Refuzul categoric de acceptare a tot ce-1 înconjura rămânea de asemenea ferm.

— Nu înţeleg, i-am explicat eu, de ce mai este încă ataşat sufletul dumneavoastră. Trebuie să conştientizaţi lucrul cel mai important. Cantitatea de iubire în suflet trebuie să se mărească, pentru ca pretenţiile interioare să dispară.

Toate explicaţiile mele se loveau de un zid şi nu puteam înţelege ce se întâmplă. Nu demult am avut senzaţia eşecului, şi iată că ne-am întâlnit din nou. îi explic că prezintă ataşament pentru valorile de bază: creaţia, procrearea, tot ce generează gelozia şi au ca rezultat o uriaşă trufie, inclusiv perfecţiunea. El mă ascultă liniştit, după care, calculat, fără grabă, începe să-mi răspundă:

— Mă trataţi de un an şi jumătate. în tot acest timp starea mea de sănătate nu numai că nu s-a ameliorat, dar chiar s-a înrăutăţit. Nu cred în sistemul şi în metoda dumneavoastră. Ca om îmi sunteţi simpatic, dar sistemul dumneavoastră este un bluf. Cred în Dumnezeu, dar de ce trebuie să repet de mii de ori că îl iubesc şi că aceasta e cea mai mare fericire? Şi de ce nu trebuie să am pretenţii faţă de lumea înconjurătoare? în această ţară omul nu poate fi fericit. Aici, Ia putere au fost întotdeauna sau idioţi sau ticăloşi. Această ţară a sugrumat întotdeauna minţile ei cele mai bune, şi le sugrumă şi acum, indiferent de regimul politic.

Tonul lui devenea din ce în ce mai liniştit.

— Despre dumneavoastră am o părere bună, dar s-o lăsăm baltă cu tratamentul.

El pleacă iar eu încerc să-mi dau seama ce a determinat această ireconciliere. Iarăşi şi iarăşi abordez acea structură pe care abia o descoperisem. Este vorba despre perfecţiune. Dar pacientul nu mă mai aude. Pentru el, lumea a fost din totdeauna imperfectă. Dispreţul apărut în acest caz se transformă într-un puternic program de autodistrugere. Astăzi am pierdut. Dar şi o asemenea situaţie e plină de învăţăminte. Pot să descriu în carte, amănunţit, cum urc treptele spre Dumnezeu. Este obligaţia mea să le parcurg. Pacientul trebuie să vadă punctul

final. Nu e nevoie să-i reprezint în detaliu treptele pe care va merge el. Eu însă m-am entuziasmat, şi am început să explic mai mult despre trepte decât despre iubirea la care trebuie să ajungă omul.

Din Kiev mă sună o femeie care a fost o dată la mine la consultaţie.

— După consultaţie simt arsuri în spate. Am nişte dureri groaznice. Nu-mi dau seama dacă e normal sau nu.

Ii cercetez câmpul. Nu arată rău. E drept că nepoţii şi strănepoţii nu sunt aşa bine.

— Ce probleme aţi avut?

— Am tumoare canceroasă la cap, la gât şi la piept. Şi fiul meu are mari probleme cu sănătatea.

Ii analizez în amănunţime structurile câmpului. Pacienta lucrează bine cu sine însăşi, dar agresivitatea împotriva bărbaţilor se păstrează la nivel ridicat.

— V-am vorbit de gelozie?

— Da, mi-aţi vorbit. Eu acţionez. Dimineaţa, la prânz şi seara mă rog.

— Ascultaţi, strig eu în receptor. Trebuie să vă închinaţi de trei sute de ori dimineaţa şi tot de atâtea ori la prânz şi seara pentru că acum vă iese toată „murdăria" din suflet şi numai cu trei rugăciuni nu veţi reuşi să scăpaţi de ea. Nu vă amintiţi de mărunţişuri. N-aveţi nevoie de ele. Amintiţi-vă câteva evenimente importante şi parcurgeţi-le de sute de ori. Şi reţineţi: auto-blamarea este sinucidere. în faţa lui Dumnezeu nu există vinovaţi. M-aţi înţeles?

După vocea femeii simt că a înţeles.

Cu câteva luni în urmă, înainte de a pleca în America, am avut o stare chinuitoare. Oricât de mult mi-aş fi eliminat ataşamentele, apăreau altele şi altele, noi. Eram ca o băltoacă pe care oricât ai curăţa-o rămâne tot timpul murdară. Sistemul meu a intrat într-un punct mort. Mă purificam în special prin spovedanie. Şi atunci, într-unui din momentele de chin am înţeles că spovedania trebuie convertită în rugăciune, iar rugăciunea în iubire care iradiază şi nu depinde de nimic. Băltoaca trebuia să devină izvor. Dar să te asemeni unui izvor poţi doar atunci când vine mereu apă curată, iar acest lucru se întâmplă când sufletul tinde necontenit către Dumnezeu. De îndată ce omul îşi face ţel din altceva, el începe să depindă de

asta. O asemenea dependenţă generează o agresivitate din ce în ce mai mare, iar după aceea boala.
în faţa mea stă o mamă cu fiica ei. Aceasta are cancer dar nu ştie nimic despre asta. îi este foarte rău. încep operaţiunea de diagnosticare. Ataşament faţă de teluric există, faţă de spiritual există, faţă de iubirea pentru oameni de asemenea, faţă de perfecţiune şi creaţie există, faţă de credinţa în oameni, în lumea înconjurătoare şi credinţa în Dumnezeu, faţă de destinaţia Divină există de asemenea. în continuare o serie de structuri, cărora nici măcar nu le găsesc denumirea. Monstruos. Aşa ceva văd pentru prima dată. înţeleg că îmi este imposibil să-i explic toate astea. Şi poate că nici măcar nu-i necesar să-i descifrez toate treptele.

— Dumnezeu este iubire, îi spun eu ei, şi Dumnezeu nu depinde de nimic; iubirea dumneavoastră, la fel, nu trebuie să depindă de nimic. Acceptaţi retroactiv, toate pierderile şi umilinţele, pentru ca toate acestea să nu aibă absolut nici o influenţă asupra forţei iubirii dumneavoastră.

îi mai spun câteva propoziţii iar după aceea fata iese pentru patruzeci de minute şi când se întoarce văd că are câmpul curat. înţeleg că uneori nu sunt necesare nici un fel de explicaţii.

Recent, la o consultaţie, o femeie mi-a pus o întrebare interesantă:

— Cu cât mă rog mai mult, cu atât mai dur se poartă oamenii cu mine la serviciu. E o chestiune perfect adevărată. Ce să fac în continuare?

întrebarea este pentru mine absolut surprinzătoare. Mă uit să văd ce se întâmplă în planul fin şi observ că atitudinea oamenilor este o reacţie la creşterea dispreţului şi a trufiei din sufletul ei. Sufletul s-a ataşat de ceva. Mai cercetez o dată câmpul şi totul devine clar. Există o forţă care creează Universul nostru, o forţă distructivă, o forţă stabilizatoare. Noi simţim stabilizarea ca pe credinţă în oameni, injustiţia superioară şi credinţă în Dumnezeu.

— Organismul uman, încep eu să-i povestesc femeii, este alcătuit nu numai din oase, dar şi din muşchi şi din ţesut nervos. Celulele ţesutului osos sunt „ortodocşii dogmatici", iar celulele ţesutului nervos sunt „căutătorii şi aventurierii". Ritualurile, legile şi obiceiurile sunt acelaşi ţesut osos, fără de

care omul nu poate trăi. Ritualurile şi obiceiurile sunt nişte cârje şi dacă dumneavoastră nu ştiţi să umblaţi fără acestea, nu vă veţi putea ridica şi nu veţi putea merge. Dar dacă dumneavoastră aţi învăţat să umblaţi, acestea vă vor încurca. Credinţa ne dă stabilitatea şi ne asigură ziua de mâine, dar când ea devine unic ţel, apare dispreţul faţă de cei ce nu cred, apare teama de a pierde sentimentul credinţei şi stabilităţii. Când v-aţi rugat, rugăciunea pentru dumneavoastră a devenit izvor de sănătate şi de destin favorabil. Ea a devenit ţel pentru dumneavoastră. Rugăciunea niciodată nu poate fi ţel. Rugă ciunea este un mijloc pentru a simţi şi a creşte iubirea în suflet, întrucât frazele pe care le rostiţi în gând, în marea lor majoritate se raportează la această lume, atunci, cea mai înaltă rugăciune este cea fără cuvinte. Aceasta este păstrarea neîntreruptă şi creşterea iubirii în suflet. Dar pentru că acest lucru este greu de realizat, periodic omul recurge la cuvinte în rugăciunile sale.

— Spuneţi-mi, ce înseamnă iubirea pentru Dumnezeu, mai mare decât pentru orice altceva, în viaţa obişnuită, reală? Cum pot simţi eu că îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât orice altceva?

Iubirea pentru Dumnezeu, mai mare decât pentru orice există pe lume, în viaţa obişnuită, se manifestă ca o iubire interioară faţă de lumea înconjurătoare, fără nici un fel de pretenţii faţă de aceasta.

Nu demult am consultat o tânără femeie. Avea din copilărie probleme ginecologice iar recent i-au apărut mari probleme cu sănătatea în general.

— Cauza apariţiei bolilor dumneavoastră este foarte sim plă, i-am explicat eu. Prin intermediul iubirii, în suflet ne reunim cu Dumnezeu. Dumnezeu nu depinde de nimic, înseamnă că, dacă sentimentul iubirii din sufletul nostru nu depinde de nimic, atunci noi suntem sănătoşi şi fericiţi. Toate sentimentele omului, emoţiile şi dorinţele sale sunt legate de lumea înconjurătoare şi depind de aceasta. Numai sentimentul iubirii nu depinde de nimic. Dacă noi încercăm să-1 facem dependent de ceva, acest sentiment se diminuează şi noi începem să ne îmbolnăvim şi să murim. Ginecologia este o zonă a iubirii. Dacă din copilărie aţi avut probleme ginecologice înseamnă că, încă din existenţele anterioare aţi

îngenuncheat iubirea în faţa circumstanţelor, sau v-aţi reprimat iubirea pornind de la nişte norme etice, sau, din anumite motive, n-aţi dorit să daţi naştere copiilor. Sau prin trăirile dumneavoastră emoţionale şi prin comportament aţi ucis iubirea într-un alt om, considerându-1 vinovat de toate necazurile.

— Am citit cărţile dumneavoastră şi de acum mă voi con duce după sentimentul iubirii, neţinând cont de piedicile care se vor ivi. Acum sunt măritată, dar dacă voi întâlni un alt om am să depun eforturi să-mi păstrez familia, însă nu îmi voi reprima sentimentul iubirii. Sunt ferm convinsă de un singur lucru: îl voi iubi pe acela care mă va iubi.

Asta deja este pretenţie, îi explic eu. Pur şi simplu schimbaţi o pretenţie superficială pe una de profunzime. Să-1 simţiţi pe Dumnezeu în suflet înseamnă iubire fără pretenţii, fără condiţii şi fără cerinţe. Dumnezeu nu poate fi manevrat şi propria iubire de asemenea. Este una din condiţiile păstrării sănătăţii.

Acum comunic cu un bolnav de cancer, a cărui boală a înaintat foarte departe. Este foarte palid, are un aspect chinuit, chimioterapia nu-1 ajută. Nu poate suporta explicaţii îndelungi, are foarte puţină forţă. Trebuie să comprim la maximum informaţia pe care o am de transmis pacientului. Medicina tradiţională nu-1 ajută, pentru că el a transmis foarte multe copiilor şi nepoţilor. Copii lui prezintă deformaţii caracteristice ale câmpului care peste câţiva ani pot duce la boli grave sau la moarte. Adeseori omul, modificându-şi concepţia şi înţelegând multe, consideră că s-a purificat complet, dar asta nu-i decât o iluzie, doar un strat superficial al conştiinţei. Cu timpul totul pătrunde în suflet, dar dacă sunt „întinate" sufletele urmaşilor, nu este suficientă numai revizuirea concepţiei. Aici, de regulă, trebuie parcursă retroactiv întreaga viaţă, de sute şi chiar mii de ori, pentru ca la nivelul reflexelor să se modifice întregul sistem de valori. încep să-i prezint pacientului, fără grabă, situaţia lui.

— Acum sunteţi ca o băltoacă în care nu pătrunde apa aproape deloc, în schimb se scurge destul de repede din ea şi se duce spre copiii dumneavoastră şi spre viitorii nepoţi pentru că i-aţi lăsat, neintenţionat, fără nici o rezervă. Mai întâi trebuie curăţată băltoaca de noroi, apoi trebuie mărită cantitatea de apă din ea, iar la urmă băltoaca trebuie

transformată în izvor. Pentru ca să iubim lumea înconjurătoare şi interacţionând cu ea să fim fericiţi, trebuie tot timpul să primim noi porţii de iubire şi energie. Interacţionând cu lumea înconjurătoare, noi în general pierdem, dar primim când ne adresăm lui Dumnezeu. Dacă îl iubim pe Dumnezeu mai mult decât toate celelalte şi el este pentru noi ţelul suprem, atunci vom primi mai mult decât cheltuim şi ne rămâne destul şi pentru noi şi pentru urmaşii noştri. Dacă începem să iubim un lucru mai mult decât pe Dumnezeu, sufletul începe să depindă de acel lucru, sentimentul de iubire se stinge şi apar pretenţiile. Apoi cantitatea de iubire începe să se micşoreze, apare agresivitatea şi odată cu ea bolile şi nenorocirile. Când cantitatea de iubire se micşorează, noi trebuie să o luăm de undeva pentru a putea supravieţui. O luăm de la viitorii urmaşi şi de la viitoarele vieţi. Şi cu cât este mai puternică dependenţa noastră de nişte valori omeneşti, chiar şi de cele mai sacre, cu atât mai repede ni se goleşte sufletul şi atunci nu le mai putem dărui iubire urmaşilor noştri, ci mai mult, îi prădăm. Sufletul nostru are o anumită capacitate în straturile superficiale, iar explozia de agresivitate care ne goleşte sufletul, în funcţie de profunzimea ei, poate atinge generaţii tot mai îndepărtate. Cu cât golim mai în profunzime sufletele urmaşilor noştri, cu atât mai gravă va fi boala noastră. înseamnă că, cu cât am umplut mai mult sufletul de'iubire şi cu cât am transmis mai multe rezerve de iubire urmaşilor noştri, cu atât mai repede ne vom vindeca, îmbătrânim şi murim, pentru a elibera din noi încetul cu încetul, toate valorile omeneşti. După moarte şi până la concepere, apropiindu-se tot mai mult de Dumnezeu, omul va primi, de fiecare dată, o porţie tot mai mare de iubire şi forţă. Această porţie este atât de mare cât îi este permis omului să simtă strălucirea şi frumuseţea sentimentelor. Nu întotdeauna această porţie este suficientă, şi atunci trebuie intensificată din nou comuniunea cu Dumnezeu. într-o situaţie obişnuită acest lucru ni se dă prin intermediul neplăcerilor, nefericirii, bolii, jignirea tuturor sentimentelor umane superioare. Cu o deosebită intensitate se produce destabilizarea valorilor omeneşti înainte de conceperea copiilor şi, cu cât omul are mai puţine pretenţii faţă de lumea înconjurătoare şi faţă de sine, cu atât mai rapid se stabilesc contactele, şi cu atât mai sănătoşi vor fi urmaşii. De aceea trebuie de sute şi sute de ori retrăită viaţa, şi în acele

situaţii când apăreau pretenţii, să încercăm sentimentul de fericire şi iubire. Sufletului dumneavoastră îi va fi greu să se dezlipească de acele valori prin intermediul cărora ani îndelungaţi l-aţi lipit de viaţă. Imaginaţi-vă că după o săptămână veţi muri, că şanse de vindecare nu aveţi. începeţi câte puţin să vă luaţi rămas bun de la tot ce vă este drag, nu numai în prezent ci şi în viitor. Toate acestea sunt hotărâte de sus şi voinţa dumneavoastră nu înseamnă nimic. Deconectaţi-vă de comunicarea cu lumea înconjurătoare şi când după aceasta, veţi repeta în rugăciune că pentru dumneavoastră şi pentru urmaşii dumneavoastră fericirea supremă este iubirea pentru Dumnezeu, sufletul dumneavoastră va crede mai uşor acest lucru.

— Cum să-mi conving copiii că trebuie să creadă în Dumnezeu, că trebuie să-1 iubească?, mă întreabă o femeie.

— Credinţa trebuie, de asemenea, periodic, să se destrame. In primul rând trebuie să-i învăţaţi pe copii să nu atenteze la iubirea din sufletele lor şi nici din sufletele altor oameni. Important este să-i faceţi să simtă că logica noastră şi concepţia noastră despre lume, oricât de perfecte ni s-ar părea nouă, întotdeauna se vor nărui în faţa logicii divine, în totdeauna vor fi o parte şi nu un întreg. în pedagogie există trei momente: primul este acela în care elevii nu ascultă nimic şi nu-i interesează nimic. Al doilea este legat de ceea ce le atrage atenţia. Acestea sunt faptele noastre. Al treilea se referă la felul în care procedează ei. Este ceea ce făceam noi înainte şi ceea ce simţeam în adâncul sufletului. Aşa că pedagogia începe de la părinţi.

— Spuneţi-mi, mă întreabă un pacient, dacă toţi oamenii, cum se spune în Biblie, vor construi temple în sufletele lor şi nu înjur, poate că religiile vor deveni în curând, inutile?

— Dar dumneavoastră, îl întreb eu, ştiţi bine legislaţia noastră?

— Mai mult sau mai puţin, dă din umeri pacientul meu.

— Dacă va trebui să rezolvaţi o problemă serioasă, n-o veţi rezolva independent. Vă veţi adresa unui jurist cu experienţă. Slujitorii bisericii sunt specialiştii în probleme spirituale, morale.

— Acum înţeleg, zâmbeşte el.

— Dar nimic nu este absolut. Şi printre specialişti sunt im postori care nu fac doi bani. Uneori şi la un amator se poate manifesta talentul primit de la Dumnezeu. însă orice religie, fără o rezervă de iubire acumulată în interior va dispărea foarte repede. Cu cât înaintăm mai mult în dezvoltare, cu atât mai strânsă este această legătură.

— Spuneţi că agresivitatea mea subconştientă este de 400 de unităţi?, mă întreabă o femeie venită la consultaţie.

— Da, îi răspund eu. Aveţi o puternică deformaţie a câm pului în regiunea capului. V-au mai rămas un an, doi. Agre sivitatea la dumneavoastră este orientată împotriva propriei persoane. Mai departe urmează fie orbirea, fie un foarte grav accident vascular cerebral, fie scleroză în plăci. Continui studierea câmpului, cu toate că în cazul dumneavoastră mă îndoiesc că vă va rezista capul. Judecând după dinamica câmpurilor, programul de autodistrugere va coborî după un timp în zona rinichilor, va apărea fie cancerul, fie blocajul renal.

Femeia mă priveşte cu atenţie.

— Am citit şi prima şi a doua dumneavoastră carte şi, cu toate acestea, nu-mi daţi nici o şansă. Despre ce e vorba?

O privesc în trecut şi compar starea ei trecută cu cea de astăzi.

— în forul dumneavoastră interior aţi tins întotdeauna către Dumnezeu, chiar dacă nu întotdeauna aţi găsit calea cea mai corectă. V-aţi străduit să educaţi în dumneavoastră spiritua litatea şi bunătatea şi de aceea mai sunteţi încă în viaţă, în ciuda deformării extraordinare a câmpurilor. Vi se dă o amânare crescându-vă şansele de supravieţuire. Până la lectura cărţilor mele, sufletul dumneavoastră a fost ancorat într-un destin favorabil printr-un simţământ al unei destinaţii speciale, în perfecţiune, în iubirea pentru oameni şi în procreare şi creaţie. Acum aveţi un singur ataşament, creaţia şi procrearea, însă foarte puternic. Nu aveţi copii şi aţi regretat acest fapt. Când au fost înjosite sentimentele dumneavoastră de iubire şi încredere, v-aţi supărat pe destin, nu mai voiaţi să trăiţi. Când s-a destrămat fericirea nu numai cea prezentă ci şi cea viitoare, aţi procedat la fel. Nu-i permis să depinzi nici de viitor. Dacă vă supăraţi pe dumneavoastră înşivă, acest lucru înseamnă

program de autodistrugere. Dacă vă supăraţi pe dumneavoastră, pe situaţie şi pe destin, acest program distructiv este de zece ori mai puternic, iar ceea ce vi se părea în viaţa dumneavoastră a fi pretenţii înalte faţă de sine, în fapt nu a fost altceva decât o supărare pe destin. Iar regretul în legătură cu trecutul era, de fapt, o pretenţie faţă de Dumnezeu. Mergeţi şi revizuiţi-vă viaţa şi reveniţi peste o oră să vedem ce s-a întâmplat.

Când a revenit femeia, am fost plăcut surprins: câmpul ei s-a purificat perfect.

— Rezultate neaşteptat de bune.

— în ora aceasta nu m-am rugat deloc. Pur şi simplu am umblat şi m-am gândit, iar apoi, dintr-o dată totul s-a schimbat brusc, a recunoscut ea.

— Vă felicit, i-am răspuns eu, dar există o problemă serioasă. Faptul că vi s-a curăţat câmpul nu înseamnă că nu vă puteţi îmbolnăvi. Să spunem aşa: situaţia s-a îmbunătăţit considerabil. Dar deasupra dumneavoastră, când descriu un cerc cu degetul, văd o pată întunecată. Este un mare grup de oameni din nordul Rusiei, peste un milion. Şi orientarea dumneavoastră incorectă, agresivitatea s-a răsfrânt asupra lor. Cu cât omul înaintează mai mult în dezvoltarea sa spirituală, cu atât mai mulţi oameni îl urmează intuitiv sau conştient. Şi o dată cu plusurile lui, ei primesc şi minusurile. Sunt copiii dumneavoastră spirituali, care depind de dumneavoastră, în ciuda faptului că dumneavoastră nu locuiţi acum în Rusia. Aşa că, atunci când vă veţi purifica sufletul, nu uitaţi şi de ei. Bolile cele mai grave care se întind nu numai pe parcursul unei singure existenţe, adeseori se explică prin provocarea răului nu numai urmaşilor fizici ci şi celor spirituali. Cu cât mai mult bine pot face eu oamenilor, cu atât acest lucru este mai periculos pentru mine şi pentru ei. Sigur, este un mare pericol şi o mare răspundere. Cu cât suntem mai aproape de Dumnezeu, cu cât este mai înaltă treapta noastră de dezvoltare, cu atât avem mai multă fericire şi mai multe plăceri. înseamnă că vom avea o durere cu atât mai'mare atunci când vom pierde această fericire. De aceea, înainte de a i se da omului fericirea, i se dă mai întâi senzaţia de durere, şi cu cât mai multă durere va putea suporta păstrându-L pe Dumnezeu în suflet, cu atât mai multă fericire va putea el să primească. în valorile materiale există o anumită porţie de iubire (indic cu degetele mărimea),

în valorile spirituale ea este cu mult mai mare (eu îndepărtez mâinile). în Univers, în iubirea pentru acesta şi pentru oameni, iubirea este şi mai mare. în perfecţiune, creaţie, procreare, este şi mai mare, ş.a.m.d. Şi cu cât este mai considerabilă porţia de iubire, cu atât este mai mare ispita ca această porţie finală să fie transformată în ţel, uitând-o pe cea infinită, pe Dumnezeu. De aceea, nu fiecărui om îi este permis să guste din momentele superioare ale iubirii, creaţiei, perfecţiunii. El nu se poate înălţa deasupra lor şi nici nu suportă pierderea acestora. Pentru ca să se înalţe deasupra lor şi să suporte durerea, trebuie o dată pentru totdeauna să înţeleagă că iubirea pentru Dumnezeu este deasupra oricăror valori omeneşti. Şi nu-i de-ajuns numai ca omul să înţeleagă, dar să şi simtă acest lucru. Dacă omul nu are suficiente forţe să se înalţe, atunci, pentru a supravieţui, el reneagă tot ceea ce este sfânt şi, oricât ar părea de straniu, pentru anumită perioadă, el se apropie de Dumnezeu mai mult decât înainte. Mergem inevitabil către o cantitate din ce în ce mai mare de fericire şi iubire, dar, de fiecare dată, trebuie să simţim că acestea nu-s decât un mijloc.

— Spuneţi-mi, durerea în suflet este un indiciu al ataşa mentului de valorile omeneşti?

— Nici pe departe. Este un semn al sensibilităţilor legate de posesia valorilor omeneşti superioare. Semnul ataşamentului este lipsa de dorinţă şi de înţelegere pentru a suporta durerea în cazul pierderii şi distrugerii valorilor. Este vorba de o agre sivitate interioară ca răspuns la o situaţie traumatizantă.

— Bine. Ţelul suprem îl constituie iubirea pentru Dumnezeu, îmi spune femeia. Dar ca să trăiesc, eu trebuie să-mi fac un ţel din a câştiga bani, din a-mi dezvolta aptitudinile, din dorinţa de a-i ajuta pe oameni. Cum rămâne cu toate astea?

— Imaginaţi-vă că ieşiţi din casă ca să mergeţi la magazin şi, pentru un anumit timp, acesta vă este ţelul. Când îl veţi atinge, el va dispărea. Vă întoarceţi spre apartament şi puneţi piciorul pe treaptă. în momentul de faţă, acela este ţelul dumneavoastră. Dacă vă ridicaţi privirea, vedeţi palierul. El este de asemenea un ţel, dar mai-înalt. Dacă însă el va deveni absolut, vă veţi petrece noaptea pe palier. Uşa apartamentului nu o vedeţi, dar tindeţi către ea pentru a o deschide şi a vă

întoarce casă. Tot astfel, fără să-1 vadă pe Dumnezeu, fiecare om trebuie să tindă să se întoarcă la el, păstrându-şi în acelaşi timp prioritatea ţelului. Dar această întoarcere nu arată chiar aşa cum ne-o imaginăm. Noi am ieşit din Dumnezeu şi purtăm o parte din el în sufletul nostru. Prin intermediul acesteia ne reunim cu el. întoarcerea la Dumnezeu înseamnă mărirea acestei particule veşnice din suflet.

— Ascultă, mi s-a adresat un colaborator, aici este un caz interesant. A sunat un tânăr. Nu doarme de un an. Periodic iese din corpul său. Se priveşte din afară. Are senzaţia că trăieşte într-o lume ireală.

A doua zi tânărul sună din nou şi vorbesc cu el. Cu toate că, la prima vedere, cazul lui este neobişnuit, totul se explică în modul cel mai normal. Pentru el creaţia, procrearea, au devenit ţel suprem. Această orientare generează supărări pe lumea întreagă, blamare, gelozie, auto-blamare, lipsa dorinţei de a mai trăi. în plus se adaugă la toate astea absolutizarea perfecţiunii care dă o mare trufie, dorinţa de a impune altora propria voinţă, ş.a.m.d. Lui însă i-au fost destinaţi copii armonioşi şi blocarea (des întâlnită în asemenea cazuri) prin boli grave sau nenorociri, poate duce la împiedicarea naşterii copiilor, de aceea înjosirea valorilor omeneşti vine ca o asigurare. O abrutizare bruscă a simţurilor, senzaţia că lumea înconjurătoare este iluzorie, micşorarea contactelor emoţionale, psihicul labil la părinţi, atestă adeseori faptul că, copilul lor este neobişnuit şi că primul ajutor care i se poate da, este acţiunea părinţilor asupra lor înşişi.

Mă sună o cunoştinţă din America.

— Fiul meu este la reanimare. Stă sub perfuzii şi starea lui este foarte gravă. Doctorii nu pot să-i pună un diagnostic. Ieri i-am spus că vom avea în familie încă un copil, că mama este însărcinată. Să fie acesta motivul degradării stării lui de sănătate?

— Aveţi dreptate. De la mamă el a moştenit absolutizarea iubirii de oameni, absolutizarea procreării. Pentru el, omul drag este valoarea absolută şi se teme cumplit să nu-l piardă. Un asemenea copil se teme să rămână singur. îi este teamă de situaţiile neaşteptate. îi este groază la gândul că ar putea muri. El va fi întotdeauna gelos şi supărăcios. De la dumneavoastră a moştenit dorinţa de perfecţiune, dorinţa de control asupra

situaţiei, dorinţa de a avea un destin norocos, adică realizarea planurilor şi a dorinţelor constituie ţelul unic. De aceea el nu poate şi nu vrea să reziste situaţiei traumatizante. Când fiul dumneavoastră a aflat că în familie va apărea încă un copil, în el a erupt agresivitatea împotriva aceluia cu care ar fi trebuit să împartă iubirea. Pentru el teritoriul iubirii este o valoare absolută şi nu va permite nimănui să pătrundă acolo. Răbufnirea agresivităţii s-a transformat într-un program de autodistrugere. Acum băiatului i se deteriorează sistemul imunitar. Acest lucru loveşte concomitent în mai multe organe, fapt pentru care medicii nu pot stabili diagnosticul. Cu timpul poate degenera într-o boală gravă şi leziunea organelor va fi determinată de caracterul băiatului şi de modul lui de percepere a lumii. Dacă agresivitatea se manifestă ca supărare pe destin, va avea dese inflamaţii pulmonare, gastrite, iar în cazul unei agresivităţi puternice, cancer al stomacului sau al plămânilor. întrucât la el funcţionează deja programul de autodistrugere, iar blocarea prin slăbirea auzului nu s-a produs, pot apărea fie leziuni grave ale tractului intestinal, fie ale aparatului genito-urinar.

— Spuneţi-mi, se poate face ceva în situaţia de faţă?

— Sigur că se poate. Soţia dumneavoastră trebuie să elimi ne toate pretenţiile faţă de cei care i-au înjosit sentimentul iubirii şi al încrederii. Să se roage ca din sufletul fiului şi al urmaşilor lui să iasă supărările faţă de alţi oameni, faţă de sine, şi pentru ca cea mai mare fericire pentru ea, copii şi urmaşi, să fie iubirea pentru Dumnezeu. Dorinţa de a avea copii, omul iubit, familia, sunt pentru aceasta un mijloc. Iar dumnea voastră, trebuie să-i mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate insuccesele, jignirile, umilinţele, pentru atitudinea nedreaptă a altor oameni şi a destinului. începând de astăzi obişnuiţi-vă să vă umiliţi şi să faceţi concesii. Şi în rugăciunile dumneavoa stră repetaţi faptul că toate valorile omeneşti, în primul rând puterea, mărirea, perfecţiunea, vor fi pentru dumneavoastră mijloace, iar iubirea pentru Dumnezeu va fi ţel.

— îmi permiteţi o întrebare?

— Da.

— Copilul meu este înfiat. Are asta vreo importanţă?

Practic nici una. în primul rând el a fost fiul dumnea voastră într-o viaţă anterioară, în al doilea rând, asemănarea cu

câmpurile tatălui natural este de numai 7%, pe când cu dum neavoastră este de mai mult de 80%, în al treilea rând, pentru ca el să nu preia karma dumneavoastră, amintiţi-i mai des că trebuie să-i iubească pe Dumnezeu mai mult decât pe tata şi pe mama. De ce animalele domestice preiau karma stăpânilor, iar după aceea se îmbolnăvesc şi mor? Pentru că ele depind de stăpân, primesc de la el hrană şi stăpânul devine pentru ele ţel.

Cu cât mai mult îl veţi pune pe copil într-o relaţie de dependenţă faţă de dumneavoastră, cu atât el va prelua mai mult „noroi" şi va fi mai nefericit, iar dumneavoastră veţi plăti cu atât mai mult pentru el. Dar atunci când copilul va avea convingerea că primeşte totul de la Dumnezeu, chiar dacă prin intermediul părinţilor, atunci asigurarea lui pentru situaţiile dificile se va extinde şi asupra dumneavoastră. A doua zi cunoştinţa mea m-a sunat din nou. — Ieri am fost la spital la băiat. Medicii mi-au spus că nu înţeleg nimic, dar copilul este sănătos, nu mai are nevoie de perfuzie, nu-i trebuiesc medicamente, singurul lucru de care are nevoie, este să-1 iau acasă.

Am cercetat câmpul băiatului şi era într-adevăr în regulă. Dar era un caz recent şi de aceea a fost uşor să-1 restabilesc. Cazurile vechi, când sufletul este mâncat de gelozie sau de lipsa de dorinţă de viaţă, se tratează mult mai greu. Deşi uneori, într-o singură oră, omul îşi poate schimba atitudinea faţă de lume şi să-şi restabilească astfel sănătatea în câteva ore sau zile.

Un cunoscut de-al meu îşi cumpăra un apartament. Intr-o seară am trecut întâmplător pe la el, la serviciu. Avea o mină foarte preocupată.

— Am găsit un apartament, şi-ncă unul foarte bun. Mâine se va decide dacă mi-l vor vinde mie sau nu. Mai sunt şi alţi clienţi în afară de mine. Mi-a crescut până şi tensiunea, îmi mărturiseşte el.

— Cu astfel de atitudine poţi să-ţi pierzi nu numai apartamentul ci şi sănătatea. Acolo, probabil, totul este deja hotărât. Dacă este hărăzit să fie al tău va fi al tău, şi toate frământările

tale sunt lipsite de sens şi nocive. Dacă nu ţi-e scris să obţii acest apartament nu-l vei obţine, indiferent de ce faptă eroică ai face. Şi dacă totuşi îl vei obţine, ţi se va lua sănătatea sau viaţa.

A doua zi, la ora nouă, prietenul meu a fost sunat şi i s-a comunicat că apartamentul îl ia altul. A fost cuprins de-un stres puternic, dar peste vreo zece minute şi-a adus aminte de cuvintele mele. A renunţat la orice pretenţii şi a eliminat nemulţumirea faţă de situaţie şi dintr-o dată s-a liniştit. Peste trei ore l-au sunat din nou şi i-au spus că celălalt cumpărător a renunţat şi deci el poate veni să depună avansul. M-am întâlnit cu amicul în aceeaşi zi, iar el, cu zâmbetul pe buze, mi-a povestit toată întâmplarea ca pe o comedie bună. l-am cercetat câmpul şi i-am spus fără grabă.

— Aici nu este numai un element comic, dar şi unul tragic. Agresivitatea ta subconştientă este de 300 de unităţi. Doza mortală pentru tine o reprezintă 180 de unităţi. Peste vreun an şi jumătate ai fi putut avea cancer la plămânul drept. Ai avut o puternică supărare pe destin, pe tine însuţi, pe situaţie. Numai în zece minute ai introdus în tine un program de autodistrugere ce ar putea peste un timp să se transforme fie într-o boală gravă, fie într-un faliment total pe linia destinului.

încă un caz. Călătoream cu o cunoştinţă de-a mea pe ruta Haifa - Tel-Aviv. Era seară. Drumul drept. în faţă aproape că nu erau maşini. Pe banda dreaptă maşinile mergeau cu o viteză de şaizeci - optzeci de kilometri pe oră. Pe banda stângă cu nouăzeci - o sută de kilometri pe oră. Ne-am apropiat de o maşină care mergea pe banda stângă, cu o viteză mică. L-am semnalizat pe şofer să treacă pe banda dreaptă, dar el nu reacţiona în nici un fel. După câteva minute, tovarăşul meu de călătorie a început să se înfurie.

— Lasă-1, i-am spus eu. E mai de preţ sănătatea. Hai să-1 depăşim prin dreapta. După noi, deja se formase coadă. Am depăşit maşina şi am văzut că la volanul ei era o femeie. în acest timp, de automobilul ei s-a apropiat un microbuz şi, la fel cum făcusem şi noi, a început să o semnalizeze. Nici o reacţie din partea şoferiţei. Şoferul microbuzului a depăşit maşina şi practic, a oprit în faţa ei. Ca să nu se tamponeze, femeia ar fi trebuit totuşi să vireze pe banda din dreapta. Dar n-a fost aşa. Femeia a frânat, a încetinit viteza, dar n-a trecut pe banda din

dreapta. Noi am plecat mai departe lăsând în urma noastră şirul de maşini care o semnalizau şi o claxonau. M-am uitat să văd ce este cu biocâmpul femeii până la situaţia descrisă mai sus. Biocâmpul îi era deformat de ambiţii şi trufie, perfecţiune şi ataşament pentru un destin favorabil. Totul era clar. Nimeni nu avea dreptate în afară de ea. Toţi erau nişte ticăloşi iar ea, o sfântă. Până la această situaţie, agresivitatea subconştientă era de 100 de unităţi. Nivelul mortal pentru ea era de 180 de unităţi. Acum, în sufletul ei s-a produs o explozie a agresivităţii împotriva oamenilor pe care ea îi considera nedrepţi fiindcă au jignit-o şi au umilit-o. Agresivitatea subconştientă a crescut de câteva ori şi cel mai periculos era faptul că această agresivitate a trecut în sufletele copiilor şi nepoţilor. Acum, chiar dacă femeia îşi va schimba radical poziţia faţă de această situaţie şi îşi va ridica pretenţiile, acest lucru îi va uşura situaţia cam cu 20%, iar energia în zona gâtului şi în zona genitală va avea mult de suferit. După câtva timp, uitând de această întâmplare, ea va veni la doctor şi va începe un lung şi chinuitor proces terapeutic.

Eu îi transmit tovarăşului meu de drum această prognoză. El devine curios.

— Una din cunoştinţele mele are cancer mamar. Ai putea să-mi spui cauza?

— De obicei acest lucru se întâmplă din cauza supărărilor pe tema iubirii. Aici însă este un moment pur teluric. Permanenta nemulţumire în legătură cu banii, cu starea materială, cu situaţia.

— Perfect adevărat, confirmă el. Soţul câştigă foarte bine. Şi-a cumpărat o vilă, iar ea este în permanenţă nemulţumită de toate.

Când omul conduce maşina şi, încălcând regulile de circulaţie intră în ceva, prin aceasta el poate să-şi demoleze întreg destinul. în viaţă, uneori „intrăm în ceva" şi cu sentimentele. Numai că aceste tragedii nu prea se observă iar urmările lor nu vin imediat. Dacă omul nu ştie legile spirituale, el se aseamănă cu cel care conduce maşina fără să cunoască regulile de circulaţie. Chiar necunoscând aceste reguli, dar păstrând iubirea în suflet, în mod intuitiv se va purta ca şi cel care le ştie bine. Iubirea şi bunătatea sufletească, chiar în cazul necunoaşterii legilor spirituale, ne permit să supravieţuim pe şoseaua care se cheamă viaţă.

La consultaţie, o femeie mi-a povestit că acum cincisprezece ani i-a murit o fetiţă mică.

— Simt că nu o pot uita; ca şi cum ar fi întotdeauna alături de mine. Şi din această cauză îmi este foarte greu.

Mă uit să văd despre ce este vorba. Femeia i-a transmis fiicei absolutizarea iubirii faţă de oameni şi lume. Această greutate din sufletul mamei o chinuieşte de asemenea şi pe fată. Doresc să-i explic în cuvinte simple, obişnuite, despre toate acestea mamei, dar sunt străfulgerat de o durere în tâmplă. Sufletul copilului ei mă contactează şi doreşte să-mi transmită o anumită informaţie.

— Transmite-i că ea şi-a dorit moartea în timp ce era însăr cinată cu mine.

Privesc în timp şi văd un program puternic de autodistrugere în lunile a cincia, a şasea, a şaptea şi a opta de sarcină. Acesta a fost determinat de supărările pe soţ.

— N-aţi mai vrut să trăiţi, în a doua parte a sarcinii.

— Nu. Aşa ceva n-a existat.

— Dar pe soţ v-aţi supărat?

— Da, foarte tare. El bea mult în această perioadă.

— Iată, deci. Supărările exterioare pe soţ, în interior aveau forma lipsei dorinţei de viaţă. Şi acest program, intensificat în sufletul fiicei, a dus la moartea ei. în plus asemenea trăiri emo ţionale le-aţi transmis şi altor copii.

— Da, aprobă ea dând din cap. Al doilea copil al meu a fost lovit de o maşină şi doar printr-o minune a rămas în viaţă.

— Purificaţi-vă sufletul, mă adresez eu femeii, şi rugaţi-vă pentru urmaşii născuţi, nenăscuţi şi decedaţi. Apropo, fetei dumneavoastră îi este hărăzit să se nască din nou peste câţiva ani. Şi problemele ei viitoare de sănătate, după naştere, se pot răsfrânge şi împotriva dumneavoastră. Cu cât veţi purifica sufletul fiicei dumneavoastră prin revizuirea întregii vieţi, iar în locul supărărilor veţi încerca sentimentul iubirii, cu atât ei îi va veni mai uşor să se pregătească pentru viitoarea naştere.

— Cartea dumneavoastră, a doua, mi-a produs o impresie apăsătoare, mi se plânge una dintre paciente. O senzaţie de deznădejde. Doar nu îţi poţi petrece întreaga viaţă în pocăinţă. Un om normal nu poate trăi fără supărări, oricât şi le-ar reprima. Şi apoi eu i-am iertat pe toţi de toate, iar

dumneavoastră spuneţi că în interiorul meu sunt foarte multe supărări.

— Eu văd ceea ce dumneavoastră nu vedeţi, şi credeţi-mă, sufletul este mult mai greu de purificat decât conştiinţa. Cine spune că nu-i voie să te superi? Dealtfel supărarea nici nu trebuie reprimată. Doar că, indiferent de supărarea care ar fi la exterior, în interior trebuie să fie întotdeauna iubire. în adâncul sufletului fiecărui om, există un Dumnezeu, şi noi trebuie să-1 iubim întotdeauna. Iar pocăinţa este numai primul pas. Iazul secat trebuie mai întâi curăţat de noroi, şi numai după aceea umplut cu apă curată. Pe când dumneavoastră vă gândiţi numai la noroi Asta nu se poate .

— Bine, atunci spuneţi-mi cum pot trăi fără pretenţii faţă de oamenii din jur, dacă aceste pretenţii se ivesc tot timpul.
în primul rând trebuie să vă convingeţi în permanenţă sufletul prin gânduri, cuvinte, emoţii, că iubirea pentru Dumnezeu este fericirea supremă. De nouăzeci de ori o să spuneţi „da" şi doar o singură dată „nu" şi puteţi lua totul de la capăt. în legătură cu pretenţiile, înaintea pretenţiei apare teama de a pierde ceva. Fiecare om este ştiut de Dumnezeu şi comportarea fiecăruia trebuie să vă apropie de Dumnezeu, indiferent dacă vă place sau nu vă place această comportare, încercaţi să trăiţi cu senzaţia că orice om apropiat vă poate trăda în orice secundă, vă poate jignii, se poate certa cu dumneavoastră sau poate muri. La început o să vă fie greu, dar după aceea, iubirea va rămâne iar pretenţiile vor dispărea.

Ii explic unui tânăr care a venit la mine la consultaţie că, complexul lui de inferioritate este rezultatul complexului lui interior de superioritate. Sufletul îi este ancorat în perfecţiune, în abilitatea de a manevra destinul. Prezintă o imensă trufie internă şi dispreţ faţă de oameni. De aceea oamenii îl umilesc şi totul îi merge anapoda.

— Dar se poate, pe lângă rugăciune, să postesc şi să flă mânzesc?

— Desigur. Ieşirea din ritmul comunicării, respiraţia spe cială şi alimentaţia limitată ajută foarte mult.

După un timp el a apărut din nou şi a început să povestească:

— De îndată ce am început să flămânzesc mi s-a îmbu nătăţit brusc memoria şi aptitudinile. Am înţeles că mi s-a micşorat ataşamentul, şi de aceea m-am simţit mai bine. Au

început să curgă ofertele avantajoase de muncă. Am întinerit cu şase-opt ani. După un anumit timp am renunţat la înfometare. Ofertele de serviciu au încetat imediat, iar atitudinea celor din jur faţă de mine, în loc de neutră, a devenit din nou dispreţuitoare. Am observat un fapt interesant. Am început să-mi dispreţuiesc vecinul în forul meu interior. După o jumătate de oră, acesta a intrat la mine în cameră şi a început scandalul pentru un motiv prostesc.

— Reiese, că dispreţul apare înainte ca noi să fim umiliţi; după umilire, el ori dispare, ori se întăreşte, afectând apoi caracterul sau sănătatea.

— Trec acum la ceea ce este cel mai important, continuă tânărul. Aveam nevoie să-mi găsesc un serviciu şi de aceea am recurs din nou la înfometare. De data asta însă, totul a decurs altfel. în primul rând nu m-a sunat nimeni în legătură cu serviciul şi nu mi-a propus nimeni nimic. în al doilea rând au început durerile fizice. în al treilea rând, am îmbătrânit cu vreo zece ani. Când m-au văzut cunoştinţele mele, au fost uimite. Am înţeles că am încălcat ceva grav.

îi cercetez biocâmpul înainte de înfometare şi după aceasta şi încep să înţeleg despre ce este vorba. Era absolutizarea perfecţiunii şi a destinului favorabil. In perioada primei înfometări erau blocate amândouă. în al doilea caz, înfometarea a eliminat ataşamentul de perfecţiune, dar a intensificat absolutizarea destinului favorabil. Acest lucru se cheamă „să bagi tot noroiul cât mai adânc în interior". După un astfel de principiu se produce acţiunea multor medicamente. în primul caz, înfometarea era o treaptă către Dumnezeu, iar în al doilea, o treaptă către propria bunăstare. Iată de ce religiile mondiale recomandă cu insistenţă rugăciunile în timpul posturilor. Dacă omul însă se roagă numai pentru a se însănătoşi, atunci ţelul rugăciunii devine corpul fizic, nu comunicarea cu Dumnezeu prin intermediul iubirii care creşte în suflet. Rugăciunea îl poate ajuta cu adevărat pe cel care înţelege că prin rugăciune şi prin păstrarea iubirii în suflet, el dobândeşte fericirea supremă, indiferent dacă obţine sau nu sănătatea fizică.

Din Nijni Novgorod mă sună un pacient care are probleme de ordin psihic.

— Nu m-am simţit cu nimic mai bine, dimpotrivă, starea mea s-a înrăutăţit.

— V-am spus că aveţi ataşament faţă de aptitudini şi de intelect? V-am spus că este stratul superior, iar la baza lui stă ataşamentul de perfecţiune?

— Da. Mi-aţi spus.

— Ataşamentul dumneavoastră de perfecţiune nu numai că nu a dispărut, ci s-a mărit. Nu acţionaţi asupra dumneavoastră înşivă.

— Drept să vă spun, acum nu-mi prea arde de aşa ceva, răspunde pacientul. Mai bine spuneţi-mi dacă mi se va schimba situaţia financiară. Mica noastră firmă este în pragul falimentului şi multe depind de mine. Pentru mine acum acesta-i lucrul cel mai important. Spuneţi-mi ce trebuie să fac pentru a corecta situaţia financiară?

— Nu mai pot eu de situaţia dumneavoastră financiară. Pentru mine este mai important să vă salvez sufletul. Struc turile câmpului dumneavoastră sunt deformate ajungând la nivelul mortal. Dacă vă veţi frământa astfel în continuare pentru bani, veţi muri. Ataşamentul dumneavoastră faţă de perfecţiune este atât de mare, încât ar fi trebuit să fiţi umilit pe toată linia. Pentru dumneavoastră bunăstarea financiară este în primul rând o dovadă a propriei perfecţiuni. Dacă dumneavoastră începeţi să regretaţi, să vă fie frică, să intraţi în depresie - adică pierdeţi dorinţa interioară de a trăi - înseamnă că nu puteţi accepta umilinţe în cazul perfecţiunii. Banii trebuie să-i câştigi, dar nu să te gândeşti tot timpul la ei. Acum sunteţi tratat prin intermediul lipsei banilor. Dacă nu puteţi să acceptaţi acest tratament, veţi fi tratat prin intermediul tulburărilor psihice. Dacă veţi continua să fiţi amărât, veţi muri. M-aţi înţeles?

— Am înţeles, răspunde pacientul.

Judecând după starea câmpului lui, el înţelesese într-adevăr. Acum sunt liniştit pentru el.

Am avut un caz interesant în timpul unei consultaţii în Israel. Mi s-a adresat un bărbat cu oarecari probleme. La nivelul fizic nu era nimic deosebit. însă când i-am privit tabloul karmic m-am speriat. In câmpul lui se întindea ca un lanţ şirul viitoarelor morţi. Agresivitatea subconştientă faţă de oameni era de câteva mii de unităţi. în cazul unei asemenea agresivităţi eu văd un bolnav incurabil sau un muribund. Programul era atât de extins

încât n-a reuşit să-1 doboare încă la nivel fizic, şi va ieşi la suprafaţă peste vreo cinci ani, dar atunci va fi prea târziu.

— Prezentaţi un program imens de agresivitate împotriva poporului evreu, blamare a acestuia şi dispreţ. Pacientul este uimit.

— Iertaţi-mă, dar nu aveţi dreptate absolut de loc. Eu în sumi sunt evreu emigrant. Locuiesc aici de câţiva ani şi îmi place aici.

îi cercetez iar câmpul şi din nou văd în el o puternică agresivitate împotriva unor mari grupuri de oameni. Probabil că este o agresivitate determinată. Trebuie să văd ce se ascunde sub ea. Mă concentrez şi pătrund în straturile karmice unul după altul. Acum tabloul se limpezeşte. înainte de asta a fost dispreţ şi blamare pentru mari grupuri de oameni în Germania şi în Uniunea Sovietică. Pacientul continuă să se mire.

— N-am dispreţuit niciodată pe nimeni. Singura excepţie a fost fascismul.

— Dar fascismul este o variantă a socialismului. Probabil aţi avut momente când aţi nutrit dispreţ şi faţă de socialism.

încetul cu încetul bărbatul îşi aminteşte.

— Da, au fost.

Totul devine clar.

— Acum vă explic pe scurt toată schema, îi spun eu lui. Dacă eu îmi fac idol din cineva şi mă închin lui şi mi-1 proclam ţel, sufletul meu se ataşează de el şi cea mai mică atitudine nedreaptă generează o durere sălbatică, supărare şi blamare. Toate acestea se acumulează şi în final, sufletul şi conştiinţa îi întorc spatele idolului şi încep să-1 dispreţuiască. Orice agresivitate ne ataşează de ceva. Cu cât femeia dispre ţuieşte şi blamează mai mult pe cei care i-au jignit soţul, cu atât mai mult ea îl transformă în idol şi, în cele din urmă, se va supăra pe el. Ani de-a rândul aţi condamnat în suflet pe fascişti, comunişti ş.a.m.d. De aceea poporul evreu a devenit pentru dumneavoastră un idol absolut. Acum nu bănuiţi nimic, dar în profunzimea sufletului dumneavoastră cresc pretenţiile, de data aceasta, faţă de propriul popor. Toate astea s-ar putea să nu se ridice până la straturile superioare ale conştiinţei, dar după câtăva vreme riscaţi să vă îmbolnăviţi grav de o boală incurabilă. Pentru a nu încerca dispreţul interior faţă de propriul popor, nu trebuie să dispreţuiţi alte popoare.

- Şi ce atitudine ar trebui să am faţă de fascism?
- I-aţi dispreţuit pe fascişti. Dar orice fascist este promotorul unei anumite ideologii. La baza acestei ideologii stau anumite idei. Ideologia fascistă le dădea posibilitatea unora să fie fericiţi pe seama altora. Pentru a-i face pe toţi fericiţi trebuia distrusă o mică parte dintre aceia care se opuneau acestei fericiri. Ţelul suprem şi raţiunea vieţii erau asigurarea raiului pe pământ. Dar aceste idei existau de multă vreme. Amintiţi-vă de Sparta antică. Ele există şi în prezent. Se schimbă doar purtătorii lor. Periodic vor apărea mari grupuri de oameni care vor considera că principala condiţie pentru atingerea fericirii este uciderea celor care gândesc intr-un alt mod, şi că ideea fericirii poate fi realizată prin orice fel de mijloace. Ce se întâmplă cu omenirea, care înainte absolutiza valorile pământeşti iar acum le absolutizează pe cele spirituale? Iar războaiele provocate de idei sunt mult mai crude decât cele pentru o bucată de pâine. Totul este însă determinat de Dumnezeu şi nu întâmplător omenirea a ajuns într-o asemenea situaţie. Nivelul spiritual al omenirii a crescut, şi s-a ajuns la o asemenea limită încât se poate trece peste ea numai cu ajutorul unei mai mari iubiri pentru Dumnezeu. Iubirea îi salvează pe toţi iar pretenţiile îi îneacă. Vă amintiţi pilda în care Dumnezeu a distrus un oraş cu păcătoşi? Dacă acolo s-ar fi aflat măcar câţiva sfinţi, El ar fi păstrat oraşul. Pentru fiecare grupare de oameni există lideri spirituali, care pot să nici nu ştie de acest lucru. Şi dacă sfinţii vor începe să dispreţuiască şi să blameze, atunci şansele de supravieţuire ale oamenilor aflaţi în legătură cu ei scad brusc. Acum, starea interioară a fiecărui om luat în parte poate să influenţeze destinul întregii omeniri. Acea egalitate şi fraternitate, la care visau oamenii, va veni destul de repede. Deja în prezent, un singur om poate distruge grupuri mari de oameni. în curând va veni timpul când un singur om va putea distruge întreaga omenire, şi pentru a supravieţui va trebui să ne amintim de lucruri ca: pedagogie, educarea moralităţii şi iubirii la copiii noştri.

Dau consultaţii într-o cameră nu prea mare. în faţa mea pe masă sunt foi de hârtie. în partea dreaptă este un mic dulăpior pe care se găsesc câteva cutii cu suc. în partea stângă este o fereastră prin care se vede o întinsă plajă scăldată în soare, iar mai departe, până la orizont Marea Mediterană. Locul se cheamă Bat-Iam. Mă uit la pacientul care stă în faţa mea şi mă gândesc la faptul că, aici, în Israel, am mai descoperit o verigă importantă. Există aşadar Universul cu cele trei sisteme de valori: telurice, în legătură cu materia, spirituale, legate de spaţiu, şi valori ale iubirii faţă de oameni şi faţă de lume, legată de timp. Există o forţă care creează universul nostru. în mijloacele noastre de percepţie ea este reprezentată de conşti-inţă, creaţie, procreare. Există o forţă distrugătoare a universului nostru. Aceasta este percepută de noi ca putere, mărire, perfecţiune. Există o forţă de stabilitate pe care o percepem ca încredere în oameni, în lumea înconjurătoare şi credinţă în Dumnezeu.

Am crezut că în aceste trei componente nu mai există spaţiu, timp şi materie. Apoi am înţeles că există, dar acolo ele sunt cu totul altfel. Destul de recent am descoperit o nouă structură. De sute de ori am încercat să înţeleg ce reprezintă ea, să o văd în diferitele situaţii ale pacienţilor. încetul cu încetul a început să se contureze un nou model. Eu l-am numit suprema menire divină". în el intrau toate structurile enumerate mai sus, dar prioritară era cea care se numeşte „mărire şi perfecţiune". După aceea am descoperit o structură analogă, cu prioritate în creaţie şi procreare. Ele s-au conturat ca două contrarii. Una care creează totul, cealaltă care dirijează totul. Conform logicii, ar fi trebuit să existe şi o a treia, de revenire la Dumnezeu, însă nu am putut să o descopăr.

înainte de plecarea mea în Israel, m-a sunat un cunoscut.

— N-ai putea să-mi vezi câmpul? Mi s-a îmbolnăvit fata şi am plecat la ea. Pe şoseaua înzăpezită am derapat şi am ajuns pe sensul opus. Prin ce minune am scăpat cu viaţă şi cum a rămas maşina neatinsă, nu pot pricepe nici acum.

— Fiica ta are un puternic ataşament faţă de ceea ce eu numesc „menire divină", pentru un destin deosebit. Are o aroganţă interioară; cauza: se simte diferită de toţi, aleasă. Acest lucru se tratează prin distrugerea destinului. Tu ai o problemă asemănătoare. Mergeai spre fată gândindu-te la ea şi

programele voastre au intrat în rezonanţă. Te-a salvat faptul că ai rezolvat-o cu aroganţa interioară faţă de oameni şi că nu te-ai supărat în mod deosebit pe destin. Altfel putea fi mai rău.
La poporul israelian am observat două ataşamente puternice. Primul era absolutizarea menirii sale, a destinului său. Absolutizarea iubirii faţă de lume, faţă de creaţie, se tratează printr-o atitudine dură şi inechitabilă din partea lumii înconjurătoare. Absolutizarea menirii superioare, se tratează prin degradarea destinului şi prin lovituri pe linia acestuia. Incapacitatea de a păstra iubirea când sunt înjosite aceste valori supreme, generează destul de multe probleme. Când le explicam acest lucru oamenilor, absolutizarea creaţiei, a iubirii faţă de lume, dispărea destul de repede. Dar cu destinul era mai greu. Simţeam că trebuie să găsesc cuvintele şi noţiunile corecte şi, în cele din urmă, le-am găsit. Când omul simte că are o anumită menire, un anumit destin, e ca şi cum l-ar ghida Dumnezeu. Este conştientizarea contactului cu Dumnezeu şi cu cât este mai puternic acest contact, cu atât mai multe aptitudini creative primim, cu atât avem mai multă forţă şi perfecţiune. Nivelul acestui contact este diferit de la un om, la altul. El depinde de caracterul omului, de comportamentul şi concepţia lui despre lume. In interiorul fiecăruia dintre noi, contactul cu Dumnezeu este absolut la fel, nu există diferenţe în această privinţă şi noi toţi suntem egali. La exterior însă, dimpotrivă, contactul este diferit. El este în legătură cu conştiinţa noastră, cu iluziile. întrucât contactul superficial este diferit, el reprezintă o valoare omenească şi ne putem ataşa de ea la fel cum ne ataşăm şi de alte valori. înseamnă că începem să-i dispreţuim pe aceia la care acest contact este mai mic. Deci, periodic noi trebuie să pierdem şi aceste valori. Acest lucru se realizează prin intermediul unei deteriorări neaşteptate şi inechitabile a destinului. Apare senzaţia că Dumnezeu şi-a întors faţa de la noi şi ne-a uitat. Atunci, trebuie să-1 căutăm pe Dumnezeu nu la exterior, nu în conştiinţă, ci în interior, în sentimentul iubirii care nu depinde de nimic. Şi atunci, se demolează vechiul contact şi apare unul nou, de proporţii mai mari. De aceea ştiinţa de a păstra iubirea şi de a nu veni cu pretenţii faţă de destin şi de Dumnezeu,-atunci când se abat în mod nedrept asupra noastră nenorociri şi când ne este înjosit tot ce avem mai sfânt,- este ştiinţa de a face încă un pas spre

Dumnezeu, un pas către fericirea supremă. Căzut pe gânduri mă uit pe fereastra care dă spre plajă. Nu se ştie de unde, pe malul mării vine în galop, pe un cal nu prea mare, un băiat. Tabloul are în el ceva fantastic. O senzaţie de ireal. Sunt acel spaţiu şi timp în care am existat până nu demult şi care au dispărut.

O tânără femeie care stă în faţa mea începe să spună ceva iar eu îmi desprind cu greu privirea de pe nisipul scăldat în soare şi de pe marea agitată. Femeia scoate un ziar care se editează în Israel.

— Aici este o notiţă, spune ea. Ziarul a apărut în februarie. Aici scrie la fel ca şi în cartea dumneavoastră. Scriaţi că deasupra Antarcticii există o zonă de trecere în alte lumi şi că, prin ea, sufletul vine pe pământ.

— îmi amintesc, desigur, confirm eu ridicând din umeri.

— Şi cum aţi descoperit-o?

N-a fost nimic complicat în acest fapt, îi răspund eu.
Dacă de undeva vine agresivitate, încerc să identific din ce parte a Pământului şi din ce lume vine ea. Aşa îmi vine mai uşor să mă orientez. Dacă am un program negativ profund, atunci îmi cercetez nu numai trecutul meu, dar şi trecutul acelui grup cu care ar putea fi în legătură acest program. Programele de mari dimensiuni care privesc întreaga omenire, legate de evenimente ale trecutului, le-am descoperit nu pe pământ, ci în spaţiul de deasupra Antarcticii. Ulterior, când am început să studiez mai în detaliu acest spaţiu, am ajuns la concluzii neaşteptate.

— Eu mă duc acum să mă rog, spune femeia, iar dumneavoastră citiţi această notă.

încep să fac cunoştinţă cu textul. Este foarte interesant. Ziarul se numeşte „Ecoul" şi informaţia publicată în el nu ştiu dacă a fost verificată: nu demult o cercetătoare americană, care locuieşte la Washington, a făcut o declaraţie în faţa ziariştilor. In august 1994 o expediţie americano-britanică a făcut cercetări în Antarctica. Pe cer, deasupra Polului Sud, savanţii au observat o stranie mişcare a aerului, cu toate că vântul nu bătea. Era un soare strălucitor, iar ciclonul nu dispărea. A fost lansat un aerostat cu tot felul de senzori. A fost legat cu o coardă lungă. Când aerostatul a ajuns în centrul ciclonului, a dispărut dintr-o dată. Dacă n-ar fi fost frânghia care continua să

se bălăngăne pe cer, nimeni n-ar fi înţeles nimic. Când au tras de frânghie, aerostatul a reapărut. Specialiştii au început să cerceteze aparatele şi au fost şocaţi. Toţi senzorii de măsurare a timpului indicau august 1964. însemna că aerostatul a zburat în trecutul Pământului. Acum, de această problemă se ocupă serviciile militare speciale. Dacă totul este adevărat, atunci pătrunderea în această zonă poate avea pentru omenire consecinţe neprevăzute. Problema mă interesează şi desenez modelul temporal al Pământului. Trecutul, prezentul, viitorul se află în centrul lui. Din centru pleacă canalele temporale şi ies la suprafaţa Pământului, corespunzător diferenţelor trecerii timpului. Deasupra Antarcticii există ieşirea către viitor, dar cea mai mare parte a câmpului temporal este orientată spre trecut. Zona Americii de Nord este prezentul. Viitorul se află deasupra Polului Nord, dar, din punct de vedere al spaţiului, el este închis şi iese, nu se ştie din ce cauză, în Orient, în Asia. După câtăva vreme, pacienta se întoarce şi dezbatem această temă. La un moment dat, ea îmi pune următoarea întrebare:

— în cărţile dumneavoastră niciodată n-aţi scris despre Shambala, deşi despre ea au vorbit sute şi mii de oameni instruiţi. Spuneţi-mi, există ea într-adevăr sau nu?

— Cred că se poate spune şi da şi nu, îi răspund eu.

Femeia se uită la mine cu mirare. îi arăt o foaie de hârtie pe care este desenat globul pământesc.

— Iată spaţiul de deasupra Antarcticii. Aici este localizat, în principal, trecutul. Vedeţi America de Nord, aici este pre zentul cu tendinţe spre trecut. Vedeţi Europa centrală şi o parte a Asiei. Aici este prezentul cu tendinţe spre viitor, iar zona viitorului este deasupra Himalayei. Se pare că ea este acea Shambala despre care aminteau toţi. Omul care trăieşte în zona contactului cu viitorul poate să-şi descopere aptitudinile şi posibilităţile de clarvăzător mult mai devreme decât în alte zone ale Pământului. Judecând după toate aparenţele, în aceste locuri a fost o deversare a informaţiei din viitor, şi ceea ce noi numim „farfurii zburătoare" puteau apărea din această zonă. De aceea nu este exclus ca pătrunderea în trecut, prin respectarea unor reguli rigide, să fie posibilă.

Am decis să verific încă un model. în cartea a doua scriam că omul se găseşte în trei puncte ale timpului. Dacă toate aceste trei puncte sunt aruncate în trecut, urmează o boală grea sau

moartea. Cu alte cuvinte, dacă orientarea energiei temporale a omului este mai puternică în trecut decât în prezent, acest lucru poate duce la boală şi moarte. Am decis să cercetez punctele temporale ale Pământului, ca pe un obiect. Cu două mii de ani în urmă, un punct era situat în prezent, unul în trecut, unul în viitor. în 1990 toate trei punctele se situau în trecut. Aspiraţia spre viitor în urmă cu două mii de ani reprezenta 40 de unităţi, spre trecut 3 unităţi. Asta însemna dezvoltare. în 1920 viitorul marca 5 unităţi, trecutul 25. în 1990, în planul fin aveau loc puternice procese de degradare. In prezent, există o tendinţă mereu crescândă spre ameliorare şi, în acelaşi timp, spre distrugere. Altfel spus, în planul fin lumea se leagănă la limita dintre viaţă şi moarte. Dacă se va închide orientarea către viitor, atunci cu toată omenirea se va întâmpla acelaşi lucru care se întâmplă cu un singur om ce şi-a ucis în el iubirea. în viitor ne vom reuni tot mai mult cu Dumnezeu. Asta înseamnă că nivelul iubirii în sufletele noastre va creşte. în trecut el era tot mai mic. Dacă iubirea din interiorul omenirii va depăşi limita inferioară, periculoasă, atunci poate pieri nu numai omenirea ci şi întreg Pământul. E uimitor cum se leagă toate între ele. Oamenii nu-şi pot ierta unul altuia jignirile, iar Pământul, din această cauză trebuie să piară.

VIITORUL

înainte de a pleca în Israel, am descoperit încă o structură superioară, care era situată deasupra celor două anterioare şi le unea. Eu am numit-o „momentele superioare ale iubirii şi încrederii". înjosirea senti-mentelor legată de această entitate, avea loc atunci când omul iubit jignea manifestările superioare ale iubirii, credinţei şi speranţei. Am încercat de multe ori diverse modele care ar fi putut să reflecte calitatea acestei entităţi. Am obţinut ceva straniu: structura întoarcerii la Dumnezeu. Fiind încă la Peterburg, umblam mult pe străzile înzăpezite şi cheiurile Nevei, dar nu am reuşit să-i găsesc o denumire. Nu-mi rămânea decât să-mi fac, ca întotdeauna, ordine în propriul biocâmp. Şi tot mai des veneau în prim plan, programe legate de greşelile omenirii în viitor. Deodată mi s-a luminat totul: structura întoarcerii la Dumnezeu este tot ceea ce a fost creat de Dumnezeu, numai că în viitor. A pune această structură mai presus de Dumnezeu, este mult mai

uşor decât în cazul altor valori, şi acest ataşament se vindecă prin trădarea şi înjosirea sentimentelor superioare, nu numai în trecut ci şi în viitor. De viitor depindem mult mai mult decât de prezent. De aceea şi viitorul trebuie să se distrugă periodic, pentru că astfel vom fi mai aproape de Dumnezeu în conştiinţa noastră, iar în sufletul nostru El este prezent acum şi întotdeauna. Orice idee trebuie verificată prin fapte şi, în curând, eu le voi avea.

După revenirea la Peterburg, am observat că senzaţiile mele au început să se tocească. încetul cu încetul, ca o vlagă preţioasă, îmi dispărea dorinţa de a trăi şi de a mă bucura. Era exact ceea ce le explicam tuturor pacienţilor: un program de autodistrugere, în creştere, care duce adeseori la diminuarea fondului emoţional. Am simţit din nou mirosul morţii care se apropia. La nivelurile fizic şi karmic, câmpul era mai mult sau mai puţin stabil. Mi-am verificat toate punctele temporale şi am observat că toate erau dislocate în trecut. Aspiraţia către viitor era minus 20, tendinţa spre trecut plus 60. Era cam de trei ori mai mare decât nivelul letal. O asemenea senzaţie apare uneori la oameni: omului îi merge totul bine, se simte minunat, dar el ştie că în curând va muri şi nimeni nu-l poate ajuta. Pur şi simplu el nu figurează în viitor.

Aveam în cabinet o statuetă rituală pe care cineva, cândva, a adus-o din Mexic şi mi-a dăruit-o. Aparţinea culturii aztece. Această statuetă mereu cădea şi nu ştiu de ce întotdeauna îmi venea s-o pun cu faţa în jos, cu toate că am diagnosticat-o şi ea nu determina practic nici un fel de agresivitate subconştientă. în ea era codat un singur program, o orientare crescută spre viitor, idolatria viitorului. „Asta este de înţeles", mă gândeam eu. Pentru azteci, veniţi de pe alte planete, din alte lumi sau din" viitor, oamenii erau întruchiparea forţei, puterii, măririi, iubirii şi frumuseţii. Şi cu cât era mai puternic acest contact, cu atât el se răsfrângea mai favorabil asupra aztecilor. Ei au început să se închine viitorului, timpului. în toate statuetele rituale s-a fixat această orientare, dar omul care se închina viitorului trebuia să-1 piardă. De aceea aztecii şi mayaşii n-au avut viitor. Posesorul unei asemenea statuete închidea viitorul, şi pe el de asemenea. Cu cât mai multă satisfacţie ar fi privit omul această statuetă rituală, cu atât mai puţine şanse îi rămâneau pentru viitor. Acum am înţeles de ce aveam o atitudine atât de stranie faţă de

ea. Chiar şi bioenergia cabinetului a devenit greoaie, incomodă. Şi numai după ce am înţeles şi am simţit toate astea, parametrii mei temporali s-au ameliorat şi bioenergia cabinetului s-a refăcut.

Nu demult am discutat cu un fost pacient de-al meu.

— Pot apărea peste câţiva ani probleme pe linia destinului, iar fiica dumneavoastră s-ar putea să nu aibă copii. Cauza - o imensă trufie. La baza trufiei stă absolutizarea perfecţiunii, a destinului favorabil, adică realizarea tuturor dorinţelor şi controlul situaţiei pe plan strategic, inclusiv controlul viitorului. Peste doi ani se va decide problema în planul fin, dacă fiica dumneavoastră va avea sau nu copii. Din patru copii care ar trebui să piară, unul trebuie să supravieţuiască. El va fi purificat prin transferarea karmei negative asupra bunicului, adică asupra dumneavoastră.

Pacientul cade pe gânduri apoi începe să vorbească:

— în ultimul timp am început să mă interesez de astrologie. Ea poate să prezică în mod sigur dacă se va îmbolnăvi sau nu omul, dacă va muri, inclusiv ziua şi ora. Iar prognoza mea astrologică nu corespunde cu a dumneavoastră.

— Tot ce se poate, îi răspund. Eu văd ceea ce poate fi schimbat şi prognozez, nu prezic. în ceea ce priveşte astrologia nu aveţi întru totul dreptate. Nici un astrolog, se pare, nu va putea da o informaţie mai precisă de 60-70%. Uneori prezi cerile se adeveresc cu o precizie până la oră, iar uneori ele nu se confirmă deloc. De pildă un om trebuia să trăiască, însă moare pe neaşteptate. Sau viceversa.

El mă priveşte cu neîncredere şi clatină din cap.

— Mi se pare totuşi că astrologia dă o prognoză mai adevărată decât dumneavoastră.

Ridic din umeri.

— Acum doi ani, când am consultat-o pe soţia dumnea voastră, avea un început de cancer uterin şi m-aţi căutat în legătură cu sănătatea ei, înţelegând că situaţia este serioasă. Acum totul este normal la ea. Cum credeţi, acest lucru făcea parte din prognoza astrologică sau nu?

Partenerul meu de dialog cade pe gânduri, dar se vede cât de colo că îi este greu să accepte cele spuse de mine.

— Bine, zic eu, puteţi să uitaţi de prognozele mele, însă pentru orice eventualitate nu vă faceţi planuri ferme pentru

viitor, nu vă supăraţi prea tare din cauza neplăcerilor şi a insucceselor şi nu regretaţi trecutul. Cred că acest lucru îl puteţi face. Măcar atât. După această discuţie mi-am reamintit cum lucram cu prognozele pentru viitor. Am o rudă îndepărtată care ghiceşte extraordinar în cafea. Am rugat-o să-mi ghicească şi mie şi, după prima ceaşcă, a exclamat plină de mirare:

— Ascultă, tu n-ai viitor.

— Cum adică ? am sărit eu.

— Uite aşa. Tu ţi-1 creezi singur. Un viitor ferm nu ai.

— Hai să încercăm totuşi să aflăm măcar câte ceva, mă rog eu de ea.

Mai facem o cafea şi o turnăm în ceşti. In timp ce beam cafeaua, mi-am amintit o întâmplare interesantă. Odată m-am nimerit în compania unei femei care, privind în zaţul din ceaşcă, povestea ce i s-a întâmplat fiecăruia, ce boli are şi ce i se va întâmpla în viitor. Toţi eram şocaţi. Mie n-a apucat să-mi ghicească. Eram atât de curios, încât am venit la ea a doua zi şi am rugat-o să-mi ghicească. Când a încercat să vadă ce se va întâmpla, a apucat-o o cumplită durere de cap. Am decis să repetăm procedura, dar, de fiecare dată când încerca să-mi vadă viitorul, se repetau durerile de cap. La a paisprezecea sau a cincisprezecea ceaşcă am înţeles că n-o să iasă nimic şi am renunţat.

— Ascultă, dacă nu poţi să obţii singură informaţia, o sfătuiesc eu pe ruda mea, mai conectează încă o sursă. îmi spuneai că aptitudinile tale de clarvăzătoare ţi-au apărut după ce ţi-a murit bunica şi că, la început, ea îţi dădea informaţii despre viitor. Comunică cu ea. Poate ea va reuşi să-ţi spună ceva.

Tânăra femeie se aşează şi închide ochii. Apoi începe să povestească:

— Aici nu-i numai bunica mea ci şi dublul tău din lumea de dincolo de mormânt. Acum ei stabilesc cine să dea informaţia. Aşa, dublul a plecat. Acum bunica îmi va spune ce se va întâmpla în viitoarele două - trei luni.

Tot ce mi-a spus s-a confirmat în totalitate. După câteva luni am revăzut-o pe ruda mea şi m-am gândit să fac un experiment.

— Hai să facem aşa, i-am spus. Eu te ajut să intri în viitorul meu iar tu spune-mi tot ce ai să vezi.

Ea se uită concentrată în ceaşca de cafea şi începe să povestească.

— Acum aşteaptă câteva minute, îi spun eu.

Tot ceea ce putea să se întâmple este în legătură cu anumite încălcări. încep să mă rog şi să mă purific. Insă în prezicerea ei era vorba de încă un om care trebuia să moară. Mă rog şi pentru el şi văd că structurile câmpului lui se ameliorează.

— Iţi aminteşti ce spuneai, mă adresez eu rudei mele?

— Desigur, răspunde ea.

Eu îi dau aceeaşi ceaşcă.

— Uită-te, cum este acum?

Tânăra femeie este uimită. Se uită încă o dată şi încă o dată la desenul format de zaţul cafelei iar apoi mă priveşte cu nedumerire.

— Ascultă, dar acum totul s-a schimbat! Şi omul acela des pre care spuneam că va muri peste câteva luni, acum, judecând după desen, va trăi.

— Dar, desenul din ceaşca de cafea nu s-a schimbat.

— Da, răspunde buimăcită, dar s-a schimbat viitorul.

Problema este că zaţul este doar un mijloc, un prilej pentru strângerea informaţiei. Totul depinde de cel care o strânge.

— Apropo - îi spun eu rudei mele - ţie ţi-ai ghicit? Biocâm-pul tău nu este prea grozav.

— Am vrut - recunoaşte ea - să te rog să mă consulţi. în copilărie m-a lovit o maşină şi m-au adunat bucată cu bucată. Am supravieţuit printr-o minune. De atunci am o boală gravă de rinichi şi nu ştiu cât mi-a mai rămas. Nu demult am fost la o babă care se pricepe la vindecat şi mi-a spus că nu are cum să mă ajute, că la mine totul este foarte râu. Spunea că ar fi în Abhazia o babă foarte puternică. Blestemul care planează asupra mea îl poate anula numai ea. Am făcut un efort şi peste câteva zile am plecat la Gagra. Oamenii mi-au explicat cum să ajung la casa unde puteam să fiu salvată. Am căutat acea casă o jumătate de zi, dar nu am găsit-o şi m-am întors acasă. Am mai fost de două ori acolo însă fără nici un fel de rezultat. Am înţeles că ceva mă abate de la drum. Probabil că blestemul este într-adevăr foarte puternic. Dar viaţa este un lucru impre

vizibil. M-a ajutat întâmplarea. Am cunoscut o femeie, o puternică bioenergeticiană. Când mişca mâinile, parcă mă clătinam pur şi simplu. M-am dus din nou acolo pentru a patra oară, de data asta împreună cu ea. Acum, datorită ei am găsit drumul. Am intrat în curtea casei. Acolo era multă lume care aştepta apariţia vindecătoarei. Aceasta a ieşit şi a început să-i cerceteze pe toţi în tăcere. Apoi s-a apropiat de mine şi a spus:

— Ai moartea în spate. Pe tine nici nu am să te tratez. Pleacă! Şi iată acum, îşi încheie povestea ruda mea, sunt nevoită să stau şi să aştept moartea şi -după câte mi s-a spus - n-ar trebui să aştept mult.

Problema este că, am început eu să-i explic, nu poţi fi vindecată dintr-un motiv simplu. Ceea ce babele văd a fi blestem, în realitate este o trufie incomensurabilă. în vieţile anterioare ai avut nişte aptitudini extraordinare, un înalt nivel de perfecţiune, un destin fericit şi posibilitatea de a vedea şi simţi viitorul. Fără să-ţi dai seama, toate acestea au devenit pentru tine ţel şi nu mijloc. Caracterul tău a devenit trufaş. Ai început „să calci în picioare" şi să dispreţuieşti oamenii imperfecţi. Pentru tine, era o încântare posibilitatea de a impune altora voinţa ta şi a dispune de destinul oamenilor. Era imposibil pentru tine să suporţi o situaţie traumatizantă, umilitoare. In această viaţă ai venit cu acelaşi caracter. Blocarea dorinţei de a călca în picioare şi de a supune întreaga lume a început din copilărie. De aceea nu poţi fi salvată dacă nu te vei schimba. învaţă să te umileşti şi să faci concesii, păstrând în acelaşi timp bunătatea sufletească. Ar fi mai bine să renunţi la ghicit. Acest lucru te ataşează de aptitudini, perfecţiune, viziunea viitorului. Mulţumeşte-i lui Dumnezeu pentru toate neplăcerile pe linia destinului şi roagă-te ca suprema fericire pentru tine să fie iubirea pentru Dumnezeu. Ceva-ceva a înţeles.

Au trecut vreo patru ani şi rudei mele i s-a ameliorat nu numai sănătatea ci şi destinul.

La o jumătate de an după discuţia noastră, ea s-a dus din nou la prima babă. La început baba nu a recunoscut-o. Iar după aceea i-a spus plină de uimire.

— Acum ai să trăieşti mult timp. Ţi s-a modificat întreaga soartă.

Odată, la consultaţie am început să-i explic unei femei cum trebuie să se roage.

— Adresaţi-vă în gând lui Dumnezeu şi cereţi-i să vă ia dorinţa de a face din valorile omeneşti ţel şi fericire supremă.

— Mi-am notat tot ce mi-aţi spus, cu cuvintele mele. N-aţi putea să vă uitaţi?

Ea scrisese următoarele: „Doamne, te rog ca din sufletul meu să dispară dorinţa de a iubi valorile omeneşti".

Mi-au ieşit ochii din cap, când am văzut ce scrisese. La exterior textul era foarte asemănător, dar la nivelul interior avea un cu totul alt sens.

— Când citiţi rugăciuni canonice, este cu totul altceva. Nici nu trebuie să vă gândiţi la textul lor, însă eu nu sunt preot, sunt om de ştiinţă şi ca om de ştiinţă îmi dau seama că textul rugăciunii este un instrument puternic şi el trebuie să fie folosit cu exactitate şi în mod adecvat. Noi trebuie să iubim toate valorile pe care le avem în această viaţă. Dar, în fiecare secundă, trebuie să conştientizăm faptul că ele niciodată nu vor fi cele mai importante. De aceea, când vă rugaţi cu cuvin tele dumneavoastră, cereţi-i lui Dumnezeu, ceea ce poate să vă dea numai el: iubire. Toate celelalte noi trebuie să le dobân dim singuri.

Un caz tipic s-a întâmplat acum câteva zile. A venit la consultaţie o femeie din Serbia.

— Acum câteva luni fata mea a fost lovită de o maşină dar n-a murit şi am înţeles că este un avertisment şi că întâmplarea este în legătură cu mine.

Da, i-am răspuns eu. Pentru a vă ajuta fiica va trebui să faceţi ordine în interiorul dumneavoastră. Problema e foarte comună. Este vorba de aptitudini, intelect, perfecţiune. Corespunzător, ele duc la mărirea pretenţiilor faţă de lumea înconjurătoare şi în special faţă de bărbaţi. Ceea ce i-aţi transmis şi fiicei. Schimbaţi-vă atitudinea faţă de trecut şi vă veţi schimba viitorul. După şedinţe, "murdăria interioară" acumulată va dispărea mai repede. Viteza mişcării straturilor karmice poate creşte de zeci de ori. Rugându-vă şi revizuindu-vă viaţa, vă veţi purifica. Ceea ce nu veţi dovedi, se va închide prin intermediul neplăcerilor, umilinţelor, insucceselor. Şi în funcţie de modul cum veţi reuşi să depăşiţi aceste momente vi se va determina sănătatea şi soarta. Astăzi am auzit povestea unui

om. El s-a dus la Moscova şi în prima seară, ca din senin, s-a repezit la el un câine şi 1-a muşcat de mână. El nu a înţeles că era un semn şi s-a înrăit în forul său interior. Peste o săptămână, exact în acelaşi loc a fost omorât. El, la fel ca şi dumneavoastră, prezenta absolutizarea aptitudinilor şi perfecţiunii. Aptitudinile sunt în legătură cu mâinile şi agresiunea internă crescândă se blochează prin traumatismul mâinii. Dacă în momentul muşcăturii şi al umilinţei el ar fi putut păstra bunătatea sufletească, ar fi putut, ca primind această traumă, peste o săptămână să rămână în viaţă.

— Aţi văzut vreun caz când omul conştientizând toate acestea a rămas în viaţă? întreabă femeia.

— Desigur, şi am să vă dau cel mai edificator exemplu. Acum câteva luni ţineam un curs în oraşul Soci. Dimineaţa am luat micul dejun împreună cu un grup şi mi-a atras atenţia o femeie destul de simpatică şi cu un suflet bun. Eu însă, ca specialist, am
observat la ea o duritate interioară şi trufie în raport cu bărbaţii.

— Cu cât este mai talentată o femeie, i-am spus eu, cu atât îi vine mai greu să suporte umilinţele din partea unui bărbat. în asemenea cazuri ea are probleme cu copiii.

— Am copii şi, să bat în lemn, totul este în regulă.

— Slavă Domnului, i-am răspuns eu.

N-am vrut să-i diagnostichez copiii ca să nu-i creez impresia că vreau să o sperii. Ea trebuia să asiste la cursurile mele. Mi-am amintit de acest lucru şi am hotărât să verific dacă înţelege sau nu despre ce vorbesc. Am examinat-o de la distanţă şi am văzut în câmpul ei moartea, şi încă una foarte apropiată. Mi-am început cursul ca pentru ea special, cu toate că în general, cursul nu diferea prin nimic de maniera mea obişnuită de expunere. După curs n-am mai văzut-o pe acea femeie. Plecase. A doua zi trebuia să plece din oraş. Am diagnosticat-o din nou şi nu mi-am putut reprima o fluierătură de uimire. Câmpul era curat şi armonios. In acelaşi grup era şi un prieten de-al meu.

— O ţii minte pe femeia aceea? L-am întrebat eu. Mulţi oameni, după curs, dacă ei sunt pregătiţi în forul lor interior, prezintă o ameliorare cardinală a câmpurilor. în acest caz însă s-a întâmplat ceva extraordinar. îi era sortit să moară, iar acum va rămâne în viaţă. Am crezut că povestea se va termina aici, dar n-a fost aşa. A doua zi ea a plecat la aeroport împreună cu

o prietenă. în tunel maşina a fost aruncată întâi într-o parte, apoi în cealaltă, după care, maşina s-a izbit de peretele tunelului. Toţi au rămas în viaţă, mai mult, nimeni n-a avut nici măcar o zgârietură. Am înţeles că acest accident fusese fixat cu severitate dar, datorită schimbărilor profunde petre cute în forul interior al femeii, el n-a avut drept urmări, nici vătămări, nici moarte, a devenit doar un banal accident.

I-am povestit această întâmplare pacientei mele în timp ce îi cercetam biocâmpul. Se producea o ameliorare şi am decis că e timpul să închei consultaţia. Pe neaşteptate, am simţit o durere puternică în tâmplă şi am înţeles că cineva doreşte cu insistenţă să-mi transmită o anumită informaţie. Era destinul pacientei mele: „Transmite-i că va muri dacă va continua să se roage ca până acum".

— Cum vă rugaţi? am întrebat-o eu.

— Obişnuit, după cartea de rugăciuni.

— Nu, trebuie să vă rugaţi şi cu cuvintele dumneavoastră.

— Eu mă rog de asemenea ca Dumnezeu să dea iubire şi sănătate copiilor mei.

— Nu trebuie să cereţi sănătate. Ea este rezultatul iubirii. Spuneţi-mi, cum vă mai rugaţi cu cuvintele dumneavoastră?

— Pentru că sunt din Serbia, mă rog la Dumnezeu să se termine războiul din Iugoslavia.

Am verificat dacă nu cumva acest lucru reprezintă o încălcare a legii. în plan energetic subtil, dorinţa ei însemna moartea unor grupuri mari de oameni.

— Rugăciunea dumneavoastră s-ar putea să fie de ajutor oamenilor la nivel trupesc, dar le aduce mari prejudicii pentru suflet. Ca om, sunteţi obligată să doriţi încetarea războiului şi să faceţi totul ca el să nu se extindă şi să nu înceapă din nou. Dar războiul este şi el o boală, şi a te ruga doar pentru dispariţia bolii fizice înseamnă să prejudiciezi sufletul. In timpul rugăciunii logica pământească trebuie deconectată; altfel, prin intermediul ei începem să o reprimăm pe cea divină. Iar acest lucru este foarte periculos. Cel mai bine este să vă rugaţi pe nemâncate, în însingurare, renunţând la pre tenţiile faţă de oameni şi faţă de sine, faţă de trecut, prezent şi viitor. Numai atunci, prin iubirea pe care o primim în rugăciune, ne va fi mai uşor să ne îndeplinim dorinţele noastre omeneşti.

în faţa mea stă un tânăr şi-mi povesteşte istoria vieţii sale.

— Până nu demult aveam o grămadă de bani, aveam senzaţia că pot orice, că toate planurile mele se vor îndeplini. Acum nu am bani şi toate planurile mi s-au năruit, cu toate că, după mine, am făcut totul corect.

Dacă am să vă comunic că sunteţi ataşat de spiri tualitate, de perfecţiune şi că aveţi un mare dispreţ interior faţă de oameni, nu mă veţi înţelege cum se cuvine, i-am spus eu. De aceea am să vă spun doar de unde vin toate astea. Pe pământ există un loc unde contactul cu viitorul este mai intens. De câteva mii de ani încoace, acest loc se găseşte deasupra munţilor Himalaya. Omul care trăieşte în nordul Indiei sau în Tibet primeşte un contact mai puternic cu viitorul şi câteva vieţi îl poartă în sine. Dacă omul are un comportament corect, contactul se intensifică. Dacă însă comportamentul său este incorect, adică dacă omul se supără pe cei care-i zădărnicesc planurile, dacă nu e mulţumit de el însuşi şi de destinul său atunci când nu i se împlinesc dorinţele, dacă el cade pradă disperării, adică dacă se teme de viitor, fiind nemulţumit cu anticipaţie faţă de acesta, atunci acestui om nu i se va permite să intre în viitor. Dacă însă, în virtutea educaţiei filosofico-religioase sau din intuiţie, el va avea un comportament corect, atunci legătura lui cu viitorul se intensifică şi creşte brusc posibilitatea de a influenţa lumea înconjurătoare. Adică, noi depindem mai mult de viitor decât de prezent. în aceste cazuri, toate dorinţele încep să se îndeplinească iar asta nu înseamnă altceva decât un destin favorabil. Cresc perfecţiunea noastră, intelectul şi aptitudinile, posibilitatea de a crea şi de a da naştere copiilor. Dar există de asemenea şi riscul ataşamentului de viitor întocmind planuri riguroase, visând la ceva, supărându-ne pe aceia care ne-au produs neplăceri nu numai în prezent dar şi în viitor. De exemplu: aţi pierdut nişte bani şi acest lucru vă doare. însă dacă aţi pierdut posibilitatea de a-i primi în viitor este de două ori mai dureros. V-aţi certat cu femeia iubită. Acest lucru vă doare pentru că a fost înjosit sentimentul dumneavoastră de iubire pentru ea. Dar dacă ea vă va spune că nu vrea să se mai întâlnească cu dumneavoastră, va fi mult mai dureros pentru că vă este înjosită iubirea, nu numai în prezent ci şi în viitor. Şi cu cât mai multă fericire veţi obţine din contactul cu viitorul, cu atât va fi mai puternică ispita

de a vă face dependent de acesta, de a vă ataşa cu sufletul de el. Atunci pentru a vă salva sufletul, viitorul se demolează pentru că el de asemenea nu poate fi decât mijloc şi nu ţel. La început are loc destrămarea planurilor apoi vin neplăcerile pe linia destinului, urmate de insuccese dese, de umilinţe, iar la urmă vin bolile, ş.a.m.d. Priceperea de a accepta destrămarea planurilor, a idealurilor şi a visurilor ca pe ceva ce este dat de Dumnezeu, este ştiinţa de a păstra destinul favorabil, perfecţiunea, intelectul, etc. Şi se vindecă toate astea prin umilinţe, demolarea destinului şi a tuturor planurilor. Ceea ce s-a şi întâmplat în cazul dumneavoastră.
De aceea Rusia, trebuie să aibă ştiinţa de a nu dispreţui propriul trecut, de a nu intra în panică în faţa viitorului, de a nu se supăra pe propriul destin şi de a nu dispreţui imperfecţiunea în toate manifestările ei. Adică, educaţia în spiritul moralităţii, a iubirii pentru lumea înconjurătoare, fără pretenţii, mai precis iubirea pentru Dumnezeu, este o condiţie fără de care reformele politice şi economice nu vor avea sorţi de izbândă. Fiecare din noi, prin intermediul conştiinţei şi a simţurilor, percepe lumea înconjurătoare. Modelele logice şi emoţionale create în acest caz, determină caracterul, destinul şi sănătatea noastră. Aceste seminţe ale perceperii corecte a lumii din punct de vedere emoţional, încolţesc în sufletul nostru, ne fac mai armonioşi şi ne măresc posibilităţile de supravieţuire şi dezvoltare.
Logica e ca frunzele, iar iubirea ca rădăcinile. De fiecare dată când atingeam noi etape de cunoaştere, aceleaşi trepte le vedeam şi în artă, şi înţelegeam că fiecare om care a realizat ceva în acest domeniu, a parcurs intuitiv, aceleaşi trepte ca şi mine. Mă întorc din nou la teatru. încerc să abordez această artă dintr-o perspectivă nouă. Acum am redus totul la trei sisteme de valori. Primul este naşterea şi creaţia a tot ce există. Al doilea, este dirijare, conducere, putere. Cel de-al treilea, este cel pe care l-am numit „întoarcerea Ia Dumnezeu", adică tot ce există pleacă din Dumnezeu, se dezvoltă şi se întoarce la El. Aproape o lună întreagă am încercat să mai găsesc încă un nume pentru această noţiune care defineşte întoarcerea la Dumnezeu. Apoi el a venit de la sine. Era vorba de viitor. Paradoxal: Dumnezeu este valoarea supremă, iar revenirea la El este o valoare omenească supremă. Omul care are un înalt contact cu viitorul înregistrează un uriaş salt în dezvoltarea sa,

însă dacă el absolutizează viitorul, îl consideră ca pe o fericire, el primeşte cea mai mare pedeapsă: dispare dorinţa de a procrea şi de a crea. Dispare dorinţa de perfecţionare. înseamnă că, pentru a fi perfect şi pentru a avea aptitudine creatoare, omul trebuie să aibă o atitudine corectă faţă de viitor. în primul rând este vorba de înţelegerea faptului că, cu cât vom înainta mai departe în viitor, cu atât vom fi mai aproape de Dumnezeu, dar numai la nivelul superficial, omenesc. în interior întotdeauna îl purtăm în noi pe Dumnezeu. De aceea orientarea principală trebuie să fie nu spre viitor, ci spre Dumnezeu care e în noi, adică, spre o infinită iubire şi fără nici o pretenţie.
Dacă pornim de la aceste premize, un mare actor se maturizează în decursul câtorva vieţi. La început el este sfânt, prooroc, clarvăzător. Iubirea lui interioară pentru Dumnezeu este pentru el mai importantă decât viitorul, de aceea el poate primi acces în viitor. Posibilităţile lui creatoare, perfecţiunea lui, cresc brusc. Iată de ce spunea Cristos: „Nu vă gândiţi la ziua de mâine, trăiţi ca păsările cerului". Când însă venea timpul valorificării aptitudinilor acumulate de-a lungul uneia sau a două existenţe, la acest om se năruia viitorul, destinul şi totul se petrecea în mod planificat. Şi se continuau, până când dispărea dorinţa ataşamentului faţă de creaţie şi perfecţiune. Dacă omul îşi păstra iubirea pentru Dumnezeu, iar în forul său interior nu călca în picioare sentimentul iubirii, acest ciclu-şcoală el nu-1 parcurgea în treizeci-cincizeci de existenţe ci doar în una-două. Şi atunci, în a patra sau a cincia existenţă i se deschidea un imens potenţial creator iar el îl valorifica, fără să se ataşeze de acesta. Cu cât era mai puternică iubirea pentru Dumnezeu în sufletul lui, cu atât mai mult timp putea el trăi, păstrându-şi acest potenţial. Dacă însă pentru acest om aptitudinile şi perfecţiunea deveneau ţel unic, trufia îi creştea şi atunci el era schilodit, îi apărea o boală gravă şi întreaga viaţă i se năruia, sau murea. Dacă însă el a absolutizat creaţia, procrearea, şi arta devenea pentru el unic ţel, se dezvolta tot mai puternic în sufletul său gelozia, supărările şi avea parte de mai multe lovituri şi trădări din partea oamenilor dragi. Şi atunci fie renunţa la creaţie, simţind că îl ucide, fie renunţa la familie şi la relaţiile stabile cu cei apropiaţi, fie, dacă procesul era deja prea avansat, subconştientul îi modifica orientarea sexuală pentru a-i salva viaţa şi activitatea creatoare.

Ne vom opri asupra procesului naşterii şi reuniunii a două principii de bază: informaţia şi energia. Iubirea se divide în energie şi informaţie iar după aceea, aceste două principii se reunesc şi trec din unul în altul, rezultând din asta, naştere şi dezvoltare. Bărbatul este idee, informaţie, este perfecţionare, intelect, aptitudini. Femeia este energie, creaţie, procreare. Principiul masculin ca şi cel feminin sunt prezente în acelaşi timp atât în bărbat cât şi în femeie. Dacă omul se naşte bărbat el reprezintă 53% principiu masculin şi 47% feminin. Dacă se naşte femeie, proporţia va fi inversă. Asta înseamnă că la nivelul profund toţi suntem fiinţe bisexuate, şi numai la nivelul superficial, în scopul dezvoltării, se manifestă diferenţierea sexuală. Teatrul începe în momentul în care ideea dramaturgului (purtătoare, în acelaşi timp, şi a unei energii fine) se uneşte cu energia trupei actoriceşti (purtătoare, în acelaşi timp, a unor idei). Regizorul, ca iubire, reuneşte în interiorul său şi informaţia şi energia. Cu cât există în sufletul său mai multă iubire, cu atât este mai mare potenţialul apărut între cele două contrarii şi cu atât rezultă mai multă artă autentică. In forul interior al actorului sunt întotdeauna prezenţi şi dramaturgul, şi regizorul. Dar lucrul cel mai important pentru actor este să demonstreze cum informaţia şi energia, reunindu-se, dau naştere iubirii. îmi amintesc cum încercam să ajut o fată care susţinea examenele de admitere la institutul de teatru. La primul examen a picat. Examinarea avusese loc înaintea întâlnirii noastre.

Ridică-te şi recită o poezie aici, în faţa mea, am rugat-o eu.

A fost ceva îngrozitor. Mai rău de atât nici că se putea.

— N-ai sentimente. Numai gânduri. încearcă să reciţi o altă poezie. Ştii fabula lui Krîlov „Porcul sub stejarul secular...?" Recită-mi-o, am rugat-o pe fată.

Ea a început să recite însoţind textul de gesturi expresive.

— Ca formă este excelent, i-am spus eu, dar în interior e pustiu. La tine cuvintele se ciocnesc unul de celălalt şi nimic mai mult. Tu trebuie să înţelegi: cuvintele sunt consecinţe. Cuvântul se naşte dintr-o trăire emoţională. Când reciţi o poezie nu cuvintele trebuie să le pronunţi expresiv, ci prin intermediul cuvintelor să modelezi chipurile emoţionale, încearcă să reciţi poezia fără cuvinte. Imaginează-ţi că tu eşti porcul pentru care cea mai înaltă fericire este să mănânce

ghindă. încearcă să simţi că, pentru tine, ghinda este o bucurie imensă. încearcă senzaţia de euforie după ce ai mâncat-o. Imaginează-ţi că ai o imensă dorinţă de a râma la rădăcina stejarului. Pentru că vrei şi mai mult şi mai gustos. Orice eveniment trecut este evaluat prin trăiri emotive. Raţiunea este secundară. Deci încearcă să reciţi poezia ca şi cum ar fi o interacţiune a imaginilor şi uită de cuvinte. Cuvântul pentru actor, stă pe ultimul plan.

Ea recită iarăşi şi iarăşi fabula. A început să fie mai bine. Versurile însă nu prindeau viaţă.

— Tot timpul te temi când pronunţi aceste propoziţii. Atâta timp cât ai teama în suflet, poezia nu va prinde viaţă.

Ea încerca, însă acest lucru nu era de ajuns. Am înţeles despre ce era vorba.

— Tu ştii ce e aceea teamă? Crezi că e frică de prezent, însă e frica de viitor. Am citit undeva un sfat al unui psiholog: „Dacă vă temeţi cumplit de ceva, imaginaţi-vă că toate sunt de domeniul trecutului şi totul va deveni cu mult mai simplu". Fata începe să-mi recite din nou, dar versurile la fel ca înainte, nu au viaţă.

— Ştii prin ce se deosebeşte viaţa de fabula pe care încerci să o reciţi?

— Prin ce?

— Când reciţi poezia, tu ştii exact ce se va întâmpla după un vers sau altul. în viaţă însă nu ştii. Şi aici este tot farmecul vieţii: bogăţia tuturor trăirilor emoţionale. Când reciţi poezia nu trebuie să vezi viitorul şi nici să-1 simţi. Imaginea emoţională trebuie să trăiască numai în prezent. în imaginile tale nu există timp. Cu cât mai strălucitor vei schiţa prezentul, cu atât mai activ va interacţiona el cu viitorul.

Fata s-a prezentat încă o dată la reexaminare şi a picat din nou. Atunci nu am înţeles despre ce este vorba, acum însă da. După Biblie, Dumnezeu 1-a făcut pe om din lut şi după aceea l-a însufleţit. Şi viaţa şi sufletul sunt o porţie de iubire primită de la Dumnezeu. Această porţie de iubire nu era suficientă pentru fată. Pentru ca stratul exterior omenesc al iubirii să se mărească, el trebuie să semene cu cel interior, infinit, pe care îl poartă în sine fiecare din noi. Iar starea în care ni se dă posibilitatea de a iubi e deja o mare fericire. Când iubirea nu depinde de nimic, este imposibil s-o influenţezi prin ceva. Şi

atunci iubirea nu este compatibilă cu nici un fel de pretenţie. Este clar că omul care a simţit această stare este invulnerabil din punct de vedere emoţional, în orice condiţii. în cazul oricărui stres el păstrează controlul asupra lui însuşi şi a lumii înconjurătoare. La exterior, el poate emite orice diapazon de sentimente, rămânând stabil în forul său interior. Iar acest lucru este foarte important pentru un actor. Textul scris de dramaturg, actorul trebuie să-1 acopere cu atâta iubire, încât chipul emoţional creat pe scenă să înceapă să trăiască o viaţă independentă în timpul şi spaţiul său, diferit fundamental de timpul şi spaţiul spectatorilor.

îmi amintesc cum un cunoscut de-al meu îmi povestea despre examenul de admitere la Institutul de teatru. Tânărul a intrat în sala de examen şi a spus că este pregătit pentru probă. Şeful comisiei şi-a scos ceasul din buzunar şi l-a aşezat în faţa sa pe masă.

— Aşa tinere domn, dacă veţi putea de faţă cu toată lumea să furaţi ceasul, veţi fi admis la Institutul de teatru, dacă nu, ne cerem scuze, n-avem nevoie de dumneavoastră.

Câteva secunde, băiatul a stat descumpănit, neînţelegând nimic, uitându-se derutat la examinatori. Probabil că o furtună emoţională izbucnise în sufletul lui. Deodată, pe neaşteptate, a răbufnit:

— A, ticăloşilor! Toţi sunteţi cumpăraţi şi vânduţi! Dinain te aţi hotărât cine va fi admis şi cine, respins! Şi acum, după ce v-aţi umplut de bani, începeţi să le daţi la cap copiilor talentaţi! Tânărul a sărit la preşedintele comisiei. Uite, dumneavoastră aţi luat cei mai mulţi bani! Şi acum îmi vorbiţi mie de artă şi de frumuseţe. într-un asemenea institut îi este ruşine să înveţe unui om normal. Iar eu mă consider norocos că n-am fost admis în institutul vostru.

După aceste cuvinte a făcut stânga-mprejur şi a ieşit. Câteva minute în şir comisia a rămas buimacă, cu ochii la uşă. Numai după aceea preşedintele a văzut că ceasul nu mai era pe masă şi a înţeles ce s-a întâmplat. Băiatul a fost admis la Institutul de teatru.

O altă întâmplare. La examen o fată plină de pudoare, roşind de emoţie, a fost pusă să joace rolul unei ţărănci care cară vreascuri din pădure.

— Iată, la dumneavoastră boii s-au oprit. Acţionaţi în concordanţă cu situaţia.

Ea se apropie şi începe să mângâie cu gingăşie nişte animale imaginare.

— Ei, frumoşilor, dragilor, haideţi să mergem!

După care se uită întrebătoare la membrii comisiei. Ei ridică din umeri, boii stau nemişcaţi. Atunci fata ia o nuia imaginară şi începe să croiască animalele. Din nou privire întrebătoare. Examinatorii îi atrag atenţia că boii stau nemişcaţi. Atunci fata începe să tragă din toate puterile de boii imaginari. Acelaşi rezultat. Câteva secunde fata rămâne pe gânduri, după care începe să spună la adresa boilor cuvinte urâte, începând să-i înjure ca la uşa cortului.

— De ajuns, boii au pornit, mormăie membrii comisiei, ne-aţi convins.

Actorul este un om al artei. Dacă el începe să se teamă de viitor, să manifeste dependenţă faţă de ceva în adâncul sufletului său, el nu va putea crea nici un rol. Ştiinţa de a controla situaţia în forul interior, de a o ţine sub control, este ştiinţa de a construi personajul pe scenă. Nu întâmplător, în institutele teatrale de învăţământ superior, un element indispensabil al pregătirii actorului îl constituie scrima. Pe de o parte iubirea, independentă de orice, ca act suprem al creaţiei, pe de altă parte controlul maxim al situaţiei la nivel superficial. Şi în al treilea rând, o supunere absolută la nivel interior care se exprimă prin lipsa dorinţei de a controla viitorul, conştientizând faptul că Dumnezeu este cel care creează şi prezentul şi viitorul. Prin glume, prin umor, prin acţiuni absurde ş.a.m.d., oamenii de artă încearcă să se elibereze de valorile din jurul lor, pentru că o asemenea dependenţă diminuează rezervele lor de iubire şi le limitează accesul la creaţie. Toţi însă avem o comisie de examen care ne obligă să ne mărim potenţialul creativ şi uneori într-un mod foarte dur.

Am să dau un exemplu din viaţa mea personală.

Am adus cu mine dintr-o viaţă anterioară o puternică dependenţă de valorile omeneşti, iar în momentele critice o detaşare bruscă de acestea. De aceea, pe de o parte, am observat mereu la mine laşitate, cruzime, neseriozitate, iar pe de altă parte un element al altruismului, mărinimiei şi curajului. în situaţiile normale eram foarte fricos. Când însă

mă scotea cineva din sărite, nu mă mai puteam controla. Tot timpul mă pierdeam în reflecţii despre viitor, iar ataşamentul pentru viitor generează o mare laşitate, uneori pur şi simplu panică. Numai pe om îl poţi supune uşor. Şi pe mine tot timpul mă strivea cineva impunându-şi voinţa asupra mea. în apartamentul comun unde locuiam, trăia un alcoolic cu prietena sa. La ei se adunau la chefuri tot felul de descreieraţi. Treptat, aceştia au început să prindă curaj şi au trecut la a-mi fura lucruri. Chestia asta nu-mi plăcea şi de câteva ori chiar l-am bumbăcit pe vecinul meu. Dar el simţea laşitatea mea interioară şi, ca răspuns, a început să mă ameninţe că-şi va aduce prietenii şi că ăia or să mă taie, chiar la intrarea în faţa blocului. Pe atunci eram tânăr şi lipsit de experienţă. Iar perspectiva de a fi înjunghiat, chiar la intrarea principală, mă speria. înţelegeam că miliţia va cerceta mai degrabă un cadavru sau un schilod şi nu aveam chef să aştept. De aceea am început să mă pregătesc dinainte pentru a evita finalul nedorit. Şi iată că odată au venit prietenii vecinului meu. Din cauză unui fleac s-au luat de mine în hol şi, înconjurându-mă, au început să mă ameninţe. Unul dintre ei, mai înalt şi mai corpolent ca mine, mă împungea cu arătătorul în burtă şi îmi spunea:

— Mâine te înjunghiem.

Am aşteptat să se potolească primele emoţii, după care am încercat să trec în bucătărie.

— N-ai voie în bucătărie, m-a anunţat unul dintre ei.

— Flăcăi, doar n-o să stăm două ore aici. Lăsaţi-mă să ies.

Am intrat în bucătărie iar ei au rămas în hol. Pe masă aveam un cuţit dinainte pregătit. L-am luat de lamă, i-am şters cu o cârpă prăselele şi l-am oferit.

— Cine doreşte n-are decât să vină să mă înjunghie.

Ei însă nu se grăbeau şi nu înţelegeau ce se întâmplase. Raţiunea mea era foarte simplă. In momentul în care cineva ar fi luat cuţitul de prăsele, aş fi făcut un pas înapoi şi aş fi luat în mână toporul dinainte pregătit. Cred că i-aş fi omorât pe toţi trei. Insă Dumnezeu m-a păzit şi pe mine şi pe ei. Ei au dat înapoi fără să facă nimic şi au intrat în camera vecinului. După ce le-am arătat că pot să nu depind de ameninţări, de frica pentru viitor, de temerile pentru învelişul meu fizic, m-au lăsat în pace. însă peste o lună s-a întâmplat ceva neprevăzut. M-am

întors acasă un pic băut şi vecinul, în virtutea inerţiei, a început să mă ameninţe. Nu m-am putut abţine şi l-am lovit. Iar tipul, prezentând fracturi, s-a dus la spital. în acest timp, în hol, erau o vecină şi alte două cunoştinţe ale mele. Şi toţi au văzut ce s-a întâmplat. Peste câteva zile a venit la mine sectoristul şi m-a anunţat că împotriva mea a fost înaintată o acţiune penală.

— Sunteţi pasibil de opt ani de puşcărie. Eu bineînţeles, l-am minţit. I-am spus că nici nu l-am atins pe vecin.

— încercaţi să-1 convingeţi de acest lucru pe anchetator, mi-a spus sectoristul.

A venit şi prima chemare la miliţie. Am fost interogat minuţios. Ce s-a întâmplat? Cum s-a întâmplat? în ce condiţii? Iar eu insistam pe varianta mea. Aici mă puteau ajuta calităţile mele actoriceşti. Cu cât mă concentram mai mult asupra scenariului imaginat, cu atât el devenea mai independent faţă de mine şi începea să existe independent. Cu cât mai puţin mă temeam la interogatoriu, cu atât aveam mai multe şanse. Chemările la anchetator, au încetat şi eu am înţeles că totul s-a terminat cu bine. însă, cum s-a dovedit mai târziu, înţelesesem greşit. De îndată ce m-am liniştit şi m-am relaxat, m-a chemat din nou anchetatorul. Un bărbat mustăcios, corpolent, stătea în faţa mea şi mă interoga cu bonomie:

— Ascultă, eu îl cunosc pe vecinul tău. O asemenea scârnăvie trebuia ucisă demult. Păcat că nu l-ai ucis. Nici noi n-am mai fi avut probleme. Dar acum băiete, ai intrat într-o poveste urâtă. Cel mai probabil, ăştia îţi vor da opt ani. Am să încerc să te ajut prostule, însă şanse sunt puţine. Spune cinstit: l-ai bătut?

— Nu. Nu l-am bătut, am răspuns eu.

— Ia nu-mi mai vinde mie gogoşi! Am înţeles exact ce s-a întâmplat, îmi spune el. Uită-te, n-am magnetofon şi tot ce-mi vei spune nu se înregistrează.

M-a bătut prieteneşte pe umăr.

— Condamnarea pluteşte în aer. Dacă o ţii în continuare pe a ta, nu am cum să te ajut.

în socialism, avocatul era inutil. Şi totuşi aveai nevoie ca cineva să te ajute. Şi câteodată, cineva îşi asuma un asemenea rol. Şi când apărea acea persoană, omul, fără să vrea, se deschidea. Dar vulpea nu-i cel mai bun avocat pentru găină. Acest lucru l-am înţeles mai târziu. în acel moment însă, m-am pleoştit şi i-

am povestit totul. Doar omul voia să mă ajute şi să mă salveze. M-am ataşat din nou de viitor şi din cauza fricii de acest viitor, am început să fac tâmpenii. Anchetatorul m-a făcut dependent faţă de el într-un mod foarte simplu. Pe de o parte îmi descria nişte perspective îngrozitoare, iar pe de altă parte îmi propunea varianta salvării. Şi cu fiecare trăire interioară a temerilor, a supărărilor, a speranţelor, intram tot mai mult sub puterea lui şi îmi dădeam tot mai mult drumul la gură.

— Vecinul spunea că au mai fost doi martori care au văzut cum l-aţi lovit. Ei au declarat că nu au văzut şi nu au auzit nimic. Spuneţi-mi, ei stăteau alături sau după uşă.

— Nu. Ei într-adevăr n-au fost de faţă şi nu au văzut şi nu au auzit nimic.

Anchetatorul a început să râdă.

— Hai că-mi placi. Vecinul e un om normal. Alcoolic, dar nu nebun. înţelegi şi singur că nu avea cum să-i inventeze pe prietenii tăi care stăteau în coridor. Până acum ne-ai povestit totul. Nu înţeleg de ce încerci să te eschivezi acum.

— Dar ei n-au fost!

în acest moment, în sufletul meu, avea Ioc o luptă chinuitoare. Pe de o parte nu voiam să-i înfund pe prietenii mei, iar pe de altă parte era vorba de o ruptură între mine şi anchetator şi pierderea posibilităţii de a scăpa de puşcărie. Vorbind în limbajul cercetărilor mele, trebuia să aleg între două sisteme de valori. Intre viitor şi iubire. Dacă mi-aş fi ales viitorul şi m-aş fi ataşat de el, eu n-aş mai fi avut parte de el. Dumnezeu mi l-ar fi năruit. Eu am ales acea variantă, spre care aspirând, nu pierzi niciodată. Singurul lucru pe care nu-1 pierdem făcându-ni-1 ţel suprem, este iubirea care ne apropie de Dumnezeu. Ca să aleg viitorul trebuia să-mi reprim iubirea faţă de prietenii mei. Am ales iubirea şi de aceea am primit viitorul. Oricât ar fi încercat după aceea anchetatorul să mă întoarcă pe toate părţile, de fiecare dată răspundeam „Nu!" de câte ori era vorba de prietenii mei. Numai în momentul când am ieşit de la anchetă am înţeles că cel mai important lucru pentru anchetator, chiar dacă nu fuseseră nici magnetofoane, nici benzi, era recunoaşterea mea verbală. Anchetatorul n-ar fi înregistrat nimic, dar ar fi trimis imediat o maşină a miliţiei după prietenii mei şi le-ar fi spus că prietenul lor i-a vândut, iar dacă ei s-ar fi îndoit şi ar fi negat, miliţia ar fi organizat o confruntare. în concluzie, am fost salvat

de o minune. Apoi am înţeles că pentru anchetator nu eram un tânăr care trebuia ajutat, ci o posibilitate vie de a primi un premiu pentru descoperirea unui delict comis. Cazurile nerezolvate dăunează carierei. Pe de o parte el încerca să obţină mărturisirea mea, iar pe de altă parte îl speria pe vecin, ca acesta să-şi retragă reclamaţia. Primul a cedat vecinul şi şi-a retras reclamaţia. Dosarul a fost închis. Acum, după trecerea multor ani, am înţeles că anchetatorul a avut un comportament destul de generos. El a ridicat în faţa mea un gard de înălţime mică. „Ai reuşit să-1 sari, plimbă-te în libertate!" Faptul că gardurile pot fi cu mult mai înalte, l-am aflat mult mai târziu.

Nu demult, un pacient de-al meu îmi povestea: — Ce credeţi, legislaţia noastră funcţionează? Ni se aruncă cu praf în ochi. Este doar o iluzie. Şi în socialism şi acum, are dreptate cel care-i mai puternic. Recent, un prieten de-al meu, merge cu „Jiguli", se aprinde lumina verde la semafor şi toate maşinile pornesc, iar în acelaşi timp, la culoarea roşie, în intersecţie intră o altă maşină şi se tamponează. Se boţesc patru maşini; e drept că oamenii n-au păţit nimic. Unei maşini i s-a distrus faţa. Prietenul meu vine Ia serviciul circulaţie şi spune:

— Nu vreau să dau pe nimeni în judecată, nici să cer daune morale. Am nevoie doar de bani ca să-mi repar maşina. Cu toate că „Serviciul circulaţie" a fost la faţa locului şi a întocmit procesul verbal, ştiţi ce i s-a răspuns?

— Omul a spus că a circulat la lumina verde, prin urmare vinovat sunteţi dumneavoastră. Şi cel care va trebui să plă tească daunele, sunteţi tot dumneavoastră.

Prietenul meu le spune:

— Sunt bussinesman şi am o situaţie bună. Aşa că ştiu cum se procedează în situaţiile astea.

— în cazul acesta, trebuie să ne mai gândim, spune mili ţianul. Treceţi pe aici peste o săptămână.

Peste o săptămână, când a venit prietenul meu, ştiţi ce i s-a spus?

— Cum credeţi, cine a fost vinovat? Cei patru şoferi, sau acela care i-a lovit?

— Nu o să ghiciţi. Bărbatul râde. Vinovat a fost găsit, semaforul. El indica din toate părţile culoarea verde.

— Noi vă dăm o adeverinţă, iar dumneavoastră reclamaţi la direcţia de drumuri. Puteţi să o daţi şi în judecată, a spus miliţianul.

în miliţie există mulţi oameni cinstiţi, cu o mare nobleţe sufletească, dar există şi lichele. Nu există miliţie bună sau rea. Există legi proaste, care pot să-1 agreseze pe omul cinstit şi să dea frâu liber ticăloşilor. Ţara nu o conduce nici preşedintele, nici parlamentul. O conduce legea. Iar legea se bazează pe anumite direcţii morale şi strategice a căror cheie de boltă o reprezintă păstrarea iubirii şi a vieţii. Dacă legile se emit fără a fi orientate către iubire, moralitate, susţinerea vieţii, atunci ele încetează să mai aibă vreun efect. Şi-atunci intră în acţiune legile forţei, puternicul de acum este moralul din trecut. în decursul ultimului secol, Rusia s-a aruncat în direcţia celor mai diverse valori, încercând să pună pe piedestal şi să apere când viitorul, când trecutul, când valorile materiale, când pe cele spirituale. Acum Rusia ca şi întreaga omenire, încearcă lent şi chinuitor, dar inevitabil, să ajungă la înţelegerea că există o valoare supremă; noua înţelegere a lumii o va ajuta să conceapă acele legi care să-i permită să supravieţuiască nu numai unui grup izolat de oameni, unei ţări, ci întregii omeniri.

— Cu o lună în urmă, câinele meu s-a intoxicat cu ceva, îmi povesteşte un pacient. De câteva ori câinele a avut crize de epilepsie. Este oare acest lucru în legătură cu karma familiei?

— Este. Aveţi un program de autodistrugere. Sunteţi stă pânul karmei, dar sunteţi şi stăpânul câinelui şi el preia totul de la dumneavoastră.

Cercetez încă o dată biocâmpul omului. în zona capului este o deformare accentuată, însă agresivitatea subconştientă este nesemnificativă. Straniu. Cum se explică atunci reacţia atât de puternică a animalului?

— Acum iese în evidenţă la dumneavoastră ataşamentul faţă de destin şi viitor. Renunţaţi la supărările şi nemulţumirea faţă de dumneavoastră şi faţă de alţii. Acum e primăvară şi s-a intensificat legătura cu urmaşii, cu lumea de dincolo. în mod cămin. Am început să am dureri în partea stângă a abdomenului. Durerile au continuat câteva săptămâni. La doctori, nu aveam chef să merg. Am hotărât să mă autotratez. Dacă pisica sau câinele se îmbolnăvesc, vor căuta acele ierburi care le vor face bine. Am început să-mi imaginez că mănânc diferite

alimente urmărind cu atenţie dacă se modifică durerile. Am început cu icrele negre şi roşii. Nici un fel de schimbare. Pâine albă şi neagră. Conform senzaţiilor pâinea albă era mai bună, dar - practic - nici o ameliorare. Şi aşa, în decurs de aproape o oră, îngurgitam în gând diferite alimente, însă fără nici un efect. Am început să trişez. Şi am început să mă gândesc la tot ce s-ar putea mesteca în gură. Când mi-am imaginat săpunul de rufe, durerile brusc, s-au liniştit.

Am testat acest lucru de câteva ori. Rezultatul a fost mereu acelaşi. Bineînţeles că nu puteam mânca săpun şi atunci am hotărât să fac un compromis. Am pus o bucată de săpun în apă, am amestecat, şi apoi am băut lichidul acela alb şi tulbure. A doua zi durerile mi-au dispărut şi nu au mai reapărut niciodată. Analizând situaţia retroactiv, am ajuns la concluzia că au început să iasă la suprafaţă supărările şi gelozia, adică ataşamentele de iubire pentru oameni şi pentru lumea înconju-rătoare, iar săpunul a blocat acest program. Când omul se roagă, au loc în conştiinţă modificări care trec în subconştient şi vindecă. Dacă el se ajută printr-un regim alimentar corect şi cu plante, procesul de vindecare se accelerează.

— Aş fi vrut să ştiu cum stau cu sănătatea, mă întreabă o pacientă.

— Nu prea grozav, îi răspund eu. într-un viitor apropiat puteţi avea nişte boli grave.

— Am citit cărţile dumneavoastră, îmi spune ea. De ce s-a ataşat sufletul meu?

— De perfecţiune şi de bani.

— Cum adică?

— Imaginaţi-vă că sufletul meu s-a ataşat de bani şi eu încep să invidiez, să fur, să umilesc şi să-mi bat joc de oameni.

— Dar eu nu-mi bat joc de nimeni, zâmbeşte femeia.

— Biocâmpul dumneavoastră prezintă deformări în regiunea uterului şi a sânului drept. Când sunt probleme în partea stângă a corpului, de vină este faptul că ne supărăm; în partea dreaptă, că supărăm pe cineva. Dumneavoastră îi supăraţi pe oameni atât prin cuvinte şi prin gânduri, cât şi prin comportament.

Ea se uită mirată la mine şi ridică din umeri.

— Când perfecţiunea şi viitorul sunt pentru mine ţelul cel mai înalt, eu am să săvârşesc inevitabil fapte ce contravin înaltei etici. Pot să vă aduc la cunoştinţă toată informaţia în

legătură cu dumneavoastră, însă acest lucru m-ar suprasolicita. Ajutaţi-mă să căutăm împreună.

Analizăm toate variantele posibilelor încălcări. Eu îi spun momentul când ele au fost înfăptuite.

— Ştiţi, în momentul pe care mi l-aţi indicat dumnea voastră, mă apucasem de ghicit. Este acest lucru în legătură cu vreo încălcare?

— Se pare că da. Povestiţi-mi când aţi ghicit ultima oară, ca să vedem ce s-a întâmplat cu partenerul dumneavoastră de atunci.

Era o femeie. Cărţile îmi arătau că se va mărita în curând şi că va da naştere unui copil armonios.

Cercetez câmpul acelei femei. Văd în el posibila moarte a doi dintre copiii ei. Cauza: declanşarea programului de autodistrugere al mamei, care a pătruns profund în interior. Verific viitorul femeii care a venit la ghicitoare şi încep să înţeleg.

— I-aţi spus că va divorţa de soţ?

— Nu-mi amintesc, îmi răspunde pacienta. Când ghicesc, conştiinţa mea moţăie.

— încercaţi să vă amintiţi, insist eu.

— Da, i-am vorbit de divorţ.

Mă concentrez asupra modului cum să-i transmit informaţia.

— Ştiţi de ce are Biblia o poziţie atât de ostilă faţă de ghicitori şi astrologi? o întreb eu.

— Probabil pentru faptul că dau informaţii eronate, răs punde femeia.

— Nu, dimpotrivă, pentru că dau o informaţie exactă. Este periculos să-ţi cunoşti viitorul.

— Bine, dar atunci de ce clarvăzătorii se simt normal, deşi prezic viitorul?

— Reamintiţi-vă următoarea întâmplare: Cresus a decis să-i verifice pe clarvăzători. O singură femeie i-a spus cu precizie tot ce a făcut în momentul indicat de el. Atunci Cresus a întrebat-o ce se va întâmpla dacă el va porni o campanie împotriva imperiului vecin. „Marele imperiu se va prăbuşi", i-a spus clarvăzătoarea. Şi imperiul s-a prăbuşit. Numai că era imperiul lui Cresus. Nu întâmplător oracolele dădeau răspun suri ambigue. Depindem aproape în totalitate de viitor. El este

cel care ne creează. Dar cu cât mai clar vedem viitorul, cu atât e mai mare ispita de a ni-1 face ţel. Dacă omul nu cunoaşte viitorul, el înţelege că iubirea pentru Dumnezeu şi etica sunt pavăza lui. Cu cât omul îşi cunoaşte cu mai mare exactitate viitorul, cu atât e mai mare ispita de a-şi schimba destinul, fără să facă nimic pentru a se schimba pe sine. Iar acest lucru are consecinţe tragice. De aceea nu îi este dat fiecăruia să cunoască viitorul. Dacă informaţia îşi urmează cursul, ea trebuie să lase şi libertatea de a alege. în măsura în care omul este bine orientat la nivel interior, în acea măsură el va alege varianta corectă. Adeseori clarvăzătorii primesc informaţia de la anumite entităţi, iar răspunderea pentru informaţia comunicată rămâne de partea acestor clarvăzători. Există însă un filtru prin care nu trece informaţia periculoasă. Dacă prezicătorul lucrează direct, el fie întreabă ce poate să spună pacientului şi ce nu, fie simte ce informaţie se poate transmite şi care informaţie nu poate fi transmisă, fie ascunde premeditat informaţia ce ar putea produce rău pacientului, adică pur şi simplu o ignoră. Dumneavoastră aţi lucrat fără filtru. Oricât ar părea de straniu, atunci când daţi o informaţie imprecisă despre viitor, chiar una rea, acest lucru nu este atât de periculos pentru sănătatea pacientului. Uneori îi este chiar de folos. O informaţie exactă însă, îl poate ruina pe pacient. Şi dumneavoastră aţi dat o asemenea informaţie. Dacă programul de autodistrugere declanşat în femeie îi va determina boala şi va lovi în copiii ei, atunci, veţi răspunde pentru asta cu sănătatea şi destinul copiilor dumneavoastră. Prin această faptă v-aţi intensificat ataşamentele de câteva ori faţă de perfecţiune şi de viitor. Ca urmare vi se va lua şi viitorul şi perfecţiunea. Aşa ceva se întâmplă în cazul bolilor grave, a distrugerii destinului şi a morţii.

Femeia cade pe gânduri.

— Bine. Şi ce le spuneţi pacienţilor când le vedeţi viitorul?

— In primul rând nu le spun niciodată ceea ce văd în mod real: „S-ar putea să aveţi cutare şi cutare..." „S-ar putea" nu înseamnă că va fi în mod obligatoriu. Eu le spun: „Dacă nu vă schimbaţi se pot întâmpla următoarele...". Adică omul înţelege că schimbându-se, el îşi schimbă viitorul. Eu însumi îmi interzic să văd concret viitorul. Nu este etic. Am să vă dau un exemplu: Undeva, în străinătate,

făceam un referat. Alături stătea translatoarea. în pauză ea mi-a spus: „Am o rugăminte la dumneavoastră. Nu vă uitaţi la mine ca un lup atunci când eu traduc lent". M-am supărat? îmi era jenă de ea. După câteva zile, destinul ei a început pe neaşteptate să-mi transmită infor-maţii: „ea va muri încet şi în chinuri dacă nu va da naştere unui fiu". Noi aveam o cunoştinţă comună. Mă gândeam: merită oare să-i transmit această informaţie sau nu? Translatoarea avea peste 30 de ani. Şi probabil că avea şi copii, cu atât mai mult cu cât nu a existat dorinţă din partea destinului de a-i transmite informaţia.

— Destinul îmi transmite, i-am spus eu cunoştinţei noastre comune, că prietena ta ar trebui să nască un copil. După câteva zile, cunoştinţa mea mi-a spus:

— Translatoarea îţi transmite mulţumiri.

— Ce mulţumiri?

— Ea s-a măritat cu patru luni în urmă şi s-a gândit mult timp dacă să nască sau nu. Era înclinată să creadă că un copil ar împiedica-o să muncească, i-ar fi încurcat planurile. Şi ai venit tu cu această informaţie. Ea s-a hotărât să nască.

— La început, informaţia a fost mult mai dură, i-am explicat eu. Ea avea posibilitatea alegerii. A ales corect. Indicatorul principal care ne arată dacă încălcăm sau nu, legea, este sentimentul iubirii din suflet. Când puterea noastră de a dărui iubire, este încetinită, acesta este un semn: noi începem să percepem incorect lumea. Când nu mai dăruim iubire înseamnă că am început, în interiorul nostru, să ridicăm pretenţii faţă de lume. Când sentimentul iubirii este reprimat, acest lucru însemna că în suflet a apărut agresivitatea. Când este însă vorba de destinul şi de sănătatea oamenilor, aici este nevoie de un foarte ascuţit simţ al pericolului. Imaginaţi-vă că un vindecător vrea să ajute un pacient. Acesta se chinuieşte la nivelul trupului, dar cu sufletul nu este pregătit să meargă înainte. Şi vindecătorul, fiindu-i milă de pacient, îi tratează mai întâi trupul, uitând de suflet. Trupul este în legătură cu creaţia, cu procrearea şi iubirea pentru oameni. De fiecare dată vindecându-i trupul, vindecătorul îi intensifică ataşamentul de tot ce este legat de propria persoană. Iar acest lucru se transmite copiilor lui. Imediat i-ar apărea gelozia, iras-cibilitatea, iar copiii lui n-ar avea o viaţă personală şi destinul le-ar fi ruinat. Dacă noi,

salvându-ne trupul, trădăm pe cineva, ne dezicem de iubire, provocăm un mare rău sufletului, punându-ne trupul mai presus de suflet, iar mai târziu trupul şi tot ceea ce este legat de el începe să sufere. Iubirea prin intermediul căreia intrăm în contact cu Dumnezeu, trebuie să ne fie cel mai înalt far, din toate câte avem în viaţă.

Stau în holul cochet al unei case de la periferia Romei. Italianca din faţa mea este pentru a doua oară la mine la consultaţie. Cercetez din nou câmpurile copiilor ei şi mă opresc asupra unuia din fii.

— Karma lui personală şi caracterul nu-i sunt în regulă. Dacă el nu va înceta să gândească urât despre oameni şi să-i condamne, el poate pieri.

— Acum se tratează la un psihoterapeut. Cred că îl va ajuta.

— Amintiţi-vă, îi spun eu, perioada când aţi fost însărcinată cu el şi, fiind în această stare, rugaţi-vă la Dumnezeu, ca pentru fiul dumneavoastră cât şi pentru urmaşi, cea mai înaltă fericire să fie iubirea faţă de Creator. Iar viaţa, cu toate valorile ei omeneşti, să fie doar un mijloc pentru această iubire. înainte de asta însă, renunţaţi la toate pretenţiile faţă de părinţi, de soţ,
faţă de grupurile mari de oameni, faţă de sine, de destin şi de Dumnezeu. O singură oră pe care o veţi consacra rugăciunii, este echivalentă cu munca psihoterapeutului pe parcursul câtorva luni. Spre deosebire de medici, dumneavoastră, în mod garantat, vă veţi ajuta fiul să aibă o percepţie corectă a lumii.

Ne continuăm conversaţia.

— Am o cunoştinţă care este mereu în conflict cu copiii. N-aţi putea să-mi spuneţi care este cauza?

— Acest om, îi răspund eu, este foarte crud. El s-a obişnuit să acuze tot timpul şi să gândească urât despre oameni, despre lumea din jur. Apropo, în curând, peste un an, un an şi jumătate, îl paşte cancerul la colon. Câmpul bioenergetic în această zonă a corpului nu este foarte bun. Primul fiu se îndepărtează de tată, pentru că este bine orientat şi simte că trufia tatălui, ataşamentul său faţă de perfecţiune, poate să-i deterioreze şi lezeze sufletul. Cel de-al doilea fiu poate muri dacă se va deschide faţă de tată şi va reînnoi contactul interior cu acesta. Fiica are câmpul echilibrat. Ea are un comportament

normal faţă de tatăl ei. El în schimb, ridică faţă de ea cam multe pretenţii.

— Mă uimiţi - zice femeia. Eu v-am spus doar numele iar dumneavoastră cunoaşteţi absolut totul despre aceşti oameni.

— Acest lucru se poate învăţa.

O cunoştinţă de-a mea mă ajută, în calitate de translator, să port convorbirea cu italianca.

— Unii citesc cartea, acţionează asupra lor înşişi şi ajung la rezultate bune. Altora, în schimb, nu le este de nici un ajutor. De ce?

— Dacă omul a avut pretenţii mari faţă de tată, supărări pe destin şi pe Dumnezeu, atunci biocâmpul lui atacă biocâmpul meu şi el încetează să mai interacţioneze cu cartea. Foarte mulţi fac o greşeală: omul lucrează asupra programelor, se roagă pentru a-şi purifica sufletul de agresivitatea exterioară, dar caracterul nu vrea să şi—1 schimbe. în asemenea caz şi rezultatul va fi deplorabil. Dacă eu îmi revizuiesc viaţa, dar consider în continuare că banii reprezintă valoarea supremă, oricât m-aş ruga tot n-o să mă purific. Dacă eu îmi revizuiesc viaţa şi mă identific cu familia, gelozia mea nu dispare. Dacă urmez cursul vieţii şi mă identific cu aptitudinile, intelectul, perfecţiunea, trufia, nu dispar şi în orice situaţie critică mă voi gândi să-mi salvez banii, familia, perfecţiunea. Şi prin aceasta voi ucide iubirea. Dacă însă „Eu-1 meu interior" îl voi identifica pentru totdeauna şi fără dubii cu iubirea, atunci eu, mereu şi pretutindeni voi păstra iubirea şi acest lucru mă va salva pe mine şi pe copiii mei.

Translatoarea se uită îngândurată pe geam.

— Ştiţi ce mai este încă important în cărţile dumneavoas tră? mă întreabă ea.

— Ce?

— Faptul că sistemul funcţionează fără participarea dum neavoastră, adică sunt dezvăluite legile spirituale şi fiecare poate să lucreze individual. în Sardinia am o rudă. Acum şaisprezece ani, ruda mea s-a îmbolnăvit de hepatită B şi în ultimii ani, starea lui a început să se înrăutăţească. Nu demult, a avut o criză puternică. Era foarte rău şi atunci m-a sunat pe mine. Eu i-am spus că bolile ficatului sunt determinate de dorinţa de a gândi rău despre oameni şi despre lumea înconju rătoare. In plus, el este gelos şi supărăcios. I-am povestit câte

ceva despre cea de-a doua carte şi criza i-a trecut. De două ori pe lună se ducea la control la medici. Nu lua medicamente. După ce şi-a făcut analizele, s-a văzut că virusul a dispărut şi că omul este absolut sănătos. Iată, a trecut deja o lună de când îl chinuiesc medicii pentru a afla cum de a dispărut boala. Ieri au trimis patru eprubete cu probe de sânge într-un alt oraş încercând să înţeleagă ce s-a întâmplat de fapt.

Deodată îmi pune o întrebare:

— Spuneţi-mi, de ce vorbesc toţi despre sfârşitul lumii şi despre cataclisme? Oare să fie într-adevăr aşa?

— Sunteţi de acord că omenirea trebuie să se ridice pe o nouă treaptă de dezvoltare?

— Bineînţeles.

— Sunteţi de acord că moralitatea şi etica noastră rămân în urma realizărilor ştiinţifice?

— Da, asta-i clar pentru toată lumea.

— Probabil că va trebui să primim următoarea porţie de iubire de la Dumnezeu, pentru a supravieţui mâine.

— Şi ce va face această porţie de iubire?

— Cu cât vom avea mai multă iubire în noi, cu atât va fi mai înalt nivelul nostru moral şi mai corect comportamentul nostru etic. Şi ca urmare, vor fi mai mari şansele de supravieţuire.

— Da.

— Iată deci: în momentul primirii porţiei de iubire, toate valorile omeneşti trebuie să fie închise ca să evităm ataşa mentul de ele. De obicei pentru asta omul moare. Uneori vin neplăcerile, umilinţele, nenorocirile şi bolile. Destul de rar omul renunţă de bunăvoie la valorile pământeşti şi merge către Dumnezeu, începând să se preocupe fără încetare nu numai de trup, dar şi de suflet. Deocamdată, omenirea nu este pregătită pentru o purificare voluntară şi atunci se declanşează mecanismele de constrângere. Dacă pentru omenire anumite valori vor fi puse mai presus de iubire, omenirea va primi o nouă porţie în lumea de dincolo de mormânt. Judecând însă după dinamica proceselor, în ultimii ani, omenirea este pregă tită să-şi intensifice aspiraţia către Dumnezeu şi acest lucru ne dă mari speranţe.

Recent un om mi-a povestit o întâmplare:

— Am avut un traumatism foarte serios care mi-ar fi putut întrerupe bunăstarea, cariera, destinul şi toate planurile mele în legătură cu viitorul. Am ajuns la spital. Rudele au început să îmi aducă tot felul de delicatese şi mă implorau să mănânc, iar eu simţeam că n-am voie să mănânc toate astea, că trebuie să uit de toate şi să mă întorc în interiorul meu. Rudele insistau, dar eu nu aveam chef de aşa ceva. Mă chinuiau gândurile despre viitor, despre planurile năruite. Am refuzat să mănânc orice fel de mâncare gustoasă. Simţeam că nu am voie. Am căutat să-mi gonesc toate gândurile despre viitor. Am înţeles că şi despre el trebuia să uit. Am respins toate visurile, speranţele şi planurile, dar nu a durat mult, n-am rezistat timpului. Am început să mă gândesc la ceea ce va fi, ce trebuie să fac şi astfel am început din nou să mă gândesc la viitor. După asta s-a trezit în mine pofta de mâncare şi am început să mănânc din toate delicatesele.

După câteva zile, mergând pe culoarele spitalului mi-am pierdut cunoştinţa. Am căzut şi m-am lovit foarte puternic. Şi m-am lovit exact în locul în care suferisem traumatismul. Situaţia mea s-a înrăutăţit şi mai rău. Am înţeles că n-am profitat de şansa care mi s-a dat. Şi iată că acum viitorul mi se închisese cu adevărat şi nu ştiu ce se va întâmpla cu mine. Acum însă, discutând cu dumneavoastră, am înţeles în ce direcţie trebuie să o apuc, şi acest lucru este cel mai important.

Nu demult, o vindecătoare mi-a povestit o întâmplare interesantă. O cunoştinţă de-a ei s-a îmbolnăvit de cancer, trecând în metastază generalizată. Totul a început de la un rinichi. Medicii, după ce i-a examinat radiografiile şi rezultatele analizelor, i-au spus că n-are şanse de supravieţuire şi l-au externat. Vindecătoarea s-a decis să facă o mişcare neaşteptată şi plină de efect.

— La tine totul a început de la un rinichi, i-a spus cunoştinţei sale. Hai să-ţi schimb rinichiul la nivel astral.

Omul nu mai avea ce pierde şi a fost de acord. Vindecătoarea a efectuat un transplant astral. Adică şi-a imaginat un rinichi sănătos şi 1-a introdus în biocâmpul bolnavului. El a început să se simtă mult mai bine. După o lună, o lună şi jumătate s-a dus la doctori. Aceştia s-au mirat că omul mai este încă în viaţă.

Când i s-au făcut investigaţiile, medicii s-au mirat şi mai tare. Metastazele dispăruseră, tumoarea de asemenea. Este drept că omul era convins că 1-a vindecat urinoterapia.

— Ce credeţi? L-am ajutat eu sau nu?

— Desigur. în cazul de faţă urinoterapia a avut o influenţă minimă. Vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat de fapt?

— Foarte mult, mi-a răspuns vindecătoarea.

— Spuneţi-mi mai întâi cum se numeşte soţia acelui om.

Cercetez biocâmpul soţiei şi încep să-mi notez.

— El prezenta nu numai gelozie, ci şi trufie. Şi avea foarte multe pretenţii faţă de soţia sa. Agresivitatea subconştientă faţă de ea sărise la 300 de unităţi. A început să funcţioneze programul de autodistrugere. Când programul „loveşte" în sis temul genito-urinar, acest lucru blochează fie funcţional, fie organic, sistemul. Prin urmare, a apărut tumoarea canceroasă la un rinichi. Acum programul său de autodistrugere s-a oprit, însă programul de distrugere al soţiei a rămas şi s-a intensi ficat. Câmpul soţiei acestui om este puternic deformat, iar caracterul sugerează moartea care va surveni în curând.

— Ce se va întâmpla dacă ea moare?

— Cu timpul puteţi avea cancer la sânul drept, întrucât dumneavoastră sunteţi autoarea morţii ei. Dacă schimbările de caracter şi rezerva de iubire nu-i ajung pacientului pentru ameliorarea fizică, atunci când „îl trageţi", la nivelul spiritual are loc absolutizarea viitorului; pentru că dumneavoastră vă luaţi de acolo iubirea şi energia cu care vă trataţi pacientul. Prin urmare şi dumneavoastră puteţi pierde viitorul. Acestui om i-au fost dezmoşteniţi urmaşii până la a treia spiţă. După toate aparenţele, tratamentul dumneavoastră are efectul unei pastile bune, dar este vorba de o amânare. Dacă sufletul nu ajunge din urmă trupul, încep problemele.

După vocea femeii se simte că ea este afectată.

— Şi nu se poate schimba situaţia?

— Se poate. Trebuie scoasă soţia acestui om din situaţia critică. Rugaţi-vă pentru ea, ca din sufletul ei să dispară gelo zia. Rugaţi-vă ca pentru ea, fericirea supremă să devină iubirea pentru Dumnezeu, iar omul iubit, doar mijlocul acestei iubiri. Numai aşa ea va fi apărată şi agresivitatea soţului nu-i va produce nici un prejudiciu.

A doua zi vindecătoarea mă sună din nou:

— Spuneţi-mi, s-a modificat ceva? Există vreo şansă?

— Da, situaţia s-a schimbat. Câmpul femeii s-a refăcut, iar moartea 1-a părăsit.

— Dar soţul ei?

— La el, programul de distrugere al soţiei s-a convertit din nou în program de autodistrugere. Peste un an, un an şi jumătate el se poate îmbolnăvi de cancer la prostată.

— Poate fi ajutat în vreun fel?

— Să renunţe la pretenţiile faţă de soţie şi să se roage. Numai aşa va putea fi sănătos.

NIVELURILE IUBIRII

Vorbiţi prea repede, mi s-a plâns recent un pacient. Nu reuşesc să prind sensul celor spuse de dumneavoastră. Pentru dumneavoastră, desigur, aceste lucruri sunt foarte simple. Eu însă nu numai că nu pot simţi, dar nici măcar să-mi dau seama despre ce este vorba nu reuşesc.

Problema aceasta îmi este cunoscută de mult timp. Cu cât primim mai multe informaţii, cu atât cheltuim mai mult timp şi eforturi pentru transmiterea acestora pacienţilor. Există o singură soluţie: mărirea densităţii informaţiei. Ceea ce explicam înainte în câteva ore, acum reuşesc s-o fac în două - trei fraze. Prima carte aş fi putut s-o editez în zece volume, dar sunt leneş şi nu-mi place să fac muncă suplimentară. In plus diluarea informaţiei este pentru mine un adevărat chin. Şlefuind frazele de sute de ori, eu nu transmit numai informaţie. Am constatat că fluxul ei maxim vine în timpul transmiterii ei maxime, adică cu cât transmit o informaţie mai generalizată, cu atât cantitatea ei este mai mare şi invers. O astfel de politică este în favoarea cărţii pe care o scriu. Iată că mă repet pentru a nu ştiu câta oară: tot ceea ce iubim în această viaţă, orice valoare umană, absorb din noi puterea, iubirea şi energia. Totul este dat de la Dumnezeu. înseamnă că dacă îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât orice pe lume, inclusiv viaţa, atunci primesc mai multă iubire şi mai multe forţe decât pot da şi această rezervă pot s-o cheltuiesc pentru mine şi pentru urmaşii mei. La nivelul fin, noi hrănim permanent sufletele urmaşilor noştri prin iubirea noastră. Dar, dacă noi iubim orice pe lume mai mult decât pe Dumnezeu, atunci

dăm mai mult decât primim şi astfel începe degradarea sufletului. Şi atunci recurgem la rezervele strategice de iubire şi de forţă din sufletele urmaşilor noştri şi din vieţile noastre viitoare. Pentru ca să-şi salveze sufletul, omului i se ia tot de ce este ancorat sufletul său, ce iubeşte el mai presus de Dumnezeu. Dacă omul acceptă această situaţie şi tinde către Dumnezeu, atunci el capătă echilibru şi îşi salvează sufletul.

Cum putem determina starea în care sufletul a început să iubească ceva mai mult decât pe Dumnezeu?! Când începem să facem din ceva un ţel şi fericire supremă, este deja un semn al slăbirii iubirii pentru Dumnezeu şi noi începem să depindem de acest lucru. Atunci începem să ne temem, să ne pară rău, să manifestăm pretenţii, să punem condiţii. Este al doilea pas. Al treilea pas este agresiunea directă, supărarea, ura, blamarea, dispreţul ş.a.m.d. Din iubire pentru Dumnezeu se nasc două linii ale valorilor umane.

Prima linie se realizează ca iubire faţă de lume şi de oameni. La baza dorinţei de a avea familie stă iubirea pentru omul apropiat. La baza iubirii pentru acel om stă dorinţa de a avea copii de la el, adică instinctul perpetuării. La baza instinctului perpetuării stă instinctul creaţiei, adică cu cât sunt mai importante valorile umane, cu atât suntem mai aproape de Dumnezeu. Dar ele, oricum, rămân omeneşti şi de aceea sunt supuse distrugerii, adică unei creaţii sub o nouă calitate.

A doua linie a valorilor este legată de dezvoltare. La baza aptitudinilor, a intelectului stă acea valoare pe care am numit-o perfecţiune. La baza perfecţiunii stă destinul, la baza destinului stă viitorul. Dacă omul face un ţel din linia iubirii pentru oameni şi pentru lume, apar boli ale geloziei şi ele se tratează prin trădare, certuri, supărări, înşelăciune. în cazul dorinţei de a face valoare supremă din linia perfecţiunii şi a dezvoltării, apar bolile trufiei. Ele se vindecă prin insuccese, înşelăciuni, jigniri neîntemeiate şi supărări, neplăceri pe linia destinului, năruirea planurilor de viitor. Dacă se absolutizează ambele linii, atunci intervin boli grave: cancerul, schizofrenia, diabetul zaharat, scleroza în plăci ş.a.m.d. Adeseori nu trebuie să ne amintim în detaliu toată viaţa. Este suficient să ne amintim două-trei evenimente majore şi să ne schimbăm atitudinea faţă de ele. Cel mai important lucru în spovedanie nu este regretul în legătură cu trecutul, ci dorinţa de a te schimba şi de a nu mai

face greşeli în viitor. Omul care crede în Dumnezeu poate obţine avantaj din orice situaţie, înţelegând că ea nu este întâmplătoare.

în ultimul timp sunt foarte solicitat. Am fost rugat să consult un om. După plecarea lui am rămas pur şi simplu strivit. Simţeam că nu mai am forţă pentru a da explicaţii. A doua zi aveam consultaţii fixate pentru cinci-şapte oameni. Am simţit că trebuie să întrerup consultaţiile, şi încă pentru mult timp. în acelaşi timp îmi era milă de oamenii care mizau pe ajutorul meu şi atunci am decis să risc. Dacă vor începe din nou durerile de cap, atunci totul s-a terminat. A doua zi consult primul pacient. Simt că nu am putere să-i dau explicaţii. Văd cauzele care au determinat boala pacientului, problemele cu copiii şi urmaşii, dar de explicat nu pot, nu am putere. M-a străfulgerat o idee: de ce să-i explic? Tot ce am de explicat o fac în cărţi. încerc să vorbesc în pilde.

— Ştiţi de ce îmbătrânim şi murim? Pentru a primi o nouă porţie de iubire venind la Dumnezeu. Tot ceea ce este creat de Dumnezeu trebuie să se reîntoarcă periodic la El pentru a primi o nouă porţie de iubire şi energie. Principala condiţie a contactului cu Dumnezeu este renunţarea la tot ce a fost creat de El. îmbătrânind şi murind, ne eliberăm de toate valorile noastre omeneşti şi atunci apare posibilitatea de a primi noi porţii de iubire, dar s-ar putea ca ele să nu fie îndeajuns pentru toată viaţa. Pentru un nou contact trebuie umilite toate valorile omeneşti, inclusiv cele mai înalte. Deosebit de puternică trebuie să fie această umilinţă înaintea conceperii copiilor, pentru ca să ne dăruim iubirea nu numai nouă, ci şi lor. Cu cât depinde mai puţin iubirea noastră de valorile omeneşti, cu atât mai mult în sufletul nostru ne asemuim lui Dumnezeu. Dumnezeu nu depinde de nimic şi cu cât este mai mare asemănarea cu Dumnezeu, cu atât avem mai multă iubire în suflet şi atunci, dintr-o băltoacă sordidă, ne transformăm într-un izvor cu apă limpede. Parcurgeţi-vă din nou întreaga viaţă cu sentimentul că iubirea dumneavoastră nu depinde de nimic. Rugaţi-vă ca acest lucru să le fie dat şi urmaşilor dumneavoastră.

Următorul pacient îmi pune întrebarea:

— Spuneţi despre credinţa în Dumnezeu că este o imensă fericire, dar, în acelaşi timp afirmaţi că această credinţă trebuie să se distrugă. Cum să înţeleg asta?

— Spuneţi-mi, îl întreb eu, conştiinţa noastră este perfectă?
— Nu, desigur.
— Ea trebuie să se dezvolte şi să fie înlocuită de o conştiinţă mai aproape de perfecţiune? înseamnă că vechea conştiinţă, respectiv reprezentarea noastră despre lumea înconjurătoare trebuie să se distrugă şi să fie înlocuită de altele mai valoroase. Deci, iată, credinţa este tocmai perceperea conştientă a lui Dumnezeu, reprezentarea noastră despre El. Cu trecerea timpului aceste reprezentări se modifică.
— Eu însă am crezut că Dumnezeu şi credinţa sunt unul şi acelaşi lucru.
— Dacă ar fi fost aşa, atunci Dumnezeu ar dispărea odată cu pierderea credinţei. Pe Pământ trăiesc mulţi atei care afirmă că Dumnezeu nu există. Ei ignoră noţiunea de credinţă şi cu toate acestea trăiesc şi au copii. Dar când ateii şi credincioşii încearcă să renunţe la sentimentul de iubire, devin sterili, se îmbolnăvesc şi mor. Orice valori legate de conştiinţa noastră se nasc datorită iubirii. Toate trăirile noastre emotive depind de lumea înconjurătoare. Ele renasc prin interacţiunea cu aceasta. Singura excepţie o constituie sentimentul iubirii care creează lumea înconjurătoare şi nu depinde de ea. Când încercăm să punem acest sentiment în relaţie de dependenţă cu lumea înconjurătoare, prin distrugerea lui începem să distrugem iubirea în noi şi în alţii, apoi ne îmbolnăvim şi murim.
In faţa mea se află un bărbat tânăr. Cu un an înainte a orbit. Are diabet zaharat şi este steril.

— Acum câţiva ani am încercat un puternic sentiment de iubire, dar acesta a fost asociat cu mari umilinţe şi-mi încălca toate principiile. Am reuşit să înving această iubire. Acum înţeleg că toate problemele apărute sunt urmarea „victoriei" mele. A fost nu o victorie, ci o încercare de victorie.
— Iubirea nu poate fi învinsă. Iubirea este Dumnezeu. Bărbatul a tăcut mult timp apoi a dat din cap afirmativ.
— începeţi cu senzaţia că în fiecare secundă, tot ce este în jurul dumneavoastră poate dispărea, că omul drag vă poate trăda în orice clipă, poate pleca, vă poate jigni sau poate muri, că în fiecare secundă puteţi muri dumneavoastră. Atunci, încetul cu încetul pretenţiile dumneavoastră vor dispărea, dar iubirea va rămâne. Sentimentul dumneavoastră de iubire nu

trebuie să depindă de nimic. Lumea înconjurătoare şi viaţa dumneavoastră nu sunt decât un motiv de iubire. Soarele străluceşte indiferent de atitudinea noastră faţă de el.

— Dar dacă eu voi începe să iubesc lumea înconjurătoare mai mult decât pe Dumnezeu?

— Dacă nu manifestaţi pretenţii, iubiţi lumea înconjurătoa re cât de mult puteţi şi cu cât o veţi iubi mai mult, cu atât mai multă iubire va primi sufletul dumneavoastră.

-

Următorul pacient întreabă:

— Iată, eu îl iubesc pe Dumnezeu şi mă rog lui. De ce sunt bolnav şi nefericit?

— Iubirea pentru Dumnezeu vă dă posibilitatea să fiţi feri cit dar, mai precis, fericirea trebuie să v-o câştigaţi singur. Dacă de exemplu conducând maşina, vă veţi ruga dar veţi trece pe sensul opus, atunci în mod inevitabil veţi avea mari probleme. Există rugăciune, dar există şi reguli de circulaţie. Alături de legile materiale există legi spirituale şi ele trebuie studiate şi respectate. Fiecare religie oferă o reprezentare despre Dumnezeu, date despre legile de dezvoltare ale spiritului. Mistica, magia şi ocultismul studiază numai legile spiritului. Când ele devin unic ţel, rezultatele deplorabile nu pot fi evitate. De aceea şi cercetările materiale şi cele spirituale trebuie să fie încălzite de iubire. Pentru dezvoltare, pentru supravieţuire aceasta este principala condiţie.

îmi amintesc cum, cu câţiva ani în urmă, încercam să pătrund mai profund în straturile divinului. Cel mai uşor o puteam face prin intermediul câmpului magnetic. Prin trecerea de la o lume la alta, caracteristicile câmpului magnetic, nu ştiu de ce, sunt mai stabile acolo unde se găsesc polii magnetici ai Pământului. Acolo se schimbă caracteristicile timpului şi spaţiului. Polul Sud tinde către trecut. Această tendinţă trece în emisfera vestică, în continentul american. Polul Nord tinde către viitor, prin Rusia şi Orientul Mijlociu coboară spre Himalaia. In partea de est a Americii de Sud există o zonă de maximă orientare către trecut. înainte nu puteam să înţeleg un lucru: dacă omul în viaţa trecută, sau într-una mai îndepărtată, a locuit în această zonă, atunci de regulă, el avea tendinţe către magia neagră, adică aptitudinile sale le subordona avantajului material. Iar dacă trăia în zona munţilor Himalaia, dimpotrivă, tendinţele erau altruiste.

Apoi am înţeles dintr-o dată: trecutul este material, ceea ce ne înconjoară, iar viitorul este spiritual, înseamnă că emisfera vestică tinde spre acumularea de valori materiale, spre dezvoltarea lumii materiale. Emisfera estică
tinde către viitor, spre ceea ce nu este realizat, spre spiritual. Omul spiritual trăieşte mai mult prin viitor şi manifestă altruism. Dar absolutizarea viitorului, adică a spiritualităţii, duce la stoparea dezvoltării şi la distrugerea viitorului. Materialistul trăieşte prin trecut, spre deosebire de omul spiritual care se orientează către intuiţie şi generează cultură; materialistul se orientează spre fapte şi argumente, spre experiment, adică spre analiza evenimentelor deja consumate. Apropo, una din cunoştinţele mele, când i-am vorbit despre America de Sud, mi-a spus că polul magnetic sudic migrează exact către această zonă. Omul care regretă trecutul, care nu-1 acceptă, declanşează programul distrugerii lumii materiale. ♦ Omul care se teme de viitor, care gândeşte urât despre viitor, declanşează programul de distrugere a lumii spirituale. Reiese că tristeţea reprezintă neîncrederea în viitor, neacceptarea Iui. De aceea omul care gândeşte în termeni sumbri despre viitor se omoară pe el însuşi în acest viitor, şi după aceea, când acesta vine, omul se îmbolnăveşte pe neaşteptate şi moare. Un pacient se interesa ce perspective are, bune sau rele? I-am răspuns că n-am să-i deconspir acest lucru. „Dacă am să vă spun că în viitor totul va fi bine, veţi înceta să lucraţi asupra dumneavoastră, iar dacă vă spun că totul va fi rău, cu atât mai puţin veţi face". întrucât oamenii, în marea lor majoritate tind spre material, spre trecut, toate religiile i-au orientat spre spiritual, spre viitor. Acest lucru le ridica spiritualitatea, dar ducea la dogmatism şi despotism. De aceea despre viitor nu trebuie gândit nici bine, nici rău. în viitor nu va exista nici rai, nici iad. în viitor va fi Dumnezeu. De aceea a te teme, a dispera, a te supăra este lipsit de orice sens, îţi rămâne doar să iubeşti. Dar Dumnezeu nu este numai în viitor, El este în trecut şi în prezent. De aceea nemulţumirile interioare, în legătură cu trecutul sau viitorul reprezintă agresiune împotriva lui Dumnezeu.

O femeie plânge la telefon:

— Am fost deja la dumneavoastră la consultaţie. Am mari probleme cu fiul. El este foarte crud, tot timpul se ceartă cu

toată lumea. Ne jigneşte şi, cu toate că am fost la dumneavoastră la consultaţie, nimic nu s-a schimbat. Nu demult şi-a omorât câinele cu toporul, iar ieri tot cu toporul a încercat să-şi omoare nevasta.

Mă uit la câmpul fiului. Un singur ataşament, dar foarte puternic: creaţia, procrearea. Ataşamentul faţă de procreare, de familie, de omul drag, generează gelozie şi supărare.

— Dorinţa de a face ţel şi sens al vieţii din omul iubit exis tă încă în dumneavoastră. Aţi transmis acest lucru într-o proporţie uriaşă fiului dumneavoastră. Dar dacă iubiţi un lucru mai mult decât pe Dumnezeu, mai târziu, acest lucru o să începeţi să-1 urâţi.

— Dar am făcut întotdeauna tot ce mi-aţi spus. Nu ştiu de ce nu se arată rezultatele. Eu m-am străduit foarte mult.

— Haideţi să repetăm, îi propun eu. La dumneavoastră în familie are loc absolutizarea creaţiei, şi a procreării.

— Da, spune femeia. în neamul nostru am avut talente mari la pictură. Fiul meu de asemenea, ce-i drept ca autodidact, încerca să picteze şi să deseneze. însă lui nu-i prea reuşesc picturile şi din această cauză suferă cumplit, aproape că îi vine să plângă.

— înaintea conceperii copiilor trebuie umilite valorile omeneşti cele mai înalte, chiar şi dorinţa de a naşte copii, şi de a crea. Dar cu agitaţia dumneavoastră, cu regretele dumneavoastră v-aţi agăţat în aşa fel de toate acestea, încât cel mai mic insucces îl scoate din sărite pe fiul dumneavoastră.

— Opt ani nu am avut copii, iar eu tare mi-i doream. Soţului meu nici că-i păsa. El nu voia să meargă la control şi nici să se trateze. îmi era grozav de ciudă.

— Fiului dumneavoastră, în viaţa anterioară, când îşi făcea planuri de creaţie, i-a fost distrusă dorinţa de a avea copii, de a avea familie, sau el a refuzat toate acestea. în această viaţă, la început Dumnezeu nu vă dădea copii. Puteaţi să-i doriţi şi să faceţi tot ceea ce era necesar pentru a-i avea, dar să vă supăraţi
pe dumneavoastră înşivă, pe destin şi pe Dumnezeu, nu aveaţi voie. Iar dumneavoastră v-aţi supărat, şi încă mult de tot v-aţi supărat. Şi în primul rând, pe Dumnezeu. Să mergem mai

departe. Soţul dumneavoastră v-a fost trimis de Dumnezeu şi de destin. Când prin el vă erau trimise neplăceri, supărându-vă pe el, dumneavoastră vă supăraţi pe soartă şi pe Dumnezeu. Supărările pe Dumnezeu generează diavolismul şi o uriaşă cruzime. în măsura în care veţi înţelege acest lucru şi vă veţi ruga, în aceeaşi măsură îl veţi purifica prin dumneavoastră pe fiu şi pe urmaşi. Este mai bine să fii un ateu care nu îl cunoaşte pe Dumnezeu, şi să te superi numai pe un alt om, decât să fii un credincios care, drept răspuns la unele încercării, se supără pe destin şi pe Dumnezeu.

După câmpul femeii se vede că acum a înţeles. S-a schimbat şi câmpul fiului ei spre bine. La început am văzut în acest program numai gelozia, îngreunându-i femeii posibilitatea de a-şi corecta situaţia. Până la urmă totul s-a sfârşit cu bine, dar pe mine mă chinuia o singură întrebare la care nu găseam răspuns.

Eu nu îl pot purta pe pacient prin toate verigile lanţului. Eu îi descriu principalele verigi iar pe celelalte, urmându-mă în mod intuitiv, pacientul şi le purifică singur. în cazul de faţă însă, acest lucru nu s-a întâmplat. încerc să-mi dau seama de ce după prima întâlnire n-au intervenit nici un fel de modificări. Era o problemă. Dar nu puteam să înţeleg despre ce este vorba. în acest moment m-au chemat la telefon. Suna un pacient din Orientul îndepărtat. Fiul său avea cancer. Era afectat rinichiul şi avea o mare tumoră în abdomen. îi cercetez câmpul băiatului şi nu descopăr în el deformaţii mari. Există un ataşament faţă de creaţie şi de procreaţie. Dar este foarte subţire. Din nou nu pot să înţeleg nimic. Ceva mă ţine în loc, dar cauza nu o găsesc. De zeci de ori răsucesc pe o parte şi pe alta evenimentele zilelor precedente. încerc să combin experienţa acumulată, cu intuiţia. îmi amintesc de o discuţie cu o femeie. Poate că băiatul s-a supărat pe destin şi pe Dumnezeu? în cazul de faţă găsesc principala verigă. Aceasta o constituie supărările colosale pe Dumnezeu din cauza problemelor cu omul iubit. M-am deprins să privesc nivelul spiritual ca fiind nemijlocit legat de trup. Iar bolile grave constituie afectarea planurilor spirituale. Cercetez primul nivel: supărările pe femei. Erau 1300 de unităţi. Acum sunt numai 70 de unităţi. Nivelul destinului (supărările pe femeile iubite, pe destin): erau 3000 de unităţi, au rămas numai

1000. Nivelul supărării pe Dumnezeu: erau 4000 de unităţi şi au rămas tot 4000. Mai existau încă supărări pe viitor.

Intensificarea contactului cu viitorul reprezintă intensificarea spiritualităţii, de aceea când este înjosit viitorul, este înjosită şi spiritualitatea. Acest lucru poate fi suportat numai atunci când viteza de epuizare a iubirii din suflet întrece pretenţiile, adică iubirea pentru Dumnezeu depăşeşte iubirea pentru toate celelalte. Dar de ce câmpul băiatului se modifică atât de lent? Realizez că n-am reuşit să pun ordine în mine însumi. Cercetez nivelul acestui aspect la mine. Supărarea pe oameni constituie peste 2000 de unităţi, supărarea pe Dumnezeu 33000. Sunt derutat. Cine sunt eu, dacă prezint asemenea parametri de agresivitate faţă de Dumnezeu? Şi cui vor folosi cărţile mele într-un asemenea plan, dacă sufletul meu arată atât de jalnic? Mi-aduc aminte cum, în copilărie, am sărit pentru prima dată în apă de la o mare înălţime, cu capul în jos. Am stat multă vreme, îmi era frică. După aceea m-am concentrat şi am sărit. După desprindere, parcurgând aproximativ un metru, brusc m-a cuprins o dorinţă cumplită de a mă întoarce. Acum simţeam aceeaşi dorinţă. Când am înţeles în ce am intrat, am vrut să renunţ, să mă întorc, dar era deja prea târziu. Prima carte se pare că mi-a modificat într-atât de puternic energia încât nu puteam să nu o scriu şi pe a doua, pentru că nu am reuşit să expun unele momente foarte importante în acea primă carte. Dacă nu mi-aş fi cercetat câmpul sau dacă nu aş fi ajuns la noţiunea de „supărare pe destin, pe viitor şi pe Dumnezeu" ce s-ar fi întâmplat atunci? Un singur lucru totuşi, mă liniştea: îi explicam pacientului că, cu cât este mai înalt nivelul de dezvoltare al omului, cu atât sunt mai mari pretenţiile sale, dacă el este ataşat de acest nivel. Dacă eu am asemenea pretenţii faţă de Dumnezeu înseamnă că, într-o viaţă anterioară, probabil şi nivelul meu de dezvoltare era destul de ridicat. De acolo am şi adus supărarea pe Dumnezeu. întrucât Creatorul nu m-a distrus la începutul vieţii, înseamnă că pe lângă minusuri aveam şi plusuri.
Când îmi încheiam prima carte, mi s-a întâmplat ceva curios. Primeam informaţia sub formă de text, iar textul era aproximativ acesta: „Dacă nu vei recunoşte că porţi în tine divinitate, cartea nu va fi scrisă". Sunt om de ştiinţă, cercetător

al structurilor biocâmpurilor. Metoda mea se bazează pe investigaţia ştiinţifică, pe analiză, comparaţie, pe încercări şi greşeli. Eu sunt cinstit până la capăt şi spun concret tot ce s-a întâmplat cu mine. Newton a descoperit legea gravitaţiei terestre. Eu încerc să descopăr legile dezvoltării spirituale. Dar să rămân numai om de ştiinţă nu mi se permitea. Iar eu doream să editez prima carte în care informaţia era foarte importantă. De îndată ce m-am împăcat cu acest gând, totul a început să meargă normal. După terminarea celei de a doua cărţi, situaţia s-a repetat. Trebuie să recunosc că-1 port pe Dumnezeu în mine. Mi s-a dat să înţeleg că nu voi rămâne doar om de ştiinţă când voi scrie despre asemenea lucruri. De abia acum am priceput despre ce este vorba: fiecare din noi îl poartă pe Dumnezeu, dar practic, acest lucru nu este evident. în mine însă trebuia să fie evident pentru că, dacă eu voi vorbi despre lucruri de care m-am apropiat numai ca om de ştiinţă, aceasta poate fi periculos şi pentru mine şi pentru alţii. Pe măsura dezvoltării valorilor omeneşti, tot mai puternic trebuie să se manifeste contactul interior cu Dumnezeu. Tot mai puternic omul trebuie să simtă că îl poartă pe Dumnezeu în sine însuşi Să cunoşti lumea numai pe treptele scării este imposibil. Scara se va nărui. Trebuie nu doar să te ridici de jos, dar să şi cobori de sus. Cu cât ne apropiem de un plan mai fin, cu atât mai departe, în planul al doilea, trec logica, experienţa şi analiza, înseamnă că omul trebuie, în acelaşi timp, să se simtă: corp fizic şi esenţă de procreare care, depinde de lumea înconjurătoare şi interacţionează cu ea şi cu Dumnezeu. Independent de lumea înconjurătoare, Dumnezeu iradiază iubirea care creează şi dezvoltă. Şi această particulă divină noi trebuie să o simţim în interiorul nostru permanent. Atunci nici un fel de valori omeneşti nu ne vor înmormânta, oricât de mult le-am iubi.

Acum două zile m-a sunat o femeie:

— Am visat ceva foarte straniu şi îngrozitor. Mi-am văzut copilul, corpul lui fiind acoperit total de tatuaje. Un om nu prea înalt, aproape pitic, îl ducea pe copilul meu de mână într-o încăpere şi eu ştiam că acolo va avea loc un sacrificiu ritual.

— M-am uitat la câmpul femeii şi am văzut că grijile ei pentru copil sunt întemeiate. Câmpul copilului nu arăta bine. Cauza mi s-a părut stranie şi neaşteptată: absolutizarea

structurilor care ies dincolo de limitele trecutului, prezentului şi viitorului. Nici măcar nu aveam denumiri pentru aceste structuri. Cum să ies din această situaţie? îi spun femeii ceea ce urmează:

— în două din vieţile anterioare, dumneavoastră aţi consi derat că Dumnezeu este ceea ce se află dincolo de materie şi spaţiu şi aproape dincolo de limitele timpului. Dar acesta nu era Dumnezeu. V-aţi închinat altor zei: erau valorile omeneşti superioare. Zeii cărora v-aţi închinat erau întruchiparea acestor valori. Rugaţi-vă. Sunaţi-mă mâine din nou. Dacă fiul dumneavoastră va avea câmpul curat înseamnă că am avut dreptate. Când îl veţi simţi permanent pe Dumnezeu în suflet vor dispărea dispreţul, blamările şi orice nemulţumire faţă de lumea înconjurătoare.

Mama, dar mai ales fiica mă roagă să le salvez soţul, respectiv, tatăl. Diagnosticul - cancer pulmonar. Cancerul la plămâni şi stomac se tratează foarte greu pentru că aici nu este vorba doar de supărare pe oamenii apropiaţi, ci şi pe soartă şi viitor. Cauza din care au apărut aceste complicaţii, o constituie linia iubirii. Omul iubit, familia, copiii, pentru tatăl bolnav au devenit valoare superioară. Agresivitatea legată de aceste lucruri în cea mai mare parte, el a transmis-o urmaşilor săi. îi
explic fiicei:

— Pachetul de supărări pe oamenii apropiaţi, pe lumea în-conjurătoare, pe sine însuşi, pe destin şi Dumnezeu poate să vă ucidă pe dumneavoastră şi pe copiii dumneavoastră. Este necesar să vă schimbaţi concepţia despre lume. Oricât de înjosită ar fi iubirea dumneavoastră pentru oamenii apropiaţi, pentru lumea înconjurătoare, sentimentul interior al iubirii trebuie să rămână intangibil. Iubirea pentru omul apropiat creează această lume, şi întrucât acest sentiment este legat de această lume, atunci, odată cu distrugerea lumii se distruge într-o măsură apreciabilă şi aceasta. Dar, în interior, există numai iubire pentru Dumnezeu. întrucât Dumnezeu este veşnic, acest sentiment este de asemenea veşnic. De aceea ele nu trebuie să se asocieze, chiar dacă trec reciproc din una în alta.

— Iubirea divină se manifestă în noi cu atât mai puternic cu cât este mai puternică iubirea omenească. Apoi iubirea ome nească se destramă pentru a nu se ataşa de cea divină, iar mai apoi renaşte din nou.

— Amintiţi-vă toate momentele, îi spun eu fetei, când v-a fost înjosit sentimentul de încredere şi parcurgeţi din nou aceste momente păstrând sentimentul iubirii.

Ea dă din cap dar, când peste puţin timp intră în cameră, nu văd la ea schimbări deosebite.

Ea îl sună pe tatăl său la spital. Peste o oră revine la consultaţie şi mă anunţă că tatălui său îi este şi mai rău. Mă uit să văd cât de profund au intrat supărările în sufletul tatălui şi văd un tablou absolut dezolant.

Am făcut o ierarhizare a valorilor omeneşti. Nu demult îi explicam unui pacient.

— In afara valorilor omeneşti din trecut şi prezent, există valori şi în viitor şi pierderea lor este şi mai dureroasă. Când vă rugaţi, puteţi prin cuvintele dumneavoastră să spuneţi că orice valoare omenească, orice fericire omenească din trecut, în prezent şi în viitor este un mijloc pentru a-l iubi pe Dumnezeu.

însă nu demult am găsit niveluri care trec dincolo de limitele prezentului, trecutului şi viitorului. N-am putut să găsesc o denumire pentru verigile acestui lanţ. Credeam că nu mă voi mai întâlni degrabă cu acestea. Nici unul din modelele obişnuite n-a funcţionat în acest caz. E drept a existat un moment, şi anume când încercam să determin cu ce se leagă la om prima verigă a acestui lanţ. Am văzut că este vorba de zona genitală. Ce-ar putea să însemne asta? Că atracţiile sexuale ies din limitele prezentului, trecutului şi viitorului? Foarte straniu. A doua verigă era în zona pieptului. A treia în cea a capului. La bolnavul pe care-1 analizam la distanţă era absolutizarea câtorva niveluri ale lanţului, dar nu ştiam cum să explic acest lucru soţiei şi fiicei pacientului. Am încercat să explic prin metodele obişnuite: creaţie, omul iubit. Dar fata nu m-a înţeles. Am văzut disperarea ei, dar după tabloul bioenergetic, era clar că situaţia se înrăutăţea şi mai mult.

— Patruzeci de minute pauză, le spun eu. Ele ies şi eu mă cufund în meditaţie. La limita somnului poţi să găseşti mai uşor soluţii noi. Timp de douăzeci de minute a fost o activitate

febrilă, cu toate că conştienta aproape că dormea. Conştienta este legată de stereotipurile obişnuite. Este greu pentru ea să primească o informaţie nouă. După o jumătate de oră îmi vine o idee nouă: senzaţiile sexuale trebuie mai întâi date lui Dumnezeu şi după aceea omului. Imediat ce am simţit acest lucru am văzut o ameliorare în câmpul fiicei şi al tatălui.
Le invit pe paciente:

— Ei, cum e? Simţiţi vreo ameliorare? O întreb eu pe fiică.

— Da, parcă mi s-a uşurat sufletul.

— Prima senzaţie sexuală trebuie dată lui Dumnezeu.

Cum să înţeleg asta?

— în sentimentul iubirii este întotdeauna un element de atracţie sexuală şi dacă primul sentiment trebuie să-i fie dat lui Dumnezeu, atunci în acelaşi fel trebuie procedat şi cu atracţia sexuală. în viaţa cotidiană acest lucru este foarte simplu: dacă pentru simţul dumneavoastră sexual principalul ţel este omul iubit, atunci când bărbatul vă înjoseşte, vă jigneşte dorinţele sexuale, nu veţi putea suporta acest lucru. Deoarece acest sentiment depinde de omul iubit, inevitabil va izbucni agresiunea. Dar dacă el nu depinde de omul iubit, atunci orice înjosire nu va ucide iubirea interioară. Sunaţi-1 pe tatăl dumneavoastră şi, după aceea, sunaţi-mă pe mine.

Femeile pleacă iar eu aştept rezultatul. El este foarte important. Dacă concluzia este corectă, trebuie să fie o cât de mică ameliorare. După vreo două ore, fata mă sună.

— Să nu fie de deochi, dar tata se simte cu mult mai bine.

înţeleg că în viitorul apropiat, oamenilor le va fi greu să-şi dea seama ce fel de lanţ este acesta care iese dincolo de limitele prezentului, viitorului şi trecutului. Dacă n-am să-mi dau seama nici eu, n-am să-1 pot ajuta pe acel pacient ale cărui supărări s-au scufundat la acest nivel. Şi iată, zi după zi, încerc să determin relaţia dintre componentele acestui lanţ. Se dovedeşte că trecutul, prezentul şi viitorul sunt liniile iubirii faţă de lume şi ale dezvoltării personale, adică tot ce există în timp şi reprezintă consecinţa activităţii acestei succesiuni de programe karmice. Prima verigă o constituie atracţia sexuală. Ea aparţine acestei lumi, ieşind în acelaşi timp dincolo de graniţele ei. A doua verigă se leagă într-un fel de suflet. Ea iese dincolo de limitele timpului. A treia este în legătură cu

conştienta. A patra verigă îmi este încă necunoscută. Ea e situată deasupra capului omului.

Câteva săptămâni am încercat să găsesc situaţii în care ar fi putut fi înjosiri ale valorilor umane superioare. Puricându-mi viaţa şi întâmplări din viaţa altora, dădeam în principiu de situaţia în care omul iubit respingea iubirea. După aceea, dintr-o dată, mi s-au clarificat toate: tot Universul, cu toate componentele sale, se naşte din iubire, deci există o separare a nivelurilor acestei iubiri. Primul nivel este cel sexual care reuneşte tot ceea ce este viu. Al doilea nivel este acela în care se iubeşte nu numai cu corpul dar şi cu sufletul, propriu animalelor superioare. Al treilea nivel este cel în care se iubeşte cu trupul, cu sufletul şi cu conştienta. La animale acest nivel se întâlneşte rar; în principal, este prezent la oameni. La oamenii spiritualizaţi, deosebiţi, iubirea se manifestă şi la cel de-al patrulea nivel. In principiu, iubirea poate fi cunoscută până la nivelul al şaptelea. Teoretic, până la al zecelea. Omul de astăzi, pur şi simplu, n-ar rezista la mai mult. El nu va putea suporta durerea pierderii. Personal am găsit şaptesprezece asemenea niveluri. Cu siguranţă că ele sunt mult mai multe, dar pentru ziua de astăzi aceasta este limita sensibilităţii mele. Simt că am ajuns să înţeleg cum se clădeşte iubirea în acest Univers. Pentru a simţi iubirea divină la nivelul conştientei trebuie să treceţi prin toate cele şaptesprezece trepte. Apoi să suporţi durerea pierderii lor. Din acest motiv, iubirea faţă de Dumnezeu trebuie să fie de zeci de ori mai înaltă decât nivelul la care se găseşte omenirea în momentul de faţă. Urmăream cum se desfăşoară procesul de dezvoltare. La început omului i se dădea voie să se atingă de manifestările superioare ale iubirii, care pot atinge nivelul al patrulea, al şaptelea, al optulea, al treisprezecelea. După aceea el începe să fie desprins de acest sentiment, pentru ca acesta să nu fie confundat cu iubirea divină. în medie omul poate suporta o jumătate din aceste niveluri: dacă el a cunoscut iubirea de nivelul al şaptelea, atunci el o poate suporta pe cea de nivelul trei, patru. Dacă a cunoscut iubirea de nivelul al treisprezecelea, el o poate suporta pe cea de nivelul şase-şapte. Dacă umilirea este mai puternică decât posibilităţile de a suporta pierderea, omul se îmbolnăveşte sau moare.

Am obiceiul să mă uit des în oglindă, să văd dacă am mai îmbătrânit sau am mai întinerit... Recent, am hotărât să verific dacă acest lucru nu este cumva o încălcare a legilor supreme. Se pare că da. Este dorinţa morţii viitorului şi a propriei persoane în viitor. Adică în mod subconştient mă temeam de bătrâneţe, şi când am văzut pe faţa mea semnele îmbătrânirii am simţit teamă în faţa viitorului. A crescut agresivitatea subconştientă, şi procesele îmbătrânirii s-au accelerat. Omul nu trebuie să spună: „eu am bogăţii". Nu merită să spui: „Corpul meu îmbătrâneşte". Când omul pronunţă cuvântul „eu", el trebuie să reprezinte nu bani, maşini sau apartamente şi nici învelişul său fizic; nici aptitudinile, intelectul şi perfecţiunea. „Eu" înseamnă: iubire care străluceşte în sufletul meu. Toate celelalte, noi le primim pentru o folosire temporară. Şi nu avem dreptul să le asociem cu scânteia nemuritoare din sufletul nostru.

— Am plecat din republica noastră, îmi povesteşte o femeie. Când s-a stârnit valul naţionalismului, am înţeles că asta nu se potriveşte cu caracterul meu. Spuneţi-mi, naţiona lismul este o încălcare a legilor sau nu?

— Bineînţeles, este idolatria destinului favorabil al po porului. Acest lucru duce la distrugerea destinului. Cu cât izbucneşte mai puternic naţionalismul, cu atât mai multă dis trugere se poate aştepta în viitor. Un tânăr are o boală din cauza căreia se produce o atrofiere lentă a muşchilor. Această boală blochează un puternic program de autodistrugere.

— La întâlnirea noastră trecută v-am explicat că are loc la dumneavoastră absolutizarea iubirii pentru lume şi pentru oameni, ceea ce determină gelozia, suspiciunea şi irascibilita-tea. Dar programul de distrugere a omului iubit din cauza geloziei, este un program de distrugere a copiilor lui. Acest program se transformă destul de rapid într-unui de autodis trugere. De asemenea acest program loveşte copiii, de aceea apar boli grave, pentru ca să nu fie mutilate sufletele copiilor şi ale urmaşilor. La dumneavoastră această agresivitate este atât de mare, pentru că dumneavoastră sunteţi ataşat de linia dezvoltării perfecţiunii, prin urmare trebuie să continuaţi să lucraţi cu dumneavoastră înşivă.

— Simt că pentru mine omul iubit este deocamdată cea mai înaltă fericire, îmi spune pacientul.

— Am să vă explic de ce. Toate valorile se nasc din senti mentele de iubire. în zona primei chakre, iubirea se realizează ca o dorinţă sexuală. în zona pieptului, iubirea se realizează ca prietenie, bune relaţii, bunătate. în regiunea capului, iubirea se realizează ca spiritualizare şi creaţie. Deasupra capului, în corpul energo-temporal al omului, iubirea se realizează sub forma contactului cu viitorul, a speranţelor pentru viitor, a sentimentelor de apropiere de Dumnezeu în viitor. La dumneavoastră nu există ataşamente de nivelul al doilea şi al treilea, în schimb se păstrează faţă de nivelul întâi şi cel de-al patrulea. Ce înseamnă asta!? înseamnă că prima senzaţie sexuală sunteţi gata să o daţi femeii şi de asemenea dorinţa de iubire sunteţi pregătit să i-o daţi tot ei. înţelegeţi un adevăr simplu: Dumnezeu nu este numai tatăl, Dumnezeu este şi mama, fratele şi sora, soţul şi soţia şi cele mai mari dorinţe de iubire sunt dorinţele întâlnirii şi comuniunii cu Dumnezeu. Iar dorinţa de întâlnire cu omul iubit este doar mijlocul pentru intensificarea uniunii cu Dumnezeu.

— Care sunt principalele puncte vulnerabile la mine? se interesează tânărul.

— Priviţi: Dumnezeu creează Universul. Dumnezeu îl diri jează şi îl readuce la El. în mitologia indiană acest lucru se numeşte inspiraţia şi respiraţia lui Brahma. Deci prima valoare omenească este crearea lumii. Creaţia, procrearea, iubirea faţă de oameni şi faţă de lume, reprezintă conducerea lumii. Apti tudinile, intelectul, perfecţiunea, destinul, toate acestea sunt întoarcerea către Dumnezeu care se va realiza în viitor. Omul este lovit în aceste trei puncte pentru ca iubirea legată de lumea înconjurătoare să nu se asemuiască cu iubirea divină.

în martie 1996 am fost rugat să ţin o conferinţă la Societatea orbilor. în sală erau vreo cincizeci - şaizeci de oameni. Conferinţa era fixată pentru ora şaisprezece. înainte de asta, eu trebuia să mă ocup de treburile mele în atelier. Cu o zi înainte, m-a sunat un cunoscut. îl cunoşteam de cincisprezece ani, însă nu ne mai văzusem de mult timp.

— Acum te sun ca pacient, spune el. Ai putea să mă ajuţi?

— Treci mâine pe la mine la atelier, în jur de ora două sprezece şi vorbim atunci.

Când a venit, l-am diagnosticat în grabă. în principiu era sănătos, numai prima chakră era aproape închisă. Asta denotă probleme cu urmaşii. Sufletele copiilor erau foarte încărcate.

— La tine totul este destul de bine, numai că ai un puternic ataşament de creaţie şi procreare. Prin urmare este vorba de supărare, de gelozie, probleme în viaţa personală. El a văzut că i-am făcut un diagnostic superficial şi, în mod delicat încearcă să mă ajute.

— în familia noastră s-au născut 18 oameni, povesteşte el. 12 au murit, iar acum încep să moară ceilalţi. Bărbaţii din neamul nostru nu au copii. Numai un singur frate are băieţi.

— Spune-mi numele fraţilor decedaţi.

Ambii prezintă deformaţii ale câmpului, ce caracterizează moartea. O puternică absolutizare a creaţiei, a procreării, plus absolutizarea perfecţiunii, iubirea pentru un alt om, trufia. O temă cunoscută.

— Situaţia ta este mai bună decât cea a fraţilor tăi de cedaţi, datorită bunătăţii tale sufleteşti. Ataşamentul pentru perfecţiune nu există, numai probleme de iubire. Dumnezeu creează Universul. Dumnezeu îl stăpâneşte şi-l controlează, şi Dumnezeu şi-l readuce la sine. Omul face acelaşi lucru, dar la nivel omenesc. Dacă el absolutizează nivelul omenesc, atunci el încearcă să asocieze valorile omeneşti cu Dumnezeu şi să le facă veşnice. Şi atunci are loc terminarea genealogiei, se sfâr şeşte neamul, intervin bolile şi moartea.

Am mai vorbit puţin, după care el a plecat.

Şi iată, peste câtva timp stau într-o sală nu prea mare la Societatea orbilor. înainte de conferinţă, în sală erau în majori-tate orbi. Diagnostichez sala şi văd o puternică absolutizare a următoarelor momente: creaţie, procreare şi perfecţiune. La început citesc biletele primite din sală şi văd peste tot una şi aceeaşi problemă: trufia şi gelozia.

— Scăderea vederii, a auzului, diabetul, durerile de cap sunt boli ale geloziei, explic eu. Ca să ne salveze sufletele, Dumnezeu ne răpeşte tot ceea ce noi considerăm a fi fericire supremă. Sufletul piere dacă se ataşează de un lucru mai mult decât de Dumnezeu. Boala este stoparea înţelegerii noastre incorecte a lumii. Când avem o concepţie greşită despre lume, stresul generează nu iubire, ci agresivitate.

De la locul ei se ridică o femeie şi întreabă:

— Spuneţi-mi, de ce Dumnezeu se răzbună atât de crunt pe noi? De ce este el atât de nedrept?

— Organismul niciodată nu se răzbună pe celulă, îi răspund eu. Obţinem o imagine deformată a lumii atunci când încercăm să adaptăm la logica noastră destul de limitată, logica divină. Atunci cea mai mică neconcordanţă a reprezentărilor noastre despre lume creează agresivitate, chiar împotriva lumii. Dacă noi ne supărăm pe un alt om, este ca şi cum am încerca să umplem paharul cu noroi. Când el va fi plin, noroiul se va întoarce către noi. iar noi vom fi nevoiţi să ne curăţăm prin intermediul bolii, şi a suferinţelor. Dacă noi ne supărăm pe destin, umplem cu noroi o cadă şi trebuie să facem acelaşi lucru, dar de data asta la o scară mai mare. Capacitatea viitorului este şi mai mare, iar capacitatea lui Dumnezeu este infinită. întotdeauna există o linie roşie dincolo de care nu va putea trece agresivitatea noastră. De aceea încercaţi să simţiţi că, faţă de Dumnezeu, faţă de viitor, faţă de destin, faţă de oameni, noi putem să nutrim numai un singur sentiment. Sentimentul unei iubiri nelimitate. Faţă de sine, trebuie să nutrim în interior, de asemenea, sentimentul unei iubiri nelimitate. Eu citeam conferinţa şi-mi aminteam cum, în tinereţe, era cât pe ce să orbesc. Am avut un ulcer al corneei la ochiul drept. La început m-au lăsat amândoi ochii, nu vedeam nimic. Cu un an înainte mă înverşunasem împotriva propriului destin din cauza prăbuşirii tuturor visurilor, speranţelor şi a neîmplinirii iubirii mele juvenile. De câte ori aveam traumatisme, aveau de suferit ochii. M-am temut întotdeauna să nu orbesc şi simţeam că acest lucru se va şi întâmpla, cauza fiind faptul de a considera ca infailibile reprezentările mele privind morala, principiile echităţii, când era vorba de iubire. Nu mă puteam înjosi în faţa sentimentului de iubire, nu puteam să scap situaţia de sub control. Pentru mine senzaţia propriei perfecţiuni, a inteligenţei, ştiinţei de a manevra lumea înconjurătoare, era piatra unghiulară şi principalul punct de sprijin. Mi-am încheiat conferinţa şi am diagnosticat sala. Modificările erau minunate. Apoi am plecat acasă şi m-am gândit cât de întinat poate fi sentimentul meu de iubire prin trufie, blamare şi dispreţ, gelozie, supărare pe oamenii apropiaţi şi pe lumea înconjurătoare. Voi putea eu oare să-mi fac iubirea independentă de orice? Am să reuşesc eu oare cu adevărat să-mi purific

sufletul? îmi puneam această întrebare din nou şi din nou, dar nu găseam nici un răspuns. Dar acest lucru nu mă mai speria ca înainte. Rezultatul a încetat să mai fie pentru mine lucrul cel mai important. Nutrind în suflet sentimentul dumnezeiesc, omul tinzând către ceva la exterior, înţelege întotdeauna că la nivelul interior, el deja şi-a atins ţelul.

în cartea a doua şi a treia am descris contactele şi interacţiunile cu diverse structuri de rang tot mai înalt. Eu le comparam cu treptele ce duc către Dumnezeu. Toate acestea sunt trepte ale iubirii. Nu ştiam câte îmi va fi hărăzit să urc şi această necunoaştere, după cum o simţeam, le poate bara multora posibilitatea de a-şi îndrepta greşelile. întrucât orice structură provine din Iubire, atunci înjosirea tuturor valorilor omeneşti este egală înjosirii sentimentului omenesc al iubirii. Prin urmare, cu cât este mai înalt sentimentul iubirii pe care îl încearcă omul, şi cu cât el manifestă mai puţine pretenţii, cu atât este mai mare rezerva de rezistenţă la înjosire a acestui sentiment, cu atât este mai aproape omul de Dumnezeu.

ÎNCHEIERE

Manuscrisul celei de-a treia cărţi a fost încheiat. Trebuia doar făcută o încheiere. în principiu prin cele trei cărţi am încheiat tabloul lumii înconjurătoare, dar, dacă mi-ar fi dispărut toate

problemele şi eu m-aş fi simţit minunat din punct de vedere fizic, totul ar fi fost bine. Dar n-a fost aşa. Fie că n-am reuşit să vă corelez cu sistemul, fie că primele trei cărţi au fost doar o etapă,

după care ar trebui să vină una nouă. Acest lucru nu-1 ştiam. Recent a venit la mine la consultaţie o femeie care mi-a spus că poate îndepărta farmecele.

— Pot să mă ocup cu aşa ceva?

m-a
întreb
at ea.
îndep
ărtez
farme
cele
cu
ajutor
ul
rugăc
iunilo
r.

Am
exami
nat-o
pe
pacie
nta ei
în
mom
entul
anteri
or
proc
edurii
şi
după
aplica
rea
acest
eia.
La
prima
veder
e nu
preze
nta
defor
maţii.

— Totul este normal, i-am spus eu. Puteţi să practicaţi procedurile dumneavoastră. Apoi m-am interesat: Apropo, nu cumva am şi eu făcute farmece? Răspunsul m-a surprins întrucâtva şi pe mine:

— Da, există farmece şi încă foarte puternice şi nu puţine.

— Le-aţi putea îndepărta?

— Desigur.

Femeia şi-a imaginat fantoma mea şi a început s-o purifice.

— Gata. Câmpul dumneavoastră s-a curăţat, a spus ea după un timp. Ne-am înţeles să ne sunăm a doua zi pentru control. Ea m-a sunat şi mi-a spus că la mine totul este curat şi bine. Ne-am înţeles să ne sunăm şi ziua următoare. Stăteam şi mă gândeam la situaţia în care am nimerit. Am scris trei cărţi despre modul cum se poate restabili sănătatea, iar eu aveam făcute farmece. Apropo, după procedura ei, m-am simţit la nivel fizic cu mult mai bine. Slavă Domnului, acele legi spiri tuale pe care le-am descoperit acţionează pe lângă mine. Altfel, era un lucru ciudat: eu învăţam pe alţii ceea ce singur nu ştiam. A doua zi dimineaţă a sunat telefonul. Era acea vindecătoare.

— Farmecele au revenit. în spatele capului şi lângă prima chakră.

Cercetez câmpul şi înţeleg ce se întâmplă.

— Ceea ce dumneavoastră aţi luat drept farmece reprezintă absolutizarea valorilor omeneşti şi agresivitatea provocată din cauza lor. Acest lucru trebuia să îl cercetez dezvoltându-mi sistemul. Dar, dacă farmecele se îndepărtează prin rugăciune, sistemul devine inutil. înseamnă că nu era decât o amânare şi nu vindecare. Dar pentru că la mine toate procesele decurg de sute de ori mai repede, amânarea n-ar fi pentru un an-doi, ci doar pentru câteva zile. Este inutil să mă tratez cu medica mente. Situaţia apărută a fost edificatoare. Există însă aici şi un mare avantaj: trebuie să-mi dezvolt în continuare sistemul şi concepţia despre lume. înseamnă că n-am să mă plictisesc. Programele de absolutizare a treptelor iubirii n-au fost închise la mine. Toate deformaţiile câmpului meu femeia le-a interpretat drept farmece, iar eu mă gândeam că dacă ea va reuşi să le îndepărteze, nu va mai trebui să fac eforturi inutile.

Privesc în tăcere pe fereastră, la primăvara lui 1996, la mugurii gingaşi apăruţi doar de câteva zile. Se vede treaba că cercetările mele n-au luat sfârşit.